

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

"Capcanlı ve olağanüstü!"

—JOHN GREEN, *Aynı Yıldızın Altında*
romanının çöksatan yazarı

GÖLGE BÜKÜCÜ

DANIEL JOSÉ OLDER

Bro
Sis

YABANCI

SIERRA SANTIAGO RESİM YAPIP ARKADAŞLA-
rıyla takılarak sakin bir yaz geçirmeyi planlamıştı. Ne var
ki yılın ilk partisini tuhaf bir ceset basmış ve yatalak büyük-
babası ondan tekrar tekrar özür dilemeye başlamıştı. Üstelik
mahallesindeki duvar resimlerinin ağladığını gördüğünde,
sıradan Brooklyn kavga gürültüsünden başka şeylerin dön-
düğü anlamıştı.

Sierra, kendisi gibi bir sanatçı olan Robbie'nin yardımıyla
gölgebükme keşfetmişti. Bu, kadim ruhları resimlere,
müziklere ve hikâyelere aktaran bir büyüydü. Ancak birisi
teker teker Gölgebükücüleri öldürmeye başlayınca Sierra, ar-
kadaşlarının ve Robbie'nin yardımıyla katilin doğaüstü ya-
ratıklarını yok etmeli, kendi gölgebükücü güçlerini kontrol
altına almalı ve ailesinin mirasını gelecek nesiller için kur-
tarmalıydı.

“Samimi, güçlü, özgün, dinamik: Kesinlikle okunmalı.”

—*Kirkus Reviews*, Starred Review

“Older’ın öykülerinde ölümler de en az canlılar kadar hayat
dolu. Yazarın eğlenceli dili ve öykü anlatma sevgisi de her
sayfada kendini gösteriyor.” —**ROXANE GAY**, *Kafes*

romanının *New York Times* çoksatan yazarı

“Olağanüstü!” —**CORY DOCTOROW**, *Little Brother*

romanının çoksatan yazarı

Çeviren: Begüm Berkman Padar

25 TL

www.yabanciayinlari.com

facebook.com/yabanciayinlari

instagram.com/yabanciayinlari

internet satışı: ilknokta.com

“Muhteşem. En iyi fantazilerde şehir, sadece arkaplan olarak görev görmez; kendisine has bir karakteri vardır... Bu, kesinlikle Daniel José Older'ın olağanüstü *Gölgebükücü*'sünde de geçerli.

Brooklyn'i kullanarak bize otantik ve saldırı altında bir ortam sunuyor...”

—HOLLY BLACK, *New York Times*
Book Review

“Eğlenceli, zekice, size sayfaları çevirten cinsten ve anlatımı gerçekten farklı bir kitap.

Daha önce okuduklarınıza hiç benzemeyen bir şey, capcanlı ve olağanüstü.” —JOHN GREEN,

Aynı Yıldızın Altında ve *Kâğıttan Kentler*'in yazarı

DANIEL JOSÉ OLDER,

yetişkin fantazi serisi olan *Bone Street Rumba* ve kısa öykü derlemesi *Salsa Nocturna*'nın yazarıdır. Irk, güç ve yayımcılık üzerine yazdığı kurgudışı yazıları Salon ve BuzzFeed'de yayımlanmıştır, kısa öyküleri birçok bilimkurgu ve fantezi dergi ve antolojilerinde çıkmıştır. Older aynı zamanda müzik bestelemekte ve bir soul-jazz grubu olan Ghost Star'da bas gitar çalmaktadır.

Yazar, *Gölgebükücü*'nün de yer aldığı Brooklyn, New York'ta yaşamaktadır.

KAPAK FOTOĞRAFI © MICHAEL FROST
KAPAK TASARIMI: CHRISTOPHER STENGEL

» KIRKUS GENÇLİK EDEBİYATI ÖDÜLÜ, 2015 ADAYI

» YALSA, EN İYİ ON GENÇ YETİŞKİN KURGUSU ÖDÜLÜ

» LOCUS, EN İYİ GENÇLİK KİTABI ÖDÜLÜ

» PUBLISHERS WEEKLY, YILIN EN İYİ KİTABI

» NPR, YILIN EN İYİ KİTABI

» NEW YORK TIMES, GENÇLİK KİTAPLARI SEÇKİSİ

» ANDRE ÖDÜLÜ, 2016 ADAYI

» LINCOLN EDEBİYAT ÖDÜLÜ, 2018 ADAYI

» NEW YORK TIMES, ÇOKSATANI

Bro
Sis

"MUAZZAM ÇEŞİTLİLİĞE SAHİP, ÇEKİCİ BİR KURGU."

-SCHOOL LIBRARY JOURNAL, STARRED REVIEW

"OLDER'IN HİKÂYESİNİ FEVKALÂDE YAPAN ÖZELLİK, SIERRA'NIN KENDİ DÜNYASINA AİT OLMASI, AİLESİNDEN VE ARKADAŞLARINDAN DESTEK ALMASI VE HEM DEĞİŞİME HEM DE GEÇMİŞE BAİR FARKINDALIĞI."-PUBLISHERS WEEKLY, STARRED REVIEW

"GÜÇLÜ BİR MESAJI OLAN BÂHİCE KALEME ALINMIŞ ÜSLUP, ASLA ETKİLEYİCİ ANLATININ ÖNÜNE GEÇMİYOR."

-BOOKLIST, STARRED REVIEW

"OLDER, OKURA SADECE ÇEŞİTLİ KARAKTERLER SUNMAKLA KALMIYOR, AYRICA ONLARIN GEÇMİŞİNE, DİLİNE VE TOPLUMUNA SADIK KALARAK ESERİNE OTANTİK BİR HAVA KATIYOR... EĞER YARATICILIK VE FARKLILIK ARAYAN BİR GENÇ YETİŞKİN, FANTASTİK OKURUYSANIZ, GÖLGEBÜKÜCÜ'YÜ BENEMELİSİNİZ."

-ROMANTIC TIMES BOOK REVIEW

"Eğlenceli, zekice,
size sayfaları
çevirten cinsten ve
anlatımı gerçekten
farklı bir kitap. Daha
önce okuduklarınıza
hiç benzemeyen
bir şey, capcanlı ve
olağanüstü."

—JOHN GREEN, *Aynı Yıldızın
Altında* romanının
çoksatın yazarı

ÖN OKUMA

YABANCI

[f/yabanciaydinlari](#) [@yabanciaydinlari](#) [t/yabanciaydinlari](#)

GÖLGE BÜKÜCÜ

Gölgebükücü
Özgün Adı | *Shadowshaper*
Daniel José Older

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Merve Özcan
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ekim 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-73-6

Türkçe Çeviri © Begüm Berkman Padar, 2017
© Yabancı Yayınları, 2017
© Daniel José Older, 2015

Sertifika No: 11407

Bu eserin yayın hakları Anadolu Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Ödün İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652 Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

GÖLGEBÜKÜCÜ

DANIEL JOSÉ OLDER

Çeviren

Begüm Berkman Padar

Darrell, Patrice, Emami ve Jair'e...

BİR

"Sierra? Neye bakıyorsun?"

"Hiçbir şeye Manny."

Alenen yalandı. Sierra bulunduğu iskeleden, aşağıda kollarını kavuşturmuş halde dikilen Domino Kralı Manny'ye baktı. Manny, "Emin misin?" diye sordu.

"Hı hı." Sierra tekrar freske döndü. Kafasından uydurmamıştı; Babalık Acevedo'nun freskinin gözpmarında tek bir damla yaş parlıyordu. Gözyaşı hareket etmiyordu... elbette etmiyor-du; boyaydı ya! Yine de... dün ya da önceki gün orada değildi.

Ve portre soluyordu; her geçen saatle sanki biraz daha yok oluyordu. Sierra bu akşamüstü kendi freskine devam etmek için Hurdalık'a geldiğinde, yaşlı adamın tuğlalardan bakan yüzünü bulması birkaç saniyesini almıştı. Ancak solan freskler ile ağlayan freskler bambaşka tuhafliklardı.

Babalık Acevedo'nun yüzünün bulunduğu eski tuğla yapının yanındaki daha yeni, beton cephedeki kendi freskine döndü. "Baksana Manny," dedi. "Bina sahiplerinin resmime kızmayacaklarından emin misiniz?"

"Kızacaklarından eminiz," diyerek kıkırdadı Manny. "Bu yüz-den yapmanı istedik ya. Kule'den nefret ediyoruz. Kule'ye tükürsek yeridir. Senin boyaların, Kule adındaki bu saçmalığa bu-laştırdığımız pis sümüğümüz olacak." Başını kaldırıp Sierra'ya sırtıttı, sonra tamir etmek için kurcaladığı eski daktiloya döndü.

Sierra, "Harika," dedi. Kule, bir yıldan biraz uzun zaman önce

ansızın ortaya çıkıvermişti; tamamen kahverengi tuğla evlerden oluşan bir sokakta, beş katlı, beton bir ucubeydi. Müteahhitler kaba inşaatını hızlıca bitirip gerisini öylece bırakmışlardı; terk edilmiş ve tamamlanmamış halde, camsız pencereleri boş boş Brooklyn gökyüzüne bakan Kule'nin kuzey duvarı, buruşturulmuş kâğıt parçalarını anımsatan, işe yaramaz araba tepelerinin beklediği Hurdalık arazisinin hemen kenarına denk geliyordu. Arazide domino oynayan Manny ve diğer ihtiyarlar da Kule'ye hemen savaş açmışlardı.

Sierra, resmettiği ejderin boynunu hafif fırça darbeleriyle koyu yeşile boyuyordu. Ejder şahlanarak Kule'nin beşinci katına kadar yükseliyordu ve bedeninin çoğu henüz taslaktan ibaret olsa da Sierra çok vahşi bir şeye dönüşeceğini görebiliyordu. Dizi dizi pullarını ve omurgasını gölgelendirirken yarattığın, her yeni detayla birlikte adım adım canlandığını düşünüp gülümsedi.

Manny ondan Kule'ye bir şeyler çizmesini istediğinde Sierra başta reddetmişti. Daha önce hiç fresk yapmamış, sadece defterlerini vahşi yaratıklarla ve kanatlı, savaşa hazırlanmış arkadaşları ile komşularına ait çizimlerle doldurmuştu. Peki ya koca bir duvar? Beceremezse bunu bütün Brooklyn görecek. Ancak Manny ısrarcıydı; Sierra'ya istediği her şeyi resmedebileceğini, kendisinin de duvara bir inşaat iskelesi kurabileceğini söylemişti. Ayrıca Sierra'nın dedesi ihtiyar Lázaro'nun da, geçirdiği felç yüzünden yatalak kalmayıp tam cümleler kurabiliyor olsaydı torunundan bunu yapmasını isteyeceğini eklemişti.

Bu sonuncu argüman, Sierra'yı ikna etmişti. Büyükbaba Lázaro'nun düşüncesine bile hayır demesi mümkün değildi. Ve işte, şimdi buradaydı; yaz tatilinin ikinci gününde, bir çift ejder kanadına birkaç pul daha ekliyor ve ağlayan freskler hakkında endişeleniyordu.

Telefonu, en iyi arkadaşı Bennie'den gelen bir mesajla titredi:

*akşam sully'lerde parti var. Bütüüüüün yazın ilk partisi!!!!
Size geiicem bir saate hazır ol.*

Yazın ilk partisi her zaman muhteşem olurdu. Sierra gülümsemi, telefonunu cebine attı ve malzemelerini toplamaya başladı. Akşamın dokuzu olmuştu. Ejder bekleyebilirdi.

Döndü ve döküntü tuğla duvarda artık zorlukla seçilen Babalık Acevedo freskine baktı. Yüzünde yeni bir gözyaşı olmasının da ötesinde, ifadesi değişmişti. Adam; daha doğrusu resmi, apaçık korkmuş görünüyordu. Babalık Acevedo, Büyükbaba Lázaro ve Manny'nin domino arkadaşıydı. Sierra'ya hep nazikçe gülümser ya da espriler yapardı ve bu anıt fresk kimin eseriye, ihtiyar adamın içtenliğini çok güzel yakalamıştı. Ancak şimdi yüzü her nedense şaşkınlıkla buruşmuş, kaşları kalkmış, asi bıyığının altında dudaklarının kenarları aşağı sarkmıştı.

Boya gözyaşı damlası ııldayıp titreşti ve ihtiyarın gözünden akıp yüzünden aşağı süzöldü.

Sierra soluğunu tuttu. "Neler oluyor!.."

İskele sarsıldı ve Sierra aşağıya baktı. Manny bir elini destek kirişine dayamış, diğerini de her zaman takılı olan kulaklığına siper etmişti. Başını eğmiş, iki yana sallıyordu.

"Ne zaman?" dedi Manny. "Ne kadar oldu?"

Sierra, Babalık Acevedo'ya son bir kez baktı ve iskeleden indi.

"Emin misin?" Manny başını kaldırıp Sierra'ya bir bakış attı, sonra yeniden eğdi. "O olduğundan emin misin?"

Sierra, "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Hemen geliyorum. *Ya. Ya vengo, ahora mismo. Dentro de... quince minutos.*" Tamam." Manny kulaklığının düğmesine bastı ve birkaç saniye yere bakakaldı.

Sierra, "Ne oldu?" diye sordu.

Manny, "Muhabirlik işleri," dedi ve gözlerini kapadı. Brooklyn'in kıymeti kendinden menkul Domino Kralı olmanın yanı sıra, Ralph Caddesi'nde küçük bir bodrum katındaki bir matbaada editörlüğünü, basın ve dağıtımını üstlendiği, yerel dedikodular ve etkinlik haberleriyle dolu üç sayfalık *Bed-Stuy İncisi*'ni"

* (İsp.) Tamam, tamam, hemen geliyorum... On beş dakikaya oradayım. -çn

** Bedford-Stuyvesant; Brooklyn'in kuzeyinde bir mahalle. -çn

çıkanyordu. *İnci*, Sierra kendini bildi bileli her gün evlere dağıtı-
lıyordu.

"Tanıdık biri mi?"

Manny evet dercesine başını salladı. "Ben tanıyordum. Ona
İhtiyar Vernon derdik. Kaybetmişiz."

"Ölmüş mü?"

Başını önce onaylarcasına, sonra iki yana, ardından tekrar yu-
karı aşağı salladı.

"Manny? Bu da ne demek?"

"Gitmeliyim Sierra. Sen şu freski bitir. Söz dinle, tamam mı?"

"Ne? Bu gece mi? Manny benim..."

"Hayır! Hah." Sierra'ya baktı ve sonunda gülümsedi. "Elbette
bu gece değil. Ama yakında bitirsen iyi olur."

"Tamam Manny."

Manny, bir sığırdayan anahtar ve ağır nefes yumağı halinde,
spot ışıklarını kapadı ve Sierra'yla birlikte, Hurdalık'ı çevreleyen
demir parmaklıkların dışına çıktılar. "Sana bu gece iyi eğlenceler
Sierra. Benim için endişelenme ama kendine dikkat et!"

Sierra, Manny'nin hızla Brooklyn gecesine dalışını izlerken
telefonu titredi. Yine Bennie'ydi.

Geliyosun di mi?

Sierra hızla *evt* yazdı ve telefonunu cebine attı. Tuğla evlerin
ve köşe dükkânların önünden hızlı adımlarla geçerek Lafayet-
te Caddesi'ne dönüp eve yürüdüğü sırada erken bir yaz esintisi
saçlarını dalgalandırıyordu. Partiye hazırlanmalı ve Büyükba-
ba Lázaro'yu kontrol etmeliydi ama tek düşünebildiği, Babalık
Acevedo'nun gözyaşıydı.

İKİ

Sierra, tuğla evlerinin en üst katındaki dairesine adım attığında Büyükbaba Lázaro yatağında doğruldu. Torununa bakıp başını endişeyle sallarken sarkık gıdısının katları ileri geri oynuyordu ve pençemsi elleri çarşafları sıkıca kavramıştı. Yaşlı adam inme geçirdiğinden beri neredeyse hiç konuşmamıştı ama ara sıra eski günlerden gelişigüzel bolero şarkıları söyleyiveriyordu. Ancak bugün bir garipti; bakışları daha keskindi ve çarpık dudakları aşağı sarkmıştı. “*Lo siento lo siento lo siento,*” diye mırıldandı.

“Ne dedin dede?” dedi Sierra. “Ne için üzgünsün?”

Lázaro kaşlarını çatarak başka tarafa baktı. Oda, büyükbabanın yatağını çevreleyen duvar yüksekliğince pencereler sayesinde, şehirli bir korsan gemisinin tepesindeki gözetleme çanağını andırıyordu. Dışarıda, gökte dönen turuncu bulutların yerini koyu bir mavilik alırken Bed-Stuy sokakları boyunca lambalar titreyerek canlanıyordu. Brooklyn’in dört bir köşesinde insanlar, ılık bir New York gecesinin daha keyfini çıkarmak için verandalarına çıkıyor ya da caddelerde geziniyorlardı.

Sierra’nın telefonu yine titredi. Büyük olasılıkla Bernie’ydi; Sully’lerdeki partiye yetişmek için Sierra’yı sıkıştırıyor olmalıydı. Sierra, Lázaro’nun ilaçlarının düzenli, su bardağının dolu ve terliklerinin yatağın yanında olup olmadığını bir kez daha kontrol etti.

Büyükbaba Lázaro tekrar, “*Lo siento lo siento lo siento,*” diye mırıldandı.

* (İsp.) Üzgünüm üzgünüm üzgünüm. -çn

Bir titreşim daha. Sierra homurdanarak telefona baktı.

Geliyo musun??

Aşağıda anan başımı şişirdi Sierra hadi artık tatlm

*kıçını kaldırıp 2 dakika içinde aşağı gelmezsen yeminle
GİDİYORUM sierra*

Sierra gözlerini devirip telefonunu cebine soktu. "İyisin, değil mi dede?"

Yaşlı adam aniden başını kaldırdı. Koyu kahverengi gözleri Sierra'nunkilere kilitlendi. "Ven acá, kızım. Seninle konuşmalıyım."

Sierra şaşkınlıkla bir adım geriledi. Dedesinin gözleri odaklı ve ciddiydi. Lázaro geçirdiği inmeyi bütün bedensel işlevleri sağlam olarak atlatmıştı; çoğunlukla kendisine bakabilecek durumdaydı ama bu, bir yıldır ağzından çıkan anlamlı ilk cümleydi.

Büyükbaba Lázaro, bir deri bir kemik kolunu kaldırıp Sierra'ya yaklaşmasını işaret etti. "Ven acá, Sierra. Çabuk ol. Çok vaktimiz yok."

Sierra odayı geçip onun yanına gitti. Büyükbabasının sıcak, esmer eli torununun bileğini kavrayınca Sierra az kalsın cıyaklayacaktı. "Beni dinle, kızım. Geliyorlar. Bizim peşimizdeler." Lázaro'nun puslu gözlerinde yaşlar belirdi. "Gölgebükücülerin."

"Kimin? Dede, sen neden bahsediyorsun?"

"Üzgünüm, Sierra. Denedim... doğru olanı yapmaya çabala-dım. Anlıyor musun?"

"Hayır dede, anlamıyorum. Neler oluyor?"

"Hey!" Sierra'nın annesi María alt kattan sesleniyordu. "Sierra, geliyor musun? Bennie burada ve geciktiğinizi söylüyor."

"Duvar resmini bitir, Sierra. Çabuk ol. Resimler soluyor..." Sesi kısılarak kesildi ve ihtiyar gözleri kırıştı. "Yakında hepimiz yok olup gideceğiz."

* (İsp.) Buraya gel. -çn

"Dede! Neden bahsediyorsun? Hurdalık'taki resimden mi?" Manny de daha birkaç saat önce aynı şeyi söylemişti. Ancak freskin tamamlanmasına daha çok vardı. "O resim bütün bir yazımı alacak. Yakında bitirmem imk..."

Lázaro'nun gözleri yine aniden açıldı. "Hayır! Olmaz! Bitirmelisin Sierra. Hemen! En kısa sürede! Onlar..." Torununun bileğini daha da sıktı. Sierra dedesinin sıcak soluğunu yüzünde hissedebiliyordu. "Geliyorlar. Gölgebükücüleri yakalayacaklar." Sierra'yı bıraktı ve arkasındaki yastıklara yığıldı.

"Kim geliyor dede? Gölgebükücüler de neyin nesi?"

"Sierra?" María yine zemin kattan seslendi. "Beni duyuyor musun? Bennie diyor ki..."

Sierra, "Geliyorum anne!" diye bağırdı.

Lázaro başını iki yana salladı. "Robbie denen çocuk sana yardım edecektir. Ondan yardım iste Sierra. Yardıma ihtiyacın var. Ben yapamam... Artık çok geç." Kabullenişle başını salladı ve gözleri yine kapandı. "*No puedo*" kızım. *No puedo*."

"Bizim okuldaki Robbie mi?" diye sordu Sierra. "Dede, onu sen nereden tanıyorsun ki?" Okula dönemin ortasında başlayan Robbie, kıyafetlerini, sırt çantasını, masasını çılgınca çizimleriyle kaplayan, şaşal sırtışlı, uzun boylu, uzun rastalı, Haitili bir çocuktü. Sierra oğlanları ve sevimliliklerini umursayan bir kız olsaydı, Ayaklı Grafiti Robbie, listesinde ilk ona girebilirdi.

Lázaro, "O sana yardım eder," derken kafası da düşüyordu. "Yardım almalısın, Sierra. Hepimizi yakalayacaklar. Fazla vaktimiz yok. Ben... çok üzgünüm."

"Sierra!" diye seslendi María.

Lázaro gözlerini kapadı ve dudaklarından bir horultu yükseldi. Sierra kapıya kadar geri geri gitti. Bu sırada telefonu yine titredi. Sierra arkasını dönüp koşarak basamaklardan indi.

* * *

* (İsp.) Yapamam. -çn

Mutfağa girdiğinde María Carmen Corona Santiago, Bennie'ye, "İşte, ben de müdüre baktım," diyordu, "ve ona dedim ki 'Evet, benim sınıfım bugün o kitabı okuyacak.'" Elini mutfak masasına vurdu. "Ve okudular da!"

Bennie, "Vay canına," dedi ama María dönüp kızına bakınca Sierra'ya "kurtar beni" bakışı attı.

"Demek sonunda teşrif ettin!" dedi María. "Ben de Bennie'ye şu kitapları yasaklamaya kalkıştıkları günü anlatıyordum."

Sierra eğilip annesini yanağından öptü. María'nın üzerinde' hâlâ jilet gibi pantolonu ve ceketi vardı. Kıvrışan saçları sıkı bir topuzla toplanmıştı ve makyajı uzun geçen günün sonunda bile mükemmeldi. "Eminim kızcağız o hikâyeyi bininci defa dinlediğine çok sevinmiştir," dedi Sierra.

María kızım hafifçe itti. "Bu kadar alaycı olmayı kimden öğrendin acaba?"

"Acaba kimden?"

"Ve neden üstünü değiştirmedin? Hazır olduğunu söylememiş miydin?"

Sierra başını eğdi. Üzerinde hâlâ resim yaparken giydiği, kolları kesilmiş tişört, pıllı etek ve postallar vardı. Kıvrık saçları da muhteşem bir şekilde, özgürce kabarmış, kafasının etrafını olağanüstü bir hale gibi sarmıştı. Hızlıca odasına uğrayıp bileğine birkaç bilezik daha takmış ve boynuna boncuklu kolyeler geçirmişti, o kadar. "Yani..."

Bennie ayağa kalktı. "Bence çok iyi görünüyorsun Sierra."

Bu kesinlikle doğru değildi: Bennie ve Sierra'nın zevkleri neredeyse tamamen zıttı ve birbirlerini eleştirmekten asla yorulmazlardı. Bu gece Bennie ütülü kumaş pantolon ve kelebek çerçeve gözlüğüyle uyumlu bordo bir gömlek giymişti. Fazla zorlama bir gülümsemeyle, "Sohbet harikaydı Bayan Santiago. Hadi Sierra," dedi. Sierra'nın koluna girdi ve onu kapıya doğru çekti. "Gecikeceğiz."

María otoriter bir tavırla, "Bennaldra! Sen ne zamandan beri moda konusunda Sierra'nın tarafını tutuyorsun?" diye sordu.

“Aslında... boş verin. İyi eğlenceler, kızlar. Dikkatli olun, tamam mı?”

Sierra kapı eşiğinde durdu. “Baksana anne; son birkaç gündür dedemin yanına uğradın mı?”

“Neden sordun?”

“Az önce biraz keyifsizdi de... Konuşuyordu. Yani anlamlı, tam cümlelerle. Gölgebükücüler diye bir şey duydun mu hiç?”

María’nın yüzünde bir şeyler değişti; belki yanakları belli belirsiz kasılmıştı, belki de gözleri hafifçe kısılmıştı. Her ne olursa, Sierra bunu hayatı boyunca defalarca görmüştü: Yanlış bir soru sorduğunda, yasak bir konuyu açtığında, yani annesini yanlış zamanda yakaladığında yükselen görünmez bir duvar.

“Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum Sierra.” María az da olsa gülümsedi ama sesi buz gibiydi. Hızla yeniden bulaşıklara döndü.

Sierra, “Bu çok tuhaf,” dedi, “çünkü neden bahsettiğimi çok iyi biliyormuş gibi görünüyorsun.”

“Sierra, bilmiyorum dedim ya. Bir ara çıkıp dedene bakarım.”

Sıradan bir anne gibi bağırıp çemkirse çok daha iyi olurdu. Ancak María sesini bile yükseltmemişti. Sierra konunun kapandığını biliyordu; mücadeleyi kaybetmişti.

“İyi, peki,” deyip döndü. “Gel hadi Bennie.”

Annesi, “Sierra, geri gel,” diye onu çağırdıysa da sesi bomboştu.

ÜÇ

Bennie, "Bu da neydi böyle?" diye sordu. Lafayette Caddesi'nden Brooklyn merkezine doğru hızla yürüyorlardı. Yanlarından tro-tinetli birkaç çocuk geçti. Orta yaşlı birkaç kadın, tuğla evlerden birinin önünde katlanır sandalyelere oturmuş, biralarını yudum-layıp gülüşüyorlardı.

Sierra omuz silkti. "Yok bir şey."

"Evet, tabii, çünkü az önce çok tuhaf bir an yaşanmadı."

"Hadi B! Gecikmek istemediğini sanıyordum."

Sierra ve Bennie, Bradwicks'lerin Park Slope mahallesindeki gösterişli tuğla evine ulaştığında evin içi gençlerle dolup taşıyor-du. Octavia Butler Lisesi'ndeki neredeyse bütün dokuz, on ve on birinci sınıf öğrencileri arka bahçede koşturuyor ya da evin do-lambaçlı koridorlarını keşfediyordu. DJ'ler birbirlerini ite kaka setin başına geçtikçe ses sisteminden dönüşümlü olarak hiphop ve grunge tadında emo rock şarkıları bangırdıyordu. Çocukların bir kısmı bahçenin arka tarafında çember oluşturmuş, beatbox eşliğinde freestyle rep yapıyor, birbirlerini ezmenin yepyeni yol-larını keşfederken taşı gedğine oturttukça izleyicilerini çılgınca coşturuyorlardı.

Sierra bütün yüzleri tarıyordu ancak Robbie'nin resimler-le kaplı giysileri ve ince rastaları görünürlerde yoktu. Büyük Jerome'un, Küçük Jerome'u bir enikmişçesine ensesinden yaka-

layıp havuza atarak Marco Polo* oynayanları rahatsız edişini izledi. Arkadaşı Izzy, freestyle çemberinde başka bir çocuğun annesini on sekizlik ölçüyle topa tutmuştu. Tee, kalabalığın içinden kız arkadaşına tezahürat yapıyordu. Çembere katılan Bennie de her cümlede kahkaha atıyordu. Izzy, *spastik*, *sarkastik* ve *nafantastik* kelimeleriyle kafiye yaparak acımasız bir cümleyle zafere ulaşırken kalabalık da onu kulakları sağır eden bir alkış yağmuruna tuttu. Izzy'nin karşılaştığı, onuncu sınıflardan çok kısa boylu ve zarif giyimli Pitkin yenilgiyi kabullendi ve centilmence eğilerek selam verip kalabalığa geri çekildi.

Tee, "Sierra! Bennie!" diye seslenerek yanlarına koşturdu. "Bebeğimin şu şekilli ufaklığı nasıl parçaladığını gördünüz mü?" Pitkin, "Hey, düzgün konuş!" diye bağırdı.

Tee, mükemmel James Dean saçının altında yüzünü buruşturdu, sonra gözlerini devirdi. "Sevdiğimden öyle diyorum, dostum!"

"Ben en iyi bildiğim şeyi yaptım sadece." Izzy sırtıp kız arkadaşının yanına geldi ve hafifçe reverans yaptı. Dördüncü sıraftan beri belaltı kafiyeleriyle hepsini eğlendirirdi. "Mikrofon Aşınmaz Kral'da," diye bağırdı. "Selam Brooklyn!"

Bennie, "Aşınmaz Kral da kim?" diye sordu.

"MC" adımı, bilmiyor muydun?"

Tee, "Ne bilsin, İz?" diye çıkıştı. "İsmi daha bu sabah buldun!"

"Ama tüm dünya adımı çoktan duydu!"

Hepsi homurdandılar. Izzy hem zayıf, hem kısa boylu, çiroz gibi bir kızdı ama bedenine her yönden birkaç santim daha kazandıran, özenle baktığı, yele gibi gür ve simsiyah saçları vardı. İç geçirdi ve başını, Tee'nin polo yaka tişörtlü omzuna koydu.

Tee uzaklaşarak, "Hey, yapmasana," diye bağırdı. "Bu polo

* ABD'de genellikle havuzda oynanan, körebe benzeri oyun; ebe "Marco" diye seslenir ve karşılığında "Polo" diyen oyuncuların sesinden onları yakalayıp ebelemeye çalışır. -çn

** Partilerde mikrofonu kontrol edilen kişilere verilen kısaltma. -yhn

yepisyeni. Git Sierra'ya yaslan, onun tişörtü yetmişlerden beri can çekiyor."

Izzy surat asar gibi yaptı.

"Bana uyar," dedi Sierra. "Robbie'yi gören oldu mu?"

Tee, "Ucube Mc-Ressam'ı mı?" diye sordu.

Izzy, "Haitili Çizgi Film Sansasyonu'nu mu?" diye ekledi.

Bennie, "Ayaklı Baston'u mu?" diyerek son darbeyi vurdu.

Sierra başını iki yana salladı. "Her birinizden tek tek nefret ediyorum. Ayrıca Bennie, çocuk o kadar uzun ve zayıf bile değil."

Izzy dudak büktü. "Çocuk iki buçuk metre uzunluğunda ve beş santim genişliğinde Sierra."

"Bizim sokaktan geçtiğinde," dedi Tee, "bütün telefon direkleri ona, 'Hey, dostum, bir derdin mi var?' diye soruyorlar."

Izzy ağzındaki içkisini kırmızı plastik bardağa geri püskürttü ve kız arkadaşıyla yumruk tokuşturdu. "İyi dedin, bebeğim."

Arkalarında birileri çığlık attı. Sierra hızla döndü ama bağıran yalnızca Küçük Jerome'un topladığı dokuzuncu sınıf çetesine sonunda yenik düşen Büyük Jerome'du. Oğlan haykırarak kafa üstü havuza çakılırken küçük çocuklardan en az üçünü de beraberinde suya devirdi. Bütün parti ahalisi dalga geçip kahkahalara boğuldu.

Sierra tekrar arkadaşlarına döndüğünde Bennie kaşlarını kaldırmıştı. "Sarsılmış görünüyorsun güzelim. Mesele neyse anlat artık."

Sierra gözlerini devirdi. "Sen gidip sevgiline yardım etsene."

"O konuyu sakın açma," dedi Bennie. Büyük Jerome, hatırlayabildiklerinden de uzun süredir Bennie'ye fena halde âşıkta.

"Robbie'yi gördünüz mü, görmediniz mi?"

Bennie kıkırdadı. "Niye soruyorsun?"

"Ona bir şeyler sormam gerekiyor."

Izzy, "Sierra!" diye bağırdı. "Ondan hoşlandığını neden söylemedin? Elemana o kadar yüklenmezdik."

"Ne? Hayır hayır!" Sierra yine gözlerini devirdi. "Birincisi: Evet, yüklenirdiniz. Ve ikincisi: Bir hatun, bir oğlana, herkes ta-

rafından sorguya çekilmeden bir şeyler soramaz mı? Şey yapmaya çalışmıyorum... Hayır!"

Tee, "İkiniz de resim falan yapıyorsunuz diye mi?" diye sordu. "Çünkü resim yapan bir sürü insan var. Sanat okulları resim yapabilen kıcı kırık oğlanlarla kaynıyor."

"Lütfen," dedi Izzy, "bir daha asla 'kıcı kırık oğlan' deme."

Sierra, "Siz kesinlikle hiçbir işe yaramazsınız," dedi.

"Robbie şurada," dedi Tee, "bahçenin karanlık tarafındaki mango ağacı mıdır, nedir, onun orada. Her zamanki gibi garip garip takılıyor. Hey, nereye gidiyorsun?"

Sierra bitki bahçesiyle ve birkaç cılız ağaçla çevrili dar bir patikaya girdi. Çalılıkta ilerledikçe ışık loşlaşıyordu ve Robbie'nin ince silueti kıvrımlı asmaların içinde o kadar iyi gizlenmişti ki Sierra onu bulabilmek için gözlerini kısıp bir süre bakınmak zorunda kaldı. Robbie sırtını bir ağaca verip oturmuş ve eskiz defterini, büktüğü dizlerine dayamıştı.

Sierra'nın sevimli oğlanlarla, hatta genel olarak tüm oğlanlarla ilgili politikası "boş ver, boş ver, boş ver"di. Genelde, ağızlarını açıp aptalca bir şey söyledikleri anda bütün sevimlilikleri katlolurdu; üstelik Sierra, Bennie ve tayfasıyla çok daha keyifli vakit geçiriyordu. Ancak Robbie hep biraz farklı görünmüştü. Çoğunlukla sessizdi ve sürekli ilgiye aç görünmüyordu. Okuldayken sadece oturup eskizler çizer ve başka kimsenin kavrayamadığı bir şakayı anlıyormuşçasına gülümserdi ki bu normalde sinir bozucu olmalıydı ama Sierra tatlı buluyordu.

Bütün bunlar onu üçlü-BV politikasına daha da bağlı kalmaya itiyordu. Kaçınılmaz olarak Robbie de bir gün ağzını açacak ve diğerleri gibi bir aptala dönüşecekken uğraşması gereksizdi. Ancak işte, şimdi burada, ardında bir ev dolusu parti çılgınıyla ve normalde ne dediği anlaşılmayan büyükbabasının, freski bitirmek için Robbie'den yardım alması talimatıyla Park Slope'ta tuhaf bir bahçenin kıyısında duruyordu. Sierra iç geçirdi.

"İç geçire geçire orada dikilmeye devam mı edeceksin," dedi Robbie, "yoksa gelip selam verecek misin?"

Sierra yüzünü buruşturdu. "Ben... Selam!"

"Selam! Ben Robbie." Elini çalının içinden ona uzattı.

Sierra gülüp elini sıkı. "Kim olduğunu biliyorum dostum. Aldridge'm İleri Seviye Amerikan Tarihi uyku saatini birlikte alıyoruz."

"Farkındayım!" dedi Robbie. "Ve seni de tanıyorum, Sierra Santiago. Ama bilirsin işte... sadece insanların beni tanımalarını beklemiyorum. Pek konuşkan değilimdir."

"Gerçekten değilsin." Sierra dalların bir kısmını kenara itip gölgeli ağaçlığa adım attı. "Ama çizim yapıyorsun, ben de çiziyorum... aslında genelde resim yapıyorum, seni o yüzden fark ettim." Robbie'nin yanında bir boşluk bulup oturdu.

Çocuk yaramaz bir gülümsemeyle nefesini tuttu. "Çizmeyi sevdiğimi de nereden çıkardın?"

"Bayım..." dedi Sierra.

"Ama cidden, senin de bununla ilgilendiğini bilmiyordum. Neler çiziyorsun?"

"Aslında seninle bunu konuşmak için gelmiştim." Nasıl açıklayabilirdi? Robbie'nin resmine göz attı. "Ne çiziyorsun?"

"Öylesine bir eskiz." Eskiz defterini kaldırdı. Etraflarını saran bahçeye oldukça benzeyen, kıvrımlı bir bahçeden kalın grafiti harfleri fırlıyordu. Abartılı *F I S I L T I* harfleri dönüp dolanıyor; bir yerde köşeli ve kalıplıyken, bir anda ışıltılı balonlar gibi yuvarlaklaşıyorlardı. "Beğendin mi?"

"Evet."

Robbie gülümsedi ve çizimine geri döndü.

"Baksana Robbie." Sierra doğru kelimeleri bulamıyordu. Resmetmek çok daha kolaydı. Ellerini havada salladı. "Bu aralar bir duvar resmi yapıyorum."

Robbie hafifçe başını kaldırıp salladı ama hâlâ çizmeye devam ediyordu. "İyiymiş, ben de bazen duvar resimleri yapıyorum."

Partiden bir bağır. Artık iki Jerome da havuzdaydı ve ikisinin de omuzlarında onuncu sınıflardan birer kız vardı. Herkes bağırıyordu. Bir ahmaklık yapılacağı belliydi.

“Mesele şu ki, yani... dedem, resmi çabuk bitirmem gerektiğini söyledi. İnanabiliyor musun? Bu çok tuhaf çünkü dedem...”

“Deden kim?” S harfinin kalm kıvrımlarını eğimli çizgilerle gölgelendirdi.

“Adı Lázaro. Lázaro Corona.”

Robbie doğruca ona bakınca Sierra’nın nefesi kesildi. Oğlanın kocaman, kahverengi, nazik bakışlı gözleri vardı ama şimdi ardında başka bir ifade dalgalanıyordu. Korku olabilir miydi?

“Sen Lázaro Corona’nın torunu musun?” diye sordu.

Sierra yüzünü buruşturdu. “Evet. Bunun senin için bir anlamı var mı?”

Robbie yalnızca başıyla onayladı ama gözlerini onunkilerden ayırmıyordu.

Sierra onun bakışlarını umursamamaya karar verdi. “Pekâlâ, geçen sene inme geçirdiğinden beri dedemin akli pek yerinde değildi ama bu gece bana... seni bulmamı ve Hurdalık’taki resmi bitirmek için yardımını istememi, çabuk olmamı söyledi. Resimler soluyormuş ve birileri peşimizdeymiş; gölgebükücüler mi, öyle birilerinden bahsetti...”

Ve resim ağılıyordu, Robbie. Soluyordu ve ağılıyordu. Kelimeler dudaklarından dökülemeyip dilini ağırlaştırdı. Hayır. Söylerse Robbie deli olduğunu düşünürdü. Ya da belki orada birbirlerine bakarak tek kelime etmeksizin asırlarca otururlardı.

Sierra o kahverengi gözlere tekrar baktığında, usulca ve tuhaf bir şekilde bunu istediğini fark etti.

Robbie eskizine döndüğünde kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. “Demek Lázaro sana gölgebükücüler anlattı, ha?”

“Yalnızca adı geçti,” dedi Sierra. “Ama anlatmadı. Sen ne olduklarını biliyor musun?”

“Az çok.”

“Bu hiç açıklayıcı olmadı. Resme yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

“Büyükbaba Lázaro yardım etmem gerektiğini söylüyorsa sanırım etmek durumundayım.” Başını kaldırıp gülümsedi.

"Ah, harika. Aman, benim için falan yapma. Anladım ben." Eskiz defterini alıp altındaki kartona telefon numarasını yazdı. "Al bakalım. Hiç uğraşmadan numaramı da kaptın."

Robbie güldü. "Bak, gölgebükücüler... Uzun hikâye. Nereden başlayacağımdan emin değilim..."

Partide bir curcuna koptu. Birileri haykırıp küfrediyordu; belki de kavga çıkmıştı. Robbie etraflarını saran asmaların arasından bakıyordu ki aniden ayağa fırladı.

"Sorun ne?" diye sordu Sierra.

"Başladı."

Sierra da ayağa kalktı. "Ne başladı dostum? Söylesene."

"Gitmeliyiz," dedi Robbie. "Hemen."

DÖRT

Havuz tarafından gelen kargaşa sesleri yükseldi. Sierra altınçanakların ve balkabaklarının arasından, orta yaşlı bir adamın düzenli adımlarla partiyi yarıp geçtiğini gördü. Adamın üzerinde eski bir kışlık ceket ve bedenine tam oturmamış, lekeli bir bej pantolon vardı. Teni hastane floresanları gibi solgundu ve gri, rengi atmış yüzünde cansız, kataraktlı gözleri öfkeyle bakıyordu. Onu gören çocuklar geri çekiliyor, yabancıyla aralarına mesafe koyuyorlardı.

Robbie defterini omuz çantasına tıktı ve tekrar, "Gitmeliyiz," dedi.

"Neler oluyor?" Sierra onun kolunu kavradı. "O adam da kim?"

Robbie, çalılığın iç tarafına doğru ilerlerken, "Açıklayacak zaman yok," dedi. Sierra'nın elini tuttu ve onu bahçe duvarına doğru çekti. "Şu duvarın üzerinden atla ve koş. Beni anladın mı? Git, haydi!"

"Ama sen ne olacaksın?"

"Onu başka tarafa çekeceğim. Benim peşime düşecektir. Sen bir an önce buradan uzaklaşmalısın."

"Peşine mi düşecek? Robbie, olmaz..."

Ancak oğlan çoktan çalılığın altında kaybolmuştu. Sierra hızla etrafma bakındı. Partidekiler yeniden toparlanıp kaldıkları yerden devam etmeye çalışıyorlardı. Anlaşılan yabancı yanlarından ayrılmıştı; Sierra çocukların, homurdanarak elemanı bulup bir temiz pataklamaktan bahsettiklerini duyabiliyordu.

Az önce Robbie'yle oturdukları yerdeki bir hareketlilik Sierra'nın dikkatini çekti. Başını çevirdiği anda adam boğuk bir iniltiyle çalıların içinden çıktı. Hiç kırpmadığı gözleriyle Sierra'ya tepeden bakıyordu.

Çılgılığı boğazmda takılı kalan Sierra iki adım geriledi.

"Lucera nerede?" Adamın çatallı fısıltısı kulak tırmalıyordu.

"Ne?" Nedense, Sierra da fısıldamıştı. Kokuşmuş, ağırlaşmış hava burun deliklerini istila etti. Duvarlardan birinin içinde bir fare öldüğünde evlerinin bodrumundan bir türlü çıkaramadıkları kokunun aynısıydı.

Adam yine, "Lucera... nerede?" diye hırıldadı.

Sierra bir adım daha geriledi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Artık hiçbir şekilde bir insan benzemeyen yaratık, saldırıya geçecekmiş gibi gerildi. Güçlü, mavimsi bir el Sierra'nın sol bileğini yakaladı. Dokunuşu çığ et gibi soğuktu. "Söyle." Yaratık, gözleri seçirerek Sierra'nın kolunu kendi yüzüne doğru çekti.

Sierra elini kurtardı. "Uzak dur benden! Yanlış kişiyle konuşuyorsun!" Gözlerini yaratıktan ayırmaksızın geri geri yürüdü.

"Sierra..."

Adını biliyordu. Sierra başını kaldırıp baktı. Yaratık gülümseyordu.

Sierra arkasını dönüp koştu, duvara ulaştı, debelenerek üzerinden atlarken parmaklarını çok feci çizdiyse de umursamadı. Tek düşünebildiği, arkasından ona doğru atılan yaratık ve soğuk ellerinin kavrayışıydı. Sessiz bir ara sokağın kaldırımına indiğinde, düşüşünün sarsıntısını bacaklarında ve sırtında hissetti. Bir koşu tutturdu ama hızlıca dönüp arkasına baktığında yaratığın da duvarın üstünden atlayıp tökezleyerek yere düştüğünü görebildi. Sierra bir köşeyi döndü ve yokuş yukarı Prospect Park'ına yöneldi.

Yaratık, "Sierra," diye böğürdü. Sokağın diğer ucunda, nefes nefese dikiliyordu.

Sierra, "Benden uzak dur," diye bağırdı. Köşe ardına köşe

dönerek koşuyordu. Yakınlardaki bir sokaktan kaldırımı döven ağır ayak sesleri duydu. Hızlandı. Robbie neredeydi? Sierra'nın yardımı ihtiyacı varken nasıl öylece ortadan kaybolabilirdi?

Park Slope'taki kuleli malikânelerin, Prospect Park'ın köşesiyle buluştuğu geniş caddede durup soluklandı. Yakınlardaki sokaklar boştu; ortalıkta ürkütücü, ölüye benzeyen kimseler yoktu.

Sierra iç geçirdi. Bunun gibi tüyler ürpertici bir gecede bile parkın karanlığı bir şekilde rahatlatıcı görünüyor, caddenin karşısından hışırdayan yaprakları onu çağırıyordu. Sierra küçükken, Büyükbaba Lázaro ve Büyükanne Carmen onu parkta pikniğe götürürlerdi. Her ağacın ve taşın bir hikâyesi vardı ve Sierra, sessiz park sakinlerinin karşılaştığı maceraları hayal ederek saatlerce dans ederdi. Ergenliğe girdiğinde ve dünyanın geri kalanı çekilmez hale geldiğinde, parkın güzelliği ve sükûneti Sierra'nın en büyük tesellisi olmuştu.

Ancak bu gece doğanın tesellisine ya da huzur dolu anlarına ayıracak vakti yoktu. Peşinde biri... bir şey vardı. Adını biliyordu. Onu bir kere bulmuştu ve muhtemelen yine bulabilirdi. Sierra eve gitmeliydi. Grand Army Meydanı'nın parlak ışıklarına doğru tempolu bir koşu tutturdu.

* * *

Bed-Stuy'a vardığında Putnam Caddesi boyunca ekip otolarının ışıkları yanıp sönüyordu. Ambulanslar, sıra sıra park edilmiş ciplerin ve külüstür arabaların yanında ani frenlerle, tuhaf açılarda durmuşlardı. Mahalleli sokağa doluşmuştu ve kordona alınmış yola bakarak bu sefer kimin vurulduğunu görmeye çalışıyordu.

Sierra, çamaşırhane yeni çıkmış çarşaflarla dolu bir el arabasıyla dikilen yaşlıca bir kadına, "Ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. "Eminim yine gençlerden bilmem-kim heba olmuştur." Omuz silkti ve yürüyüp gitti; el

arabasının gevşek tekerlekleri, her dönüşte gıcırdayıyordu. Meraklıları uzak tutan polis memurları sıkılmış görünüyordu. *Yine bir silahlı çatışma, aman ne ilginç.* Sierra polislerden birine kaşlarını çatarak bakınca adam da aynı şekilde karşılık verdi.

Birileri, "Hey!" diye seslendi. Sierra hızla arkasına dönerken bütün bedeni de saldırıya hazırlandı ama ceset-adam hâlâ görünürde yoktu. Yaşlı bir adam, Carlos'un Büfesi'nin kurşun geçirmez camlarına vuruyordu. "Hey, C!" diye bağırıyordu. "Bana bir dal sigara ver dostum! Hadi ama, uyansana!"

Gates Caddesi'nin ilerisinde birkaç eleman Coltrane Evleri'nin önünde barbut oynuyordu. Sierra önlerinden geçerken içlerinden biri, "Sorun ne bebeğim?" diye seslendi. "Gülümse de günümüz şenlensin!"

Sierra oğlanı tanıyordu: Küçük Ricky. Çocukken birlikte oynarlardı. O günlerde bütün kızların bayıldığı kocaman, hülyalı gözleri olan ve nazik tavırlı oğlanlardandı. Birkaç yıl önce olsa, onun dikkatini çektiği için Sierra'nın içi heyecandan kıpır kıpır olurdu. Ancak Ricky artık önünden geçen tüm hatunları taciz eden apartman önü yavşaklarından biriydi.

Sierra kollarını bedenine sararak, "Hiç havamda değilim, ahmak," diye mırıldandı. Hâlâ korkunç gecenin etkisiyle titriyordu ama en ufak bir zayıflık gösterirse oğlanların cesaretleneceğini biliyordu.

Elemanlar koro halinde *vaaaay*layıp birbirlerini dürttüler. Ricky arkasından, "Sarkastula," diye seslendi, "havanda olunca bize de uğra..."

Sierra yürümeye devam etti. Kendi sokağına gelince, ürkütücü adamın gerçekten ortalarda olmadığından emin olmak için duraksadı. Ağaçlar hışırdayarak sessiz gece şarkılarını söylüyordu ve komşularının kedisi Rodrigo yanından geçip gitti. Bunlar dışında sokak ıssızdı. Eve girdi, üst kata çıktı ve adını fısıldayan iğrenç sesi düşünmemeye çalışarak yatağına yığıldı.

BEŞ

"Ah, lanet olsun, bunu gördünüz mü?" Masada Sierra'nın karşısında oturan vaftiz babası Neville Spencer, *Bed-Stuy İncisi*'nin bir sayfasını havaya kaldırdı. Her zamanki geniş sırtışı kaybolmuştu.

Sierra gözlerini kıstı. Saat sabahın onuydu. Yalnızca üç saat kadar uyuyabilmişti ve Robbie'nin iyi olduğunu, durumu sonra açıklayacağını söyleyen tuhaf mesajlarına ve Bennie'nin de nerelelere kaybolduğunu sorgulayan mesajma uyanmıştı. "Hiçbir şey göremiyorum," dedi. "Lenslerimi henüz takmadım."

"Ne olmuş?" Sierra'nın babası Dominic Santiago üzerinde pijamasıyla kapıda belirdi. Kısa, tıknaz bir adamdı ve yüzü ile kafası hariç bedeninin her yeri siyah kıllarla kaplıydı. "Göster bakayım. Manny bu sefer nasıl bir pisliği aydınlatmış?"

Neville gazeteyi Dominic'e uzattı. "İkinci sayfanın sonunda. Dün gece çalışmıyor muydun D?"

"İ-ih. Hastane yakın zamanda yeni güvenlik elemanları aldı, ben de çok ihtiyaç duyduğum günlük iznimden kullanabildim çok şükür." Gazeteye baktı. "Ah be, çok yazık olmuş."

"Hey, söylesenize, neye yazık olmuş?" Sierra bir çatal dolusu yumurtalı ekmeği ağzına tıktırdı.

Neville başını iki yana salladı. "Artık kimseler güvende değil." Sierra, "Ne yazıyor?" diye sordu. "Bana da gösterin."

Dominic, İnci'yi kızına verdi ve "İhtiyar Vernon kayıpmış," dedi.

Sierra neredeyse lokmasını ağzından düşürecekti. Oracıkta; bir düğün duyurusu ile yine Coltrane Evleri'ndeki bir çift cina-yet haberinin arasına dün gece ona saldıran yaratığın siyah-be-yaz bir fotoğrafı sıkıştırılmıştı. İhtiyar Vernon fotoğrafta genişçe gülümsüyordu ve her an muhteşem bir şey olmasını bekliyor-muş gibi gözlerini kocaman açmıştı. Partideki fısıldayan cana-varla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Vernon Chandler'ın (62), Marcy Caddesi'ndeki evinden kaybolduğu bildirildi. Vernon en son iki gün önce görülmüştü; ailesi de geçtiğimiz hafta boyunca sıradışı bir sessizliğe gömüldüğünü söyledi. Vernon'un herhangi bir akıl hastalığı ve adli kaydı bulunmuyor. New York Polis Departmanı 38. bölge basın sözcüsü, evinde de herhangi bir not bulu-namayan Vernon'un nerede olduğunu bilenlerin polis ya da sağlık gö-revlileriyle iletişime geçmesini istedi. Sözcü bunun dışında Vernon'un "yalnızca dolaşmaya çıkmış olabileceğini" belirtti.

Neville, "Vernon, Lâzaro'nun arkadaşlarından biri değil miy-di? Hani şu göl..." dedi.

"Hı hı." Dominic masaya oturup kendisine bir fincan kahve koydu. "Ama biliyorsun..." María'nın yeni yumurtalı ekmekler hazırladığı mutfığa doğru başıyla işaret etti. "Bu konunun ko-nuşulmasını istemiyor."

"Hay lanet, hâlâ mı?" diye fısıldadı Neville.

Dominic omuz silkti. "Yani demek istediğim... bu konu onu üzüyor."

"Neden... konuşamadığımız konu ne, baba?" dedi Sierra. "Vernon'un Büyükbaba Lâzaro'yla ne ilgisi var?"

"Yok bir şey, bebeğim. Çok eski aile geçmişi... aslında, traje-disi."

María mutfaktan, "Yumurtalı ekmek ister misin *mi amor*?" diye seslendi. "Mezuniyet törenine öğlene kadar gitmem gerek-miyor."

Dominic karısının iş belgelerini masadan kaldırdı. "Olur tatlım."

"Neville, ikincileri ister misin?"

* (İsp.) Sevgilim. -çn

Neville gereğinden fazla bağırarak, "Sen pişiriyorsan tabii ki isterim," dedi. "Sierra, canım, neden ellerin titriyor?"

Sierra gazeteyi bıraktı. "Bilmem. Kahveyi fazla kaçırmışım-dır." Ayağa kalktı. "Benim şey... yukarı çıksam iyi olur. Dün geceki partinin yorgunluğunu daha atamadım da."

Maria, tencere tava takırtıları ve tereyağı cızırtılarının arasın-dan, "İş bakmaya başlayacak mısın kızım?" diye seslendi.

"Elbette anne."

"Aferin kızım."

* * *

Sierra ikinci kata çıktığında başını abilerinin odasından içe-ri uzattı. İki abisi birbirinden ancak bu kadar farklı olabilirdi. Gael'in duvarları bomboşken Juan'ın tarafı havallı gitarların parlak fotoğrafları ve yarı çıplak zombi kızların posterleriyle doluydu. Gael bütün bir gece boyunca gelişiğüz, absürd bi-limsel gerçeklerden bahsedebilirken Juan günlerini kayıtsızlıkta dikkatle uzmanlaşarak geçirir ve herhangi bir saatte gitar pratiği yapmaktan çekinmezdi. Gael deniz piyadesi olduğunda kimse şaşırmamıştı ama Juan'ın salsa-thrash grubu Culebra' bir albüm anlaşması imzalayınca herkes şoke olmuştu. Böylece ikisi de Sierra'nın hayatından aniden ve tam anlamıyla yok oluvermiş-lerdi. Artık Gael her ay Afganistan'ın Tora Bora bölgesinde yeni bir şeyler olmasını beklediğini anlatan üçer sayfalık mektuplar-dan, Juan'sa Philadelphia, Baltimore ya da en son konseri nere-deyse oradan gelen nadir ve garip telefonlardan ibaretti.

Sierra kendi odasının da önünden geçip üçüncü kata çıktı. Sa-hanlığı dolduran kasvetli tütsü ve hazır erişte kokuları, Timothy Boyd'un evde olduğu ve yemek pişirmeye çalıştığı anlamına geliyordu. Pratt Enstitüsü'nde görsel sanatlar lisansını tamamlamak üzere olan Timothy, Santiago'ların boş dairesinde kiracıydı ve pek ortalarda görünmezdi.

* (İsp.) Yılan. -ç11

Sierra bir kat daha çıktı ve ahşap kapıyı hafifçe tıklattı. Büyükbaba Lázaro asla kapıyı açmadığı, hatta içeriden karşılık bile vermediği halde Sierra her seferinde bu işe yaramaz *tık tık* sesini çıkarıyordu. İçeri girdiğinde onu New York'un üzerini örten muazzam sabah seması karşıladı.

Lázaro, "*Lo siento lo siento*," diye mırıldandı. Gözleri yaşlı halde koltuğunda oturuyordu. Parmaklarıyla bir çizgili kâğıt parçasını sıkıca kavramıştı.

"Yine mi özörlere başladın?" Sierra büyükbabasının yanma gitti. "Ne için özür diliyorsun? Sorun ne?" Elinde ne tuttuğunu görmeye çalıştı ama Lázaro kâğıdı iyice sakınıp torununa arkasını döndü.

"İyi misin dede?" Yatağın başucundaki rahat koltuğa kendini bıraktı. "Ben iyi değilim de. Söylediğin gibi Robbie'yi buldum ama... nasıl anlatsam, bilemiyorum. Bu mesele şimdiden boyumu aşıyor. Hiçbir şey anlamıyorum. Hani senin de tanıdığım şu İhtiyar Vernon var ya? Dün gece ortaya çıkıp peşime düştü ve..."

Lázaro titrek elini kaldırıp işaretparmağını uzattı.

"Ne oldu?" Sierra döndü ve büyükbabasının parmağının çizdiği görünmez hattı izleyerek Lázaro'nun aile fotoğraflarıyla dolu duvara baktı.

"*Lo siento lo siento lo siento*."

Sierra ayağa kalkıp odanın diğer ucuna gitti. Bu eski fotoğraflarla daha önce hiç ilgilenmemişti. Aralarında, San Juan'ın dışını da Macheteros' isyancılarıyla çarpışan Angelo amca vardı. Seksenlerde, çoktan yanıp kül olmuş bir gece kulübünün önünde Sierra'nın annesi ve babasıyla cılgınca eğleniyormuş gibi görünen Neville Amca vardı. Bir fotoğrafta Sierra'nın annesi ve Rosa teyzesi güzelce süslenip püslenmiş halde, Empire Bulvarı'ndaki bir buz pistinin önünde yan yana durmuş gülümsüyorlardı. Büyükanne Carmen bir başka fotoğraftan, birilerini azarlamadan hemen önce gözlerinde beliren ışıltılı ifadeyle bakıyordu. Büyü-

* Boricua Halk Ordusu. 1970'lerde kurulan, Porto Riko'nun tam özerkliğini ve ABD'den bağımsızlığını talep eden örgüt. -çn

kanne Carmen, Lázaro inme geçirmeden birkaç ay önce ölmüştü. Sierra, kucaklaştıklarında gizli ve sıcak bir sevgi dünyasına girdiğini hissettiren anneannesini her şeyden çok özliyordu.

Fakat Lázaro ona ne göstermeye çalışıyordu acaba?

Ortada büyükçe bir grup fotoğrafı vardı. Büyükbaba Lázaro, üzerinde aklı yerindeyken hep giydiğı buruşuk bej rengi pantolonu ve *guayabera* gömleğıyle fotoğrafın ortasından neşe saçıyordu. Yüzünde o tatlı dede sırtışı vardı ve neredeyse ateşli bir heyecanla fotoğraf makinesine bakıyordu. Yanında kolunu Lázaro'nun omzuna dolamış, pofuduk açık kumral saçlı ve beyaz tenli, genç bir adam vardı. Fotoğrafa hazırlıksız yakalanmış gibi kaşları kalkmış, dudakları şaşkıncı bir yarı gülümsemeyle kıvrılmıştı. Birileri zarif, eski elyazısıyla adamın yanına *Dr. Jonathan Wick* yazmıştı. Wick'in diğer yanında on, on beş adam gülümsemeden, ciddiyetle objektife bakıyordu. Hepsinin isimleri başlarının yanına yazılmıştı. Sierra birçokunu mahalleden biliyordu ama birkaçını tanııyordu. Berber dükkânındaki Delmond Alcatraz ve Sunny Balboa; hiç ondan beklenmeyecek bir ciddiyetle duran Manny; Babalık Acevedo... Sierra gözlerini kıstı. Babalık'ın hemen yanındaki adamın yüzüne parmakla siyah mürekkep sürülmüştü. Yanında ismi yazıyordu: *Vernon Chandler*.

Sierra, "Bu da ne?.." dedi. Sessiz odada sesi tuhaf yankılandı. Dönüp dedesine baktı. Büyükbaba Lázaro koltuğun kenarına kaykılmıştı ve salyası akıp beyaz tişörtüne doğru sallanıyordu. Dudaklarından dökülen tiz bir hırıltıyı hafif bir kahkaha izledi, ardından yeniden horladı.

Sierra sessizliğin içinde kendi kalp atışlarının gümbürtüsünü duyarak büyükbabasının yanına gitti. Lázaro'nun sağ eli koltuğun kolçağını sıkıyordu. Sierra onun yanında çömeldi ve parmak uçlarını inceledi. Görebildiğı kadarıyla dedesinin parmaklarında mürekkep izi yoktu. Lázaro yeniden horlarken aniden uyanıverdi ve dikkatle odaya bakındı.

Sierra derin bir nefes alıp yaşlı büyükbabasının buruşuk kollarındaki mor damarları ve koyu kahverengi gözlerini süzdü.

"Dede, eski dostun Vernon kayboldu," dedi, "ve buradaki fotoğrafta suratına mürekkep sürülmüş." Yaşlı adam, haberi idrak edemeyerek yavaşça başını ileri geri salladı. "Ve dün akşam korkunç bir ucube gibi davranarak partiyi basıp... neydi adı... Lucera diye birini sordu."

Lázaro aniden doğrulup tükürürcesine, "Lucera... dönmüş mü?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bu Lucera denen kadın kim ki?"

Aniden başını Sierra'ya çevirdiğinde gözleri yine keskinleşmişti. "Sierra, Lucera gerçekten de geri geldiyse... sana yardım edebilir kızım. Ben asla... Üzgünüm. Çok üzgünüm." Başını iki yana salladı ve gözleri yeniden donuklaştı.

"Kadının nerede olduğunu bilmiyorum. Lucera nerede dede?"

Lázaro başını iki yana salladı ve buruşmuş kâğıt parçasını Sierra'nın eline tutuşturdu. "Üzgünüm," diye inledi.

Sierra buruşuk kâğıdı düzeltti. Fotoğraftakiyle aynı zarif el yazısıyla şöyle yazıyordu:

donde mujeres solitarias van a bailar

Sierra çevirip, "Yalnız kadınların dans ettiği yerde," dedi. "Lucera orada mı?"

Lázaro uzaklara dalmış halde başıyla onayladı.

"Bu ne demek dede?"

Yaşlı adam, "*Lo siento lo siento lo siento*," diye fısıldadı.

Sierra ayağa kalkıp büyükbabasının alnına bir öpücük kondurdu. "Demek sadece bu kadar, ha?" Telefonunu çıkardı ve aşağıya inerken Bennie'yi aradı.

Bennie, "N'aber?" dedi. "Dün gece gizli aşığımla iyi eğlendiniz mi?"

Sierra gözlerini devirdi. "Hayır, B. Ama partiyi basan korkunç adamdan kaçarken çok eğlendim." Çantasını hazırlayıp omzuna astı.

"Ne? O eleman peşine mi düştü? Ne haltlar dönüyor?"

"Sana nasıl anlatacağımı bile bilmiyorum." Babasına ve Ne-

ville Amca'ya el sallayıp ön kapıdan çıktı. "Ama senden bir şey isteyeceğim."

"İyi misin?"

"İyiyim." Dışarıda mükemmel bir yaz havası vardı. Sierra'nın yan komşuları Middleton'lar çocuk havuzunu kurmuşlardı ve içindeki ufaklıklar çılgık çılgıca etrafa su sıçratıyorlardı. Bayan Middleton evinin sahanlığından Sierra'ya el salladı, Sierra da gülümseyip ona el salladı. "Bir sürü olay dönüyor," dedi Bennie'ye. "Dinle, Jonathan Wick ismini araştırır mısın?"

"Wick, tik gibi mi?"

"Evet."

"Neyi bilmek istiyorsun?"

"Emin değilim. Dedem ve mahallenin ihtiyarlarıyla birlikte çekilmiş bir fotoğrafı var ama... sadece sıradan, beyaz bir adam. Bana biraz garip geldi."

Bennie, "Esas sen biraz garipsin," dedi. "Ama buna alışığız. Araştırıp neler bulabileceğime bakacağım."

Sierra bir köşeyi döndü ve donakaldı. Bennie'nin abisi Vincent'in, çamaşırhanenin yanındaki duvara resmedilmiş portesi de Babalık Acevedo'nunki gibi solmuştu ama tek tuhafılık bu değildi...

"Sierra?"

"Efendim, buradayım. Sağ ol, B. Seni sonra ararım." Sierra telefonu kapayıp cebine koydu.

Vincent üç sene önce polis tarafından öldürülmüştü. Beton duvardaki devasa resminde, kollarını kavuşturmuş, ismi en sevdiği kapüşonlu sweatshirt'ünün önüne kabarık harflerle işlenmişti. Onu kim resmettiyse oğlanın yüzünü gerçekten aptalca bir espri yaptığı zamanlardaki o güzel, şapşal gülümsemesiyle resmetmişti. Ancak şimdi Vincent öfkeyle uzaklara bakarken kaşları çatılmış ve çenesi öne doğru çıkıp kasılmış görünüyordu.

Sierra etrafa bakındı. Sorun sadece Babalık Acevedo'nun freskinde değildi. *Neler oluyordu?*

ALTI

"¿*Qué pasó?*"" Domino Kralı Manny, Hurdalık'taki oyun masasının karşısından Sierra'ya dikkatle baktı. İki yanında her zamanki gibi en şık *guayabera*larını ve kasketlerini giymiş olan Rutilio ve Bay Jean-Louise oturuyordu. Masanın köşelerinde artık aralarında olmayan deneyimli domino savaşıçıları Lázaro ve Babalık Acevedo için iki boş sandalye vardı.

Sierra, "Ben da sana aynısını soracaktım," dedi.

Bay Jean-Louise, "Okulda sıkıntın mı var Sierra?" diye sordu. "Devlet okulları zehirli lağım çukurlarıdır."

Manny ellerini havaya savurdu. "¿*Cállate, viejo!*" Çocuğun okuması gerekiyor. Sen anaokulundayken okumayı bıraktın diye kızın okuluna çamur atma."

Bay Jean-Louise, "Hamlemi tamamladığımda," diye ilan etti, "Classon Caddesi'ndeki huzurevinde unutulmuş bir lahana gibi çürüyor olacsm Manny."

Rutilio kıkırdayarak, "Biraz daha uzatırsan," dedi, "bitirdiğinde Sierra'mız bile huzurevinde olacak. Neyse, zaten bütün sülalen, bahçemden söküp üzerine tükürdüğüm ve farelere attığım zararlı bir ot gibi."

"Yaz tatiline girdik," dedi Sierra. "Ayrıca çok komiksiniz. Bu arada, şu İhtiyar Vernon'a ne olduğunu merak ediyordum çünkü..."

* (İsp.) Ne oldu? -çn

** (İsp.) Kes sesini, dostum. -çn

"Bir şey olmadı." Manny kayda değer ağırlığıyla minik ahşap sandalyede kıpırdandı ve seyrek keşisakalıyla oynadı. Diğer yaşlı beyefendiler de kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar. Sierra hiç bu kadar ciddi bakışıklarını görmemişti. "*No pasa nada*."

"Nasıl yani 'hiçbir şey'? Bu sabahki İnci'de onun kayıp olduğunu yazmışsın."

"Hı hı, kayıp," dedi Manny.

Bay Jean-Louise bir domino taşını oyun tahtasına sertçe indirdi. Rutilio fısıltıyla bir küfür savurdu.

"Bu kadar mı yani?" Sierra kollarını kavuşturdu.

Manny gözlerini oyun tahtasından ayırmıyordu. Birbirine vuran domino taşları takırdıyordu.

"Pekâlâ," dedi Sierra. "Gidip duvar resmine devam edeyim. Biraz daha konuşkan hissedersen bana haber ver Manny."

Bay Jean-Louise, "O rezil kuleyi aklına hayaline gelen bütün vahşi canavarlarla kapla Sierra," dedi.

"Her santimini," diye ekledi Rutilio.

"İşte buna içerim," dedi Manny. İçlerinde birer şişe olan kese kâğıtlarını kaldırdılar. Üçü de sırayla Babalık Acevedo için top-rağa biraz rom döktü ve içkilerini yudumladı. "Hah! Sanırım en çok da duvar sinirime dokunuyor," diye devam etti Manny. "Eskiden Carlos'un Büfesi'nden kiliseye hatta hastaneye kadar bütün sokağı görebilirdik. *¿Ahora? Carajo*." Ahmaklığın ardında kalan hükümsüz bir boşluk."

"Artık bir hamle yapmazsan," dedi Rutilio, "mezar taşma ay-nen bunu yazdıracağım."

"Benim sıram değil ki göt herif; Lenel'in sırası."

"Manuelito burada yatıyor," dedi Bay Jean-Louise. "Ahmaklığın ardında kalan hükümsüz bir boşluk." Omuz silkti. "İyi kötü seveni vardı." Bay Jean-Louise ve Rutilio istavroz çıkardılar. Manny homurdanarak domino taşlarını karıştırdı.

Sierra, "Hoşça kalın ucubeler," dedi.

* (İsp.) Hiçbir şey olmadı. -çn

** (İsp.) Ya şimdi? Hiçbir halt göremiyoruz. -çn

Babalık Acevedo'nun yüzü artık neredeyse hiç görünmüyordu. Sierra, ona bakarak Kule'nin dibine yürüdü. Sorularım kimse yanıtlamayacaksa o da birileri onun önüne set çektiğinde yaptığı şeyi yapacak ve kendisini sanatına verecekti.

Ejderin ağzını büyük ölçüde tamamlamıştı; yaratığın dudakları geri çekilerek, cehennem ateşi gibi alevleri çevreleyen jilet kadar keskin dişlerini ortaya çıkarmıştı. Bugün artık gözleri halletmenin zamanı gelmişti. Sierra iskeleye tırmanmadan önce kulaklığını kafasına geçirdi ve abisi Juan'ın salsa ile metali harmoniyeleyen grubu Culebra'nın sert ritimlerinin onu sarmalamasına izin verdi.

Vokal, "*Cuando la luna llena mata al anciano sol*," diye mırıldanıyordu. Sonra Juan'ın elektrogitarı bir gürültüyle patlayıp sözleri baskılayarak şarkıyı ele geçirdi. Sierra, feci derecede ürkütücü geceyi henüz unutamamıştı ama müzik, korkusunu sinirliyordu.

Boyalarını hazırladı, sonra hafif fırça darbeleriyle ejderin gözbebeğine birkaç küçük beyaz benek koydu. Gözü bitirdiğinde ejderin boynundaki pulların içini doldurmaya başlayacaktı. Yüz detaylarından daha tekdüze bir işti ama yapılması gerekiyordu. Kulağında davulun zilleri şangırdadı, Juan'ın ağlayan gitarı ile klavyenin karmaşık girdabı sustu. Vokalin ısrarcı fısıltısı, "*Mira que los enemigos se caen*," diye sözlere yeniden başladı. "*La voz del espíritu llama / Y la energía surge como...*" Ve sonra güim! Culebra'nın *bütün sesleri*; gitarlar, bas, davul ve klavye amansız, elektrikli, yekvücut bir kükremeye yeniden canlandı.

Sierra'nın sırtından ter akıyordu; kolları yırtık, omuzları açık bir tişört giydiğine memnun oldu. Kabarık saçlarını kırmızı bir bandananın altına tikiştirmişti ve genelde taktığı şıkır şıkır bilezik ve kolyeleri çıkarmıştı.

* (İsp.) Dolunay öldürdüğünde köhne güneşi. -çn

** (İsp.) Düşüşünü izle düşmanlarımın / Ruh sesim çağırırken / Ve güç... -çn

Fırçasını tekrar beyaz boyaya daldırdığı sırada iskele sarsıldı. Sierra kulaklığını çıkardı. Birileri yukarı geliyordu. "Kim var orada?" diye seslendi.

"Hey!" İskelenin bir alt katında Robbie'nin yüzü belirdi.

"Robbie!"

Platformda Sierra'nın yanma tırmanıp soluklanmak için duraksadı. "Dün gece senin için çok endişelendim. Resmen... yok oluverdin!"

Sierra ellerini beline koydu. "Aslında yok oluveren *sendin*, bayım. Benim yaptığıma canı pahasına koşmak denir."

"Sana bakındım ama!" Robbie omuzlarını ta kulaklarına kadar kaldırdı. "Yemin ederim! Sadece..."

"Hı hı." Sierra tek kaşını kaldırdı ve Robbie'nin rahatsızlığından zevk aldığını fark etti. "Al şunu." Ona bir rulo fırça uzattı. "Kendini affettirmek istiyorsan şuraya astar at ve ejderle güzel gidecek havalı bir şeyler çiz."

"İstediğim herhangi bir şeyi mi?"

"Kafana göre takıl."

"İyiymiş!" Robbie boya teknesinin üzerine eğildi, bir kutu beyaz astar boya açtı ve tekneye boşalttı. "Yani demek istediğim... ben de gerçekten korkmuştum, özellikle de sen kaybolduğunda..."

"Canım pahasına kaçtığım da."

"Doğru, canın pahasına kaçtığında ne yapacağımı bilemedim." Ruloya astar boya aldı ve duvara eşit şekilde sürmeye başladı.

"Vay canına, bu işi iyi biliyorsun ha, Robbie?"

Oğlan omuz silkti. "Birkaç duvar resmi yapmışlığım var. Her neyse, sen..."

"İşlerini görmüş olabilir miyim?"

Robbie boyamayı bırakıp Sierra'ya baktı. "Aslında..." Başıyla Babalık Acevedo'nun korku dolu yüzünü işaret etti.

"Bunu sen mi yaptın? Hiç haberim yoktu."

"Hı hı, Babalık... evet." Başını iki yana sallayıp tekrar duvara döndü.

“Sorun ne Robbie?”

“Yok bir şey.”

Sierra dişlerini sıktı. Kimse onları bu kadar endişelendiren meseleden bahsetmek istemiyordu. Hüsrarla iç geçirecekti ki durdu; kendisi Robbie’nin nesi oluyordu ki? Çocuğun ona herhangi bir şeyi açıklamak gibi bir borcu yoktu. Yeniden ejderin gözüne döndü.

Robbie, “Yani...” dedi. Yüzü duvara dönük ve gözleri kapalıydı. “Bunu nasıl anlatacağımı bilemiyorum.”

“Duvar resimlerinin solmasıyla bir ilgisi var mı?”

Robbie üzüntüyle başını salladı. “Sen de fark ettin demek.”

“Fark ettim ve... dün şey oldu...” Sierra çocuğun bakışlarını üzerinde hissedip derin bir nefes aldı. “Dün bir de gözyaşı vardı. Babalık Acevedo’nun gözünden akıp yanağından süzüldü.”

Robbie belli belirsiz gülümsedi ama aslında gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyordu. “Gördün ha?”

Sierra başıyla onayladı. Robbie ona deli olduğunu falan söylememişti. O da biliyordu. Sierra kendisini daha iyi hissetti. Birkaç saniye birbirlerinin gözlerine bakakaldılar.

“Pekâlâ, bana artık gölgebükücülerin ne olduğunu söyleyecek misin?” diye sordu Sierra.

Robbie bakışlarını kaçırdı.

Juan’ın heavy metal şarkılarından biri Sierra’nın cebinden bangırdamaya başlayınca Sierra, Robbie’ye bakıp yüzünü buruşturdu. “Devam edeceğiz.” Biraz uzaklaşıp telefonuna cevap verdi: “Ee, n’aber, B?”

“Araştırmamı istediğin şu eleman vardı ya? Doktor Wick?” Bennie’nin sesi heyecanlı geliyordu.

“Evet.” Sierra telefonu omzuyla sıkıştırarak hızla iskelenin diğer ucuna yürüdü.

“Hey!” Duvarın alt kısımlarına astar süren Manny, aşağıdan bağırıyordu. “Önce güvenlik, ufaklık! Ayrıca yemek molası vermek üzereyiz, Chano’dan sipariş vereceğiz. Ne istediğini bana söylersin.”

"Tamam Manny!" Sierra ona el salladı. "Ne olmuş Doktor Wick'e, Bennie?"

"Adam Columbia Üniversitesi'nde profesör. Yani öyleymiş."

"Bunu nereden öğrendin?"

"Yakınlarda çıkan muhteşem bir kaynaktan. Adına internet diyorlar. Çok kapsamlı, yani içine dünyaları sığdırmışlar."

"Vay anasını!" Sierra gözlerini devirdi. "Herifi Google'da ben de arayabilirdim. Senin daha derinlere inmeni istemiştin! Nerd moduna gir ve bana adamın banka şifresini, en sevdiği rengi falan bul."

"Bebeğim, beni dinle; şimdi söyleyeceğim şeyle ilgili kelime oyunlarına girme dürtünü bastırmanı istiyorum."

"Elimden geleni yaparım."

"Doktor Wick'in bir Vikipedi sayfası var."

Sierra alt dudağını ısırdı. "Hiç eğlenceli değilsin."

"İnan bana aklına ne geliyorsa hepsini ben de düşündüm. Her neyse, sayfada pek bir şey yok. Adam dev bir antropoloji dâhisiymiş, *kentsel ruhani sistemler* diye bir şeyde uzmanmış, Harvard'da okumuş, Columbia'da çalışmış, sonra da kayıplara karışmış falan. Adam kendi nesline göre bile eski kafalı. Sosyal medyada fink atıp milletin sinirli tavşan videolarını falan beğendiği yok yani. Ama kapsamlı bir Wick hatıra koleksiyonu bulabileceğin bir yer var. Bizim sahada buna Vikileksiyon diyoruz..."

"Bennie."

"İğrenç kelime oyunları yapmayacağına dair sana söz verdim. Ben öyle bir söz vermiş değilim."

"Bu kelime oyunu bile sayılmazdı... Her neyse, devam et."

"Adamın belgeleri var. Çok antika, değil mi? Columbia'nın antropoloji arşivinde."

"Güzel!"

"Ama içeri girmek konusunda sana iyi şanslar diliyorum. Ön kapıdan öyle elini kolunu sallaya sallaya giremezsin."

"Hah. Bu işlerde uzman tanıdıklarım var. Yardımın için teşekkürler, B."

Bir antropoloji uzmanı... Belki de Wick, Büyükbaba Lázaro'nun gölgebükücü zımbırtısını araştırıyordu. Sierra adamı bulabilirse, belki neler olup bittiğini anlamasına yardımcı olurdu. Belki Wick, Lucera'nın nerede olduğunu söyleyebilirdi.

Robbie, kendine has tasarımlarından birine girişmiş, Kule duvarı boyunca çözülen bir tür iskelet kadm çizmeye başlamıştı. Mükemmel derecede ürkütücüydü. Sierra, Robbie'yi şöyle bir süzdü. "Seninle işim henüz bitmedi dostum."

Robbie dikkatini resminden ayırmadan, "Biliyorum, dostum," dedi.

"Sonra görüşürüz." Sierra başını iki yana salladı ve hızlıca telefon rehberine göz atıp listeden birini aradı.

"Nasıl gidiyor Sierra, cicim?" Neville Amca her zamanki gibi neşeliydi.

"Bu harika cumartesi sabahında vaftiz kızma bir güzellik yapıp onu şehir dışına kısa bir gezintiye çıkarmaya ne dersin?"

YEDİ

Neville Amca, "İşte, motorlu aynasız bizim sokağa gelince göze batmamaya çalıştık," dedi. Anılarını anlatırken kocaman, nikotinden sararmış dişlerini sergileye sergileye gülümsüyordu. "Bilirsin işte, apartman önünde takılan işsiz güçsüz, aptal zenciler-mişiz gibi rol kestik."

"Sonra ne oldu?"

"Domuz herif bir hamle yapmaması gerektiğini iyi biliyordu. Bizden korkmuştu ama polislerden de korkuyordu. Yine de aynasızlar geçip gidince elimizden kaçmaya kalkıştı. Bizim Biftek ona çelme takıp düşürdü, biz de herifin hakkından geldik."

FDR Otoyolu'ndan hızla kuzeye giderlerken Neville'in 1969 model, koyu mavi Cadillac Seville'inin bütün camları açtı ve rüzgâr Sierra'nın yüzüne çarpıyordu. Manhattan solda devasa gökdelenlerden bir yumaktı. Sağlarında ise Doğu Nehri ögle güneşinde turuncu turuncu parılıyordu.

"Adamı öldürdünüz mü?"

Neville kahkahaya boğuldu. "Yok be kızım! İhtiyar vaftiz babanı ne biçim bir gangster sanıyorsun sen?" Sierra buna ne cevap vereceğini bilemiyordu ama neyse ki Neville konuşmaya devam etti: "Bir biradere asla öyle bir şey yapmayız. O zaman polisten farkımız kalmazdı ki o da bize ters düşer. Sadece, bilirsin işte, elemanı bir güzel patakladık, sonra da yol verdik, gitti. Bir daha da ortalarda görünmedi. Herhalde soluğu Tennessee'de falan almıştır."

"Sheila'nın canını çok mu yakmıştı?"

"Kızcağız üç hafta hastanede kaldı. Ve bir daha *bizimle* tek kelime konuşmadı."

"Feciymiş..."

Neville gülümsediğinde ince yanakları, kocaman ağzına yer açmak için sanki içeri katlanıyordu. Hikâyelerinin çoğu birilerinin dayak yemesiyle sonlandığı halde eski güzel günlerden bahsederken hep çok keyiflenirdi. Sierra ve Bennie, Neville'in ne işle geçindiğini çözebilmek için kafa patlatarak az gece harcamamışlardı. Doğrudan sormanın, gizli bir protokolü çiğnemek olacağını düşünüyorlardı. Ayrıca tahmin yürütmek daha eğlenceliydi.

Neville, "Bu arada Columbia'da ne işimiz var?" diye sordu. Deri kaplı direksiyonu tek eliyle tutup diğeriyle ceketinde sigarasını aradı.

"Açıklaması zor," dedi Sierra. "Ama kısacası, bir şeyle ilgili araştırma yapmam gerekiyor. Biraz ailemle... daha doğrusu dedem Lâzaro'yla ilgili." Yemi yutup yutmadığını anlamak için vaftiz babasına bir bakış attı ancak Neville gözünü yoldan ayırmamıştı. "Onun eskiden tanıdığı, Columbia'da çalışmış bir profesörle ilgili. Yani birkaç dosyaya bakmam lazım ama beni içeri alacaklarını sanmıyorum."

"Aile geçmişi, kaçak giriş, bir Sarmaşık Ligi okulunun kalesinde kilitli, tuhaf sırlar," dedi Neville. "Tam benlik bir kargaşaya benziyor. Planın var mı?"

Sierra başını iki yana salladı. "Seni bu yüzden aradım. Bir de Cadillac için tabii."

"Tabii."

Columbia Üniversitesi'nin geniş, apaçık, aşırı bakımlı yerleşkesinin Bed-Stuy'la aynı şehirde olduğuna inanmak güçtü. Ön kapıdan girip de etrafı sütunlu bilgi mabetleri ve gür çimenliklerle çevrilince Sierra'nın gerçekten nefesi kesildi. Yaz okulu öğrencileri küçük gruplar halinde toplanıp heyecanlı sohbetlere dalmışlardı.

Neville, "O halde plan şöyle; üniversiteyi gezmeye geldik," dedi.

"Haziranın ortasında mı?"

"Haziranın ortasında."

"Peki," dedi Sierra.

Neville parmak uçlarını birleştirdi. "Ve sen bir kitap kurdusun."

"Kitapları severim."

"Kitapları seviyorsun, bu yüzden de kütüphaneyi görmek istiyorsun. Tamam mı?"

"Tamam."

"Şimdi rolüne gir, kendine bu Sarmaşıklardan birini seç ve kütüphanenin yerini sor." Sierra muhabbet eden bir grup öğren-ciye doğru yürüdü. "Lütfen bir oğlan seç Sierra," diye fısıldadı Neville, "ve gülümse."

Sierra yüzüne şapşal bir gülümseme yapıştırdı ve beyzbol şapkası takmış, Uzakdoğulu bir çocuğa yaklaştı. "Selam, ben okulu ziyarete geldim ve kitapları çok seviyorum. Kütüphanenin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Arkasında Neville yüzünü eliyle gizleyerek suratını buruşturdu.

Çocuk, Sierra'yı süzerek, "Eee... çimenliğin karşısındaki şu büyük bina," dedi.

Sierra geri döndüğünde Neville, "Tam bir faciaydı," dedi.

"Sorumuzun cevabını aldık sonuçta. İyi bir yalancı olduğumu söylemedim. O senin işin."

"Tamam, haklısın. Önden buyur."

* * *

Kütüphane girişindeki güvenlik görevlisi, "Kimliğin nerede?" diye sordu. Sierra muhteşem bir mermer fuayeye girmişti ve kendisini devasa, tertemiz bir fırının içindeki minnacık bir ekmek kırıntısı gibi hissediyordu.

"Evde unuttum," dedi.

"O zaman gidip al." Güvenlik görevlisi yağlı, siyah saçlarını kafatasına sertçe yapıştırmış, kirli sakallı, otuzlu yaşlarında bir

adamdı. Bu diyaloga günde en az on beş kere giriyormuş gibi bir hali vardı.

"Yapamam," dedi Sierra.

"Neden?"

"Odamın anahtarını kaybettim."

"O zaman öğrenci işlerini ara. Kapıyı açmak için birilerini gönderirler."

Sierra yeniden, "Yapamam," dedi, sonra zihni tamamen bomboş kaldı. "Şey... gitmeliyim." Dişlerini gıcırdata gıcırdata dışarı çıktı ve alçak bir taş duvarın yanında bekleyen vaftiz babasının yanına döndü.

"Eh, şaşırmadım," dedi Neville.

"En azından denedim."

"Pekâlâ, sıra bende." Öğrencilerin küçük gruplar halinde çene çaldıkları bir çimenliğe doğru kasıla kasıla yürüdü.

Sierra arkasından, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"İzle ve öğren, ufaklık." Neville özellikle de beyaz öğrencilerin şüphe dolu bakışlarını üzerine çekiyordu. İri cüssesi, parlak takım elbisesi ve koyu teniyle etraftaki kimselere benzemiyordu. Bir elinde eski püskü bir deri evrak çantası, diğerinde de sigarası vardı. Neville'in arkasından yükselen fısıltı ve kıkırdamaları duyan Sierra kulaklarına kadar kızardığını hissetti. Bir anlığına vaftiz babasının izini kaybetti, sonra kalabalığın içinde ona doğru ilerleyen kasketli başını seçebildi.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu. "Çantan nerede?"

Artık eli boş olan Neville hiç durmadan onun yanından geçerken kısık sesle, "Burada kal," dedi. "Doğru zamanı bekle. Arabada olacağım."

Sierra da onunla gitmek istiyordu. Bütün bu olanlar onu iyice germiştii ama artık dönüşü yoktu. Neville gidip her ne işler karıştırdıysa karıştırmıştı ve Sierra'nın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ayrıca Wick, Lázaro'nun bulmacasını çözmek için elindeki en iyi ipucuydu. Sierra çaresizce bir banka çöküp beklemeye başladı.

Beş dakika bile geçmeden piknik masalarının olduğu tarafta bir karmaşa koptu. Öğrenciler çil yavrusu gibi dağılırken yerleşkenin polisleri, bedenleri ve yüzleri çatışmaya hazır halde dört bir yandan koşturup geldiler. Sierra, *Neville Amca'yla hiçbir yere gitmemek lazım*, diye düşünürken yağlı saçlı güvenlikçi de yanında birkaç görevliyle birlikte kütüphaneden çıkıp çimenlikteki velveleye katıldı.

Sierra ayağa kalktı ve cam kapılardan içeri başını uzattı. Girişe bakan kimse yoktu. Kafatasında step dansı yaparcasma uğuldayan nabzını umursamadan hızlıca alçak güvenlik kemerinin altından ve güvenlik kulübesinin yanından geçip kütüphaneye girdi.

SEKİZ

Sierra hiç bu kadar çok kitabı bir arada görmemişti. Bir sergi masasında *Üçüncü Dünyanın Ekonomik Gelişimi* başlıklı bir kitap göze çarpıyordu. Bir başkasının adı da *Porto Riko Edebiyatı İncelemeleri*'ydi. Sierra, Porto Riko edebiyatı diye bir şey olduğundan bile habersizdi ama vardı ve önemli olmalıydı zira, Columbia Üniversitesi'nin kütüphanesinde bu konuda kalın ciltli bir inceleme kitabı vardı. Daha ince, karton kapaklı bir kitabın üzerinde ise *Remus Amca Üzerine Tartışmalar: Güney Amerika Tarihi Halk Öykülerine Dair İncelemeler* yazıyordu.

Sierra zihninde vaftiz babasının sesini taklit ederek, *Dikkatini topla güzelim*, dedi. *Başka şeylerle ilgileneneğine işini hallet*. Genişçe bir kroki buldu ve Antropoloji Arşivleri denilen bölümünü bulana dek parmağıyla krokiyi taradı. Yüksek sesle, "Eksi yedinci kat mı? Harika!" Gürültüyle çarpan bir kapıdan geçip karanfilli sigara ve parfüm kokan beton basamaklardan iki kat indi.

Eksi yedinci kat, kütüphaneden çok, bir eşya deposuna benziyordu. Kocaman, gri salonun karanlık köşelerine dek metal raflar diziliydi. Yakınlarda bir yerlerden çalkantılı bir makinenin uğultusu geliyordu. Havalandırma sonuna kadar açılmış olmalıydı çünkü Sierra içeri adım atar atmaz ısınmak için kollarını bedenine sarmak zorunda kalmıştı.

Bir masanın başında oturan bir kız, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Sierra'dan yalnızca birkaç yaş büyük görünüyordu. Boynuna bir atkı dolamıştı ve kıvrırcık siyah saçlarının

üzerine el örgüsü bir bere takmıştı. Gömleğinin yakasındaki isim kartında NYDIA OCHOA yazıyordu.

“Bir araştırma yapıyorum,” dedi Sierra. “Yaz okulu antropoloji projesi için.” Kotunun cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkardı ve masaya koydu. “Eskiden burada çalışmış bir profesörü araştırıyorum. Adı Jonathan Wick.”

Nydia’nın yüzü aydınlandı ve bir komplonun işbirlikçisiymişçesine gizemli gizemli gülümseyerek, “Anladım!” dedi. “Doktor Wick ha? İlginç bir konu seçimi.”

“Onu tanıyor musun?”

Nydia başını salladı. “Hayır, Wick gideli en az iki dönem oldu. O, şey...” Masanın üzerinden ona doğru eğildi ve sesini alçaltarak devam etti: “Yani, ona ne olduğunu kimse bilmiyor. Hiç...” Kendini yeniden döner sandalyesine bıraktı. “İşe bak. Yer yarıldı da içine girdi sanki. Aniden kayıplara karıştı. Herkese sordum. Merak etmeyip de ne yapayım? Ama Yaşlı Denton; beni buraya getirdiklerinde arşivi yönetme işini ondan devralmıştım...”

“Bekle bir dakika.” Sierra elini kaldırdı. “Arşivi *sen* mi yönetiyorsun?”

“Evet, yani en azından Antropoloji Arşivi’ni.”

“İyi de sen... yirmi yaşında falan olmalısın.”

Nydia’nın yüzüne samimi bir gülümseme yayıldı. “Yirmi üç, tatlım.” Koyu kahverengi tenli, kabarık ve kıvrırcık saçlı iki oğlanın çerçeveden sırtıttığı bir fotoğrafı gösterdi. “Ayrıca biri yedi, diğer dokuz yaşında iki oğlum var. Ama iltifatın için teşekkür ederim. Siyahiler kolay kırışmaz, bilirsin. Hem biz Boricua’lılar* kendi yandığının hızımızda yaşıyoruz. Sen de Porto Rikolusun, değil mi?”

Sierra başıyla onayladı.

“Kitapları çok seviyorum ve Yukarı Batı Yakası’ndaki boğucu, antika bir üniversitenin izbe bodrumunda bile olsa etrafımın kitaplarla çevrili olmasına bayılıyorum.” Baş kütüphaneci konuşurken kökenine yaraşır şekilde saniyede bin kelime

* Porto Riko yerlilerinin kendilerine verdikleri isimlerden biri. -çn

sıralayabiliyordu. "Eninde sonunda burada, Harlem'de kendi kütüphanemi açacağım ama halk kütüphanesi gibi olacak, öyle sadece akademik değil. Ve sadece bol jargonlu akademisyen la-kırdılarıyla değil, insanların hikâyeleriyle dolu olacak. Bu işi aslında tecrübe kazanmak ve birtakım potansiyel sponsorların gözünde yerimi pekiştirmek için yapıyorum."

"Her şeyi planlamışsın, desene," dedi Sierra. Daha önce Nydia gibi biriyle tanışmamıştı.

"Hı hı. Neyse, Yaşlı Denton şu Wick denen adamla ilgili bir sürü esrarengiz safsata anlattı. Adam çok önemli bir antro de-hasıymış, özellikle de farklı kültürlerdeki ruhani sistemler ko-nusunda. Ama insanlar onun araştırmaya fazla kapıldığını ve kendisini," iki parmağıyla havada hayali tırnaklar çizip gözleri-ni devirdi, "denekleriyle fazla özdeşleştirdiğini söylüyorlar. Bana sorarsan denek-antropolog arasındaki çizgi zaten fazla bulanık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ah, bana bu kadar soru sorarsan sabahın üçüne kadar bir uzmanlık tezini dolduracak kadar konuşabilirim. Ama kendimi tutacağım çünkü ikimizin de yapması gereken başka işler var. Sadece şunu bir düşün; sence kim inceliyor ve kim inceleniyor ve neden? Yani kararı kim veriyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Sierra.

"Aynen! Pek çok insanın yok. Bütün bunlar karman çorman ödenek bürokrasisinin ve... ayh, çeneme hâkim olamıyorum, ne demek istediğimi görüyor musun? Neyse, anladığım kadarıyla Wick bir süre bunların dışına çıkmış. Ya da öyle olduğunu sanmış. Bir gruba girip onların ritüelleriyle ilgili bir dünya bilgi edinmiş, sonra ne hikmetse bir süre ortadan kaybolmuş ve nasıl yapılacağını öğrenmiş... bilirsin işte..."

"Neyin nasıl yapılacağını?"

"Büyünün. Ölülerle ilgili hokus pokusların. Ya da her neyse."

Sierra'nın gözleri kocaman açıldı. "Ciddi misin?"

"Yani... herkes böyle söylüyor, evet." Nydia omuz silkti.

"Bana sorarsan, bilemiyorum. Eskiden insanlar eski usul tıbbi

antropoloji yaklaşımlarını tercih ediyorlarmış ve Wick gibilerine tepeden bakıyorlarmış. Bu haşmetli kurumun o günlerde başvurduğu iğrenç yöntemleri biliyordur, mezar hırsızlığı, hatta daha fenaları...”

“Şey... bunu bilmiyordum.”

“Ama duyduğum kadarıyla Wick bütün bunlara karşıymış. Kendini davasına falan adanmış. Artık koca çenemi kapayıp sana istediğin belgeleri getirsem iyi olur.” Sierra az önce içine düştüğü bilgi denizinden henüz çıkamamışken Nydia arkasını dönüp kitap yığınları arasında kayboldu.

Genç kadın birkaç dakika sonra döndü ve bankonun üzerine kâğıt dolu, kalın bir dosya koydu. “Al bakalım tatlım. Bunlar Wick’in çalışmalarını incelemek için iyi bir başlangıç olur. Ama fotokopisini çekirtmelisin. Şuradaki makineyi kullanabilirsin, kimlik kartını kredi kartı gibi okut, yeter.”

“Şey, sorun şu ki...” diye mırıldandı Sierra. “Kimliğim yok.”

Nydia dosyadaki belgeleri ayıklamayı bırakıp Sierra’yı uzun uzun süzdü. “Biraz küçük görüldüğünü fark etmiştim.”

“Açıklayabilirim.”

Kütüphaneci elini kaldırıp onu susturdu. Sierra buna minnettardı çünkü nasıl açıklayacağını bilemiyordu. “Gerek yok. İlginç işlere kalkıştığını görebiliyorum. Ve ben de merak ediyorum. Ayrıca saçını da beğendim. Al şunu.” Masanın gizli çekmecesinde bir şeyler arandı, sonra Sierra’ya arkasında PIN kodu olan, plastik kaplı bir kart uzattı. “Stajyerlerime verdiğim geçici kimlik kartı. Buraya sık sık uğramayı düşünüyorsan daha sonra sana gerçek bir kart çıkartabiliriz. Böylece hem fotokopi makinelerini kullanabilirsin hem de güvenlikten geçebilirsin.”

Sierra, hediyeye heyecanla bakarak, “Vay canına,” dedi. “Teşekkürler. Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“*De nada.*” Nydia gülümsedi. Belgelerin bir kısmını, getirdiğinden daha küçük bir dosyaya ayırdı. “Bunlar esas işine yaracak olanlar; Wick’in günlükleri ve notları. Diğerleri işe yaramaz

* (İsp.) Önemli değil. -çn

araştırmalar ve denklemler falan filan. Bu arada, bu da benim cep telefonum." Sarı bir yapışkanlı not kâğıdına numarasını yazdı. "İlginç bir şeyler bulursan bana da haber ver."

* * *

Sierra, vaftiz babasına, "Evrak çantanda ne vardı?" diye sordu.

Neville onu ya duymazdan gelmişti ya da Batı Yakası Otoyolu'nda yavaşça seyrederek neşeyle eşlik ettiği eski funk şarkısı yüzünden duymamıştı.

Sierra dosyayı göğsüne bastırdı. Dünya sanki her geçen dakika tuhaflaşıyordu ama solan gün inatla güzelliğini koruyordu. Batan güneş, Jersey'nin ufkuna yayılmış mor bulutlarla saklambaç oynuyordu ve ılık bir yaz esintisi Cadillac'ın açık camlarından içeri dolup Sierra'nın saçlarını karıştırıyordu. Sierra, "Neville!" dedi.

Neville, kornayla ritim tutarak, "*Get up get up get up!*" diye şarkının sözlerini bağırdı.

Sierra radyoyu kapadı ve vaftiz babası ona gıcık olmuşçasına baktı. "Evrak çantanda ne vardı?"

"Hiç."

"Nasıl yani?"

"Yani hiçbir halt yoktu. Yola çıkmadan önce boşaltmıştım."

"Neden?"

Neville kendisiyle gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. "Bir yerlerde bırakmam gerekirse diye daima boş çantayla dolaşırım."

"O zaman neden herkes kaçıştı ve güvenlik görevlileri bahçeye doluştu?"

"Çünkü bir zenci yere bir çanta bıraktı ve basıp gitti."

"Ama..."

"İşe yaradı mı, yaramadı mı?"

"İyi de, tutuklanabilirdin, adamım!"

Neville kaşlarını çatı. "Unutkan olduğum için mi? Kayıp eşya ofisindeki güzel insanları yok yere meşgul ettiğim için mi? Ah, keşke yapsalar. Sen aradığın şeyi buldun mu?"

“Evet... ama beni beklerken hep arabadaydın. Ya seni...”

“İşler kızıışsaydı basıp giderdim, seninle başka yerde buluşurduk. Benim de bir cep telefonum var, biliyorsun, değil mi? Ama işlerin oraya varmadığı iyi oldu. Bagajda benim emanet tüfek var.”

“Ruhsatsız tüfek mi?”

Neville Amca sadece güldü ve radyoyu yeniden açtı. Sierra onun böyle konularda şaka yapıp yapmadığını hiçbir zaman anlayamıyordu.

DOKUZ

Neville Amca lastikleri cıyaklatarak Throop Caddesi'nde durdu. Sierra ona teşekkür etti, Carlos'un dükkânından bir paket sakız ile mey buz aldı ve kırmızı tentenin gölgesinde duvara yaslandı. Çantasından Wick dosyasını çıkardı. Belgelerin çoğu, zarif el-yazısıyla girilmiş günlük kayıtlarıydı. Aralarda birkaç resim ve şema vardı; birçoğu insan bedenini resmediyordu ama bir kısmı da Sierra'nın başını sonunu çözemediği, üst üste binmiş dairelerdi. Birkaç sayfaya daha baktı. Bu belgelerin içinde bir yerde büyükbabasının tuhaf ve saklı cemiyetinin hikâyesini bulacağını-
dan emindi.

Lucera kelimesi gözüne takılınca o sayfaya döndü. Yine Brooklyn'deyim. Bu topluluğun güzelliği ve yerel ruhlarına bağlılığı karşısında şaşkınlım ve kendimi çok küçük hissediyorum. Buradaki anma rejenerasyonu, beceri ve ruhsallığın çarpıştığı, heyecan verici, güçlü bir uygulama. Gölgebükücü mitolojisi, Lucera adında bir arketipik ruhun etrafında şekilleniyor ve Lucera birkaç ay önce, benim aralarına katılmamdan kısa süre sonra esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolmuş. Söylentilere göre, Lucera olmazsa gölgebükücü büyüyle yapılmış freskler er geç solacak ve ruhlarla kurulan bağlantı tamamen kopacak.

Sierra kendini tutamayıp, "Vay canına," dedi. Meybuzunun plastik ambalajını dişleriyle açtı ve içindeki soğuk, mavi buz emmeye başladı.

İçine düştükleri boşlukta çırpınıyorlar ama insan yine de havada ruhların titreşimlerini, atalarına bağlılıklarını şehrin duvarları ve en

kutsal mekânları boyunca ortaya koyan müşterek imgelemlerin gücünü hissedebiliyor.

Laz, dışarıdan bakan bir zihnin gölgebükücülerin sırlarını idrak edemeyeceğini söyledi. Ben de o kadim müdafaa dürtümü bastırdım ve kendimi, alanımı, çirkin ortak tarihimizi vesaire savunmaktan kendimi alıkoydum. Laz bu açıklamasıyla özgüvenimdeki en derin çatlakları zorlayacağını bilir gibi sırıttı. Yaptığımız bu düzenlemede biraz esneme payı olduğunu sanıyorum. Bekleyip göreceğiz...

Bu garip profesörün günlüğünde büyükbabasının ismi geçiyordu. Sierra biraz daha okumak istiyordu ama hava kararıyordu ve Robbie ile domino cengâverleri onu duvar resminin yanından bekliyorlardı. Dosyayı yeniden çantasına koydu, meybuzun boş paketini attı ve yola koyuldu.

Vincent’ın freski hâlâ soğuk ve kararlı görünüyordu. İhtiyar Drasco bitmek bilmeyen bilmecelerinden mırıldanarak, peşinde her zamanki kedi ordusuyla topallaya topallaya Sierra’nın yanından geçti. Sokağın karşısında bikinileri içinde beyaz hatunlar bir reklam panosu üzerinde güneşleniyorlardı. Pano bir araba bayisinin ya da sigara markasının olabilirdi; Sierra seçemiyordu ama merak da etmiyordu. Aşağısında büyük, pastel renkli şapkalar takmış kadınlar dükkândan bozma bir kilisedeki gece ayinine doluşuyorlardı ve hemen yanındaki içki dükkânının önünde de başka bir cemaat toplanmıştı.

Sierra köşeyi döndü ve Hurdalık’a girdi.

Hurda araba tepelerinin ortasındaki tozlu açıklıkta Rutilio hırıltılı nefeslerle yaptığı beatbox’ın ritminde dengesiz bir piruet sıçraması sergiledi ve ellerini öne uzatarak çömelir pozisyonunda yere indi. Sıksa bir vücut yapısı vardı ki bu da devasa bira göbeğini daha endişe verici kılıyordu. Üstelik dengesine de pek bir faydası dokunmuyordu. Rutilio dikkatlice doğrulmaya çalıştı ve dikleştiği sırada bir ağız dolusu İspanyolca küfür savurdu. Ardından belini kütürdeterek esnetip kireçlenmiş bacaklarıyla izleyicilerine yöneldi.

Sierra, Manny ve Bay Jean-Louise onu alkışladılar. Bay Jean-Louise, "Gelmiş geçmiş en berbat dans figürüydü," diye mırıldandı.

Manny kaşlarını çatı. "Ah, yapma, o kadar da kötü değildi."

"Müzik eşliğinde izlemedin de ondan. Tam bir *facia*. *Katastwóf*."

"Gördünüz mü?" diye bağırdı Rutilio. "Çok basit!" Sonra acıyla yüzünü buruşturup belini tuttu. "Hay lanet!"

Saint-Bernard, pitbull ve şeytan dölü melezi bir köpek azmanı, dilini sarkıta sarkıta Hurdalık'ın diğer ucundan Rutilio'nun üzerine doğru koştu.

"Hayır! Hayır, seni çağırmadım, Lanet!" diye bağırdı Rutilio. "Lafın gelişi şöyledim! Hayır!"

Köpek onun üzerine çullandı ve yüzünü salyaya buladı.

"Köpeğine bu ismi vermene hiç gerek yoktu Manny," dedi Sierra.

"Biliyorum ama eğlenceli olacağını düşündüm. Ve oldu da!"

Rutilio güçlükle ayağa kalktı ve eline geçen bir metal parçasını yakalasın diye Lanet'e fırlatırken Sierra da Manny'ye hak verircesine başını salladı. Rutilio, "Bu itten nefret ediyorum!" diye bağırdı.

Bay Jean-Louise, "Ama o seni çok seviyor," deyip kıkırdadı.

"Ay, siz çok fenasınız," dedi Sierra. "Robbie işe koyuldu mu?"

Manny ona gülümsedi. "Evet. Ayrıca sizin için spotları da yaktık."

"Anladım," dedi Sierra. "Teşekkürler."

Domino cengâverleri başlarını sallayarak karşılık verdiler ve akşamın ilk romlarıyla kadeh kaldırdılar.

* * *

Sierra, "Artık konuşmaya hazır mısın dostum?" diye sordu.

Son bir saatte çok yoğun çalışmışlardı. Hava akşamın puslu turuncusuna *bürünürken* Sierra ejderin kanadının içini tamamen

* İngilizce ve Fransızca karışımı *creole* dilinde "*facia*". -çn

doldurmuştu. Yanlarından birkaç kuş uçu, *aşağıda* ise dolaşmaya çıkmış aileler parka doğru gidiyorlardı. Robbie de duvarın büyük bir kısmını beyaza boyamıştı. İskeleti de artık süslü bir elbise giyiyor ve çılgıncasına sırtıyordu. Babalık Acevedo ise yenilmez bir düşmana öfkeyle bakar gibiydi ve freskin renkleri önceki günden beri iyice solmuş, âdeta şeffaflaşmıştı.

Robbie cevap vermeyince Sierra, "Robbie," diye seslendi.

"Ha?"

"Onlar ne?"

"Ne ne?"

"Gölgebükücüler ne?"

Robbie iç geçirdi. İskele sertçe sarsıldı ki bu Manny'nin yukarı çıktığının göstergesiydi. Sierra hızla, "Bir şeyler oluyor ve dedem de olaya dahil, bir de partideki o ürkütücü adam ve Lucera diye biri... Benim dışımda herkes konuya hâkim!" dedi.

Manny, platformda yanlarına tırmanıp soluk soluğa, "Hey, çocuklar," dedi. "Bu gecelik işim bitti."

"Manny," dedi Sierra. "Şu ölen İhtiyar Vernon'u tanıyordun, değil mi?"

Robbie gerildi.

Manny, "Evet, birkaç yıl öncesine kadar. Ama o günler geride kaldı Sierra," dedi.

"Ama Vernon, dedem ve sen yakın arkadaşmışsınız. Olayınız neydi?"

Manny arkalarından gizlice yaklaşan birileri olabilirmişçesine etrafına bakıp, "Sana tek bir şey söyleyebilirim," dedi.

Sierra gözlerini kıstı. "Evet?"

"Deden çok acayip bir hikâyecidir."

"Öyle mi?" Sierra hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. "Bunu biliyorum tabii. Herkes aynı şeyi söylüyor ama ben onun hikâye anlattığını hayal meyal hatırlıyorum. Yani biz çok küçükken anlatırdı."

"Ah!" Manny tek elini kaldırdı. "Sana söylüyorum, o bunak... bizi oturduğumuz yere *çivilerdi*. Bir oda dolusu korkmuş çocuk

bir an sonra ne olacağını merakla beklerken biz ihtiyarlar da çıt çıkarmadan oturup dinlerdik. Dominoya bile ara verirdik."

Bu başlı başına etkileyici bir başarıydı; dominocular her türlü doğal felakette, hatta adlarını çıkaracak şekilde, bir silahlı çatışma esnasında bile oyuna devam edebilmeleriyle tanınırlardı. "Gölgebükücüler Manny," dedi Sierra. "Bana onlardan bahset."

Yaşlı gazeteci kaşlarını kaldırdı. "Hımm."

Sierra, arkasında Robbie'nin huzursuzca sağa sola kıpırdandığını duydu. "Hımm, ne?" dedi.

Manny iç geçirdi. "Gölgebükücüler, bir sosyal kulüptü Sierra. Erkekler kulübüydü. Bilirsin işte, mahallenin erkeklerinin ara sıra bir araya geldiği bir ortamdı. Hani şu komik şapkalar giyip buluşan elemanlar gibi ama çok şükür ki biz şapkasızdık."

Sierra, "O zaman şu Wick denen adam kim ve gölgebükücülerden neden ruhani bir kardeşlikmiş gibi bahsetmiş?" diye sordu.

"Bu," dedi Manny, üzgünce gülümseyerek, "başka bir sohbetin konusu. Pek konuşmak istediğim bir mesele değil. Belki arkadaşın Robbie sana daha iyi açıklayabilir." Ellerini kumaş pantolonuna sildi. "İşte böyle, gençler." Yaşlı adam aşağıya inerken iskele de ritmik bir şekilde sarsıldı. Manny, "Buenas noches," diye seslendi.

Robbie fısıldarcasına, "İyi geceler," dedi. Sesi sanki yüzlerce kilometre uzaktan geliyordu.

Sierra arkasını dönüp ona sert bir bakış attı. "Pekâlâ dostum, bildiklerini beni eve bırakırken anlatabilirsin."

* (İsp.) İyi geceler. -çn

ON

"Ya, ben aslında bu konudan bahsetmem... yani hiç kimseye." Robbie ellerini ceplerine sokmuştu. İskelenin üstünde, Kule'nin eski tuğla binanın arkasıyla birleştiği köşede duruyorlardı.

"Tamam ama bu özel bir durum," dedi Sierra. "Her şey altüst oluyor."

Robbie zayıf bir kahkaha attı. "Evet, bu gerçekten özel bir durum. Ama bu konudan bahsettiğinde insanlar delirdiğini falan sanıyorlar, anlıyor musun? Ayrıca... gizlilik yeminimiz var."

"Sen de mi gölgebükücüsün? Ah, anlamıştım!"

Robbie gülümsedi. "Açıklaması biraz zor."

"Peki," dedi Sierra. "Delirdiğini düşünmeyeceğime söz veremem."

"Sağ ol ya."

"Ama yine de arkadaşlığımızı sürdüreceğim ve duvar resmi-ni bitirmene yardım edeceğim."

"Bu senin resmin! Ben, *senin* bitirmene yardım ediyorum!"

"Dostum, şaka yapıyorum! Neşelen biraz ahbap!"

Robbie, Babalık Acevedo'nun üzgün yüzünü işaret etti. "Tamam, bak şimdi, bunu ben yaptım."

"Evet."

"Babalık Acevedo, yani Mauricio, ölümünden önce benim hocamdı. Onunla tanıştığımda daha on iki yaşında bir çocuktum ama o bende bir şeyler olduğunu fark etti... ve beni eğitti."

"Ne için eğitti?"

"Hem resim yapmayı... hem de ruhlarla çalışmayı öğretti. Yani gölgebükmeği."

Sierra'nın zihnine bir anda yüzlerce tutarsız, karmaşık düşünce üşüştü. Sonunda hepsini bir kenara itip sadece başını salladı. Evet, kulağa gerçekten de delice geliyordu. Garip, yaşlı profesörlerle, hatta kendi aile fertleriyle ilgili hikâyeleri bir nebze kabul edebilirdi ama Robbie ondan yalnızca birkaç ay büyük olmasına rağmen bu konuda son derece ciddi görünüyordu. *Ruhlarla çalışmak*. Bu bir şekilde fazlasıyla gerçek geliyordu. Sierra içten içe onun böyle bir şey söyleyeceğini; ta en başından beri bundan bahsettiğini biliyordu.

Robbie, onu izleyerek derin bir nefes verdi. "Ama kötü ruhlardan falan bahsetmiyorum. En azından bunlar değiller, yani bizim birlikte çalıştıklarımız."

"Ruh derken... ölü insanlar falan mı? Hayalet gibi?"

"Evet, bazıları bizim, gölgebükücülerin ataları ama bazıları da yalnızca ölüp ruha dönüşen sıradan insanlar. Ama hepsi bizim koruyucumuz, hatta arkadaşımız gibi. Ve hepsi de gölge gibi görünüyorlar, ta ki..." Sesi alçalarak kesildi.

"Ta ki?"

"Ta ki biz onları şekillendirene, *bükene* kadar. Bak şimdi." Tuğla duvardaki artık zar zor seçilebilen yüzü işaret etti. "Babalık Acevedo'nun ruhu o resimde... daha doğrusu *oradaydı*."

"O yüzden mi ağlıyor?!"

Robbie başıyla onaylarken dudakları hafif bir sırtışla kıvrıldı.

"Ben de aklımı kaçırdığımı falan sandım..."

"Kaçırmıyorsun Sierra." Gülümsüyordu ama aynı zamanda her an paramparça olabilirmiş gibiydi. "Mesele şu ki insanlar genelde bunu fark etmezler. Zihinleri buna izin vermediğinden sadece hareketsiz, sabit bir resim görürler. Babalık Acevedo hep, insanların bakmadıkları bir şeyi göremeyeceklerini söylerdi. Onun gibi bir şey."

Sierra yaşlı adamın üzgün yüzüne baktı. Robbie onun özünü mükemmel yakalamıştı; o koca burnunu ve ihtiyar adam gü-

lümsemesine yer açmak için iki ucundan yukarı kıvrılmış, kırçılı bıyığını... Sierra büyükbabasını ve domino cengâverlerini Hurdalık'ta ziyarete gittiğinde Babalık'm hep başmda gördüğü kahverengi beyzbol şapkası da resimdeydi.

"Neyse işte, bir yıldan uzun zaman önce Lucera kaybolduğunda Babalık'ın hem ruhu hem de resmi solmaya başladı. Başlarda çok yavaştı, neredeyse hiç fark edilmiyordu ama gittikçe hızlandı. Şimdi de..." Robbie duvara dokunup gözlerini kapadı. "Varlığını hissedemiyorum. Onunla konuşamıyorum. Yakında yok olacağını biliyordu ve... son konuşmamızda..."

"Seninle konuşabiliyor mu? Duvar resmi aracılığıyla?"

Robbie başıyla onayladı. "Bize karşı birleşen güçler olduğunu söyledi. Ne olduğunu tam bilemiyordu; sadece, salsalar da daha fazla duvar resmi yapmamız gerektiğini ve başımızın belada olduğunu söyledi. Yani gölgebükücülerin."

Resme son kez baktı ve iskeleden aşağıya indi. Sierra, Hurdalık'ı kapayıp kilitledi ve Marcy Caddesi'nde birlikte yürümeye başladılar. "Ama neden soluyor Robbie? Anlamıyorum."

"Bir kavga olmuş. Deden ve Lucera arasında. Ben gruba katılmadan önce. Kimse nedenini ve nasıldığını bilmiyor ama sonunda Lucera kayıplara karışmış."

"Dur bir dakika. Bu Lucera da kim peki?"

"Lucera... o... bir ruh." Yan yan Sierra'ya baktı. Sierra devam etmesi için başını salladı. "Ama gerçekten güçlü bir ruh. Gölgebükücüler en başta onun bir araya getirdiğini, yaptığımız her şeyde ondan güç aldığımızı söylüyorlar. Ama sanırım dedenin inme geçirmesinden kısa süre önce kaybolana kadar onun ne kadar önemli olduğunu kimse anlayamamış. Sonra da gölgebükücüler öylece dağılmışlar. Bazıları başka geleneklere yönelmiş, bazılarıysa bildiğin, sıradan, gölgebükülmeyen yaşamlarına dönmüşler."

Gecede açık olan bir kuaför salonunun ve vitrininde leziz kapkeklerin sergilendiği, yeni ve şık bir pastanenin önünden geçtiler.

"Hadi ya! Bütün gölgebükücüler kayıplara mı karıştı?" diye sordu Sierra.

"Hemen hemen. Sanırım bir ben kaldım."

"Son gölgebükücü."

Robbie gülünce içten kahkahası karşısında Sierra da sırıttı. Oğlan en azından biraz neşelenmişti. "Bunu kötü bir kungfu filmine dönüştürmeye gerek yok ama evet, onun gibi bir şey. Lucera'yı bir süredir arıyoruz ama hiçbir iz, hiçbir ipucu yok..."

Sierra büyükbabasının ona sabah verdiği kâğıt parçasını cebinden çıkardı ve "Yalnız kadınların dans ettiği yerde," dedi.

"Ne dedin?"

"Bunu bu sabah dedem verdi." Kâğıdı Robbie'ye uzattı. "Lucera'nın orada olduğunu söyledi."

"Vay canına!" Kâğıdı yüzüne yaklaştırıp gözlerini kısarak kelimelere baktı. "Şimdiye kadar izine düşebileceğimiz bir ipucumuz yoktu. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Robbie başını iki yana salladı. "I-ih, ama... bak, bir yerlerde devamı olmalı." Kâğıdın yırtık üst kenarında mürekkep lekeleri seçiliyordu. "Bahse girerim, kâğıdın gerisini bulursak Lucera'yı da buluruz."

"Evet ama... onu nasıl yapacağız? Dedemin daha fazlasını söyleyeceği yok. Devamı ondaysa bile..."

Robbie kâğıdı ona geri uzattı. "En azından bir başlangıç sayılır. Herkes Lucera'yı bulmaktan ümidi kesmişti. Diğer gölgebükücülerin nerede olduklarından bile emin değilim. Bir tek Babalık Acevedo'yla yakındım. Ve şimdi işler iyice sarpa sardı."

"Peki, partideki adamın, Vernon'un sorunu neydi? O da Lucera'yı hâlâ arıyor."

"O Vern değildi." Robbie kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Bir kabukcesetti."

Rengârenk bir elbise giymiş tıknaz bir kadın, "N'aber Sierra?" diye seslendi. Sierra'nın bütün komşuları apartman önlerine çıkmış, merdivenlerinde sıcak yaz gecesinin tadını çıkarıyorlardı.

Sierra kadına el salladı. "Selam, Bayan Middleton." Robbie'ye baktı. "Bir kabuk-ne? O da ne?"

"Hani... biri öldüğünde, ruhu bedenini terk edince geriye sadece boş bir kabuk kalır ya?"

"Evet?"

"İçine başkasının ruhunun zorla tıktırıldığı ölü bedenlere kabukceset diyoruz."

"Bi-bir ölü mü? Öğk!"

Robbie başını salladı. "Evet. Gölgebükücüler, en azından benim tanıdıklarım asla böyle bir şey yapmazlar. Bir ruhu zorla bir *ölünün* bedenine sokmak için gerçekten hasta olmak lazım. Vernon'u pek tanımazdım ama bedenine bunu kim yaptıysa onu kontrol ediyor olmalı. Ve Lucera'yı da arayan o, Vernon değil."

Sessizlik içinde yürürlerken Sierra kabukcesedin buz gibi tuşunu ve leş kokusunu hatırlıyordu. Dört katlı evine yaklaştıkları sırada ürperdi. "Bizim eve geldik."

Robbie eve baktı. "Tuğla evleri çok severim."

"Ee... şimdi Lucera'yı bulacağız, öyle mi?"

"Bu meseleyi ancak o halledebilir. Hâlâ var olduğunu bile bilmiyordum ama harbiden birilerinin kabukcesedi onun peşine düştüyse... evet."

"Peki. Baksana, Wick adında bir adam tanıyor musun? Bugün Columbia'dan ona ait belgeler aldım."

"Ha, dedenle takılan şu beyaz eleman mı? Onu pek sık görmezdim ama bir iki kere karşılaşmıştık."

"Eh, bakalım neler bulacağım. Belki o bir şeyler biliyordur..."

Robbie başını kaldırıp Sierra'nın gözlerine baktı. "İyi fikir. Bu arada, teşekkür ederim. Dinlediğin için yani."

"Rica ederim. Anlatışın için ben teşekkür ederim."

Robbie gülümsedi. "Aslında gölgebükmeyi anlatmaktansa göstermem daha açıklayıcı olur... tabii istersen."

Sierra kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet. Yarın Q hattındaki Church Caddesi durağında buluşalım. Yani sana da uyarısa."

“Tabii, uyar.”

“Harika.”

Birkaç saniye öylece dikildiler. Sierra aralarında görünmez bir olasılığın titreşimlerini hissetti ama sırada ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Sonunda, “Yarın görüşürüz,” dedi ve basamakları çıkıp eve girdi.

ON BİR

Ertesi sabah Sierra gizlice Lázaro'nun odasına girdi. Doğmakta olan güneşin ışığı Bed-Stuy çatılarında dans ediyor, pencerelerden ışıltıyor, cadde ve kaldırımlara keskin gölgeler düşürüyordu.

Büyükbaba Lázaro ağzı açık halde, yüzünde kurumuş salyasıyla yatağında yatıyordu. Sierra bir anlığına onun yaşadığından bile emin olamadı. Kontrol etmek yanma gidecekti ki yaşlı adamın burun delikleri genişledi ve gırtlğından devasa bir horultu yükseldi.

Kim bu adam? Sierra'nın küçüklüğünde ona hep çok tatlı davranmıştı; onu sırtında gezdirir, sigara hırıltılı kahkahası eşliğinde aptalca sihirbazlık numaraları yapardı. Ancak sonra Sierra suratını basan sivilceler, koca koca gözlükler ve vücudunda beliren yepyeni kıvrımlarla o tuhaf ergenlik öncesi döneme girdiğinde Lázaro karşısındaki bu yeni yaratıkla ne yapması gerektiğini bilemez olmuştu. Büyükanne Carmen her zamanki katı ve zaman zaman acımasız duruşunu korumuştı ama onun sevgisine şüphe yoktu; yaşlı kadının en ufak hareketinden, dalgın dalgın Sierra'nın kıyafetlerini düzeltmesinden, saçını yapmasından ya da kırıışıklarla dolu ihtiyar elini torununun omzuna koyuşundan bile sevgi akıyordu. Havadan sudan sohbetlerle pek ilgilenmezdi ama Sierra'ya bir soru sorduğunda merakı samimi olurdu. Büyükbaba Lázaro ise zaman geçtikçe torunundan uzaklaşmıştı ve Sierra onu nasıl geri kazanabileceğini asla çözememişti.

Ardından telefonun susmamacasına çaldığı, polislin kapıda

bittiği, Sierra'nın annesiyle babasının aceleyle ayakkabılarını giyip Brooklyn Hastane'sine koşturdukları ve Lázaro'yu koma halinde buldukları o korkunç gün gelmişti. Birkaç ay öncesinde Büyükanne Carmen karaciğer kanserine yenik düşmüştü. Çok ani ve yıkıcı bir kayıp olmuştu ve herkes, ihtiyar adamın akli melekelerini kaybetmesini kedere bağlamıştı.

Sierra ertesi sabah onu hastanede ziyaret etmişti. Büyükbaba-sının yüzü bir maske gibi, korkudan ağzı açık halde donakalmıştı; sanki Medusa'nın gözlerine bakıp taşla dönmüş bir zavallıydı. Tüpler ve kablolar bedenini sarıyor, tenine giriyor ve dolanık bir düğüm halinde, bipleyen dalgalar ile damla damla akan serum torbalarından oluşan, anlaşılmasız bir karmaşaya bağlanıyordu. Sierra ağlayamamıştı bile; şok, bütün duygularını silip yok ederek içinde sadece bomboş, donuk bir zonklama bırakmıştı. Abisi Juan'ı teselli etmek ise mümkün olmamıştı. Şimdi, bir yılın ardından Lázaro sadece biraz daha iyileşmiş görünüyordu.

Sierra derin bir nefes aldı. Orada durup mahalle manzarasını, uyuyan dedesinin huzurunu ve yeni günü keyifle izleyebilmeyi isterdi. Ancak bir görevi vardı. Yavaş adımlarla Lázaro'nun yanından geçip fotoğraf dolu duvarın önüne gitti. Láz hâlâ fotoğraflardan gülümsüyor, Büyükanne Carmen hâlâ otuz altılık Kodak filmlerin dünyasından dik dik bakıyordu. Gölgebükücülerin toplu fotoğrafında Vernon'un yüzü hâlâ siyah bir parmak iziyle kaplıydı. Onun dışımda herkes ise...

Sierra az kalsın korkuyla inleyecekti. Yüzlerden birine daha mürekkep sürülmüştü. Bu seferki Delmond Alcatraz'm arkasındaki duran, uzun, ince ve açık kahve tenli bir adamdı. Üzerinde çizgili bir takım elbise vardı ve başının yanında Joe Raconteur yazıyordu.

Sierra, Lázaro'nun başucundaki koltuğa oturdu ve çantasından Wick dosyasını çıkarıp en son kaldığı sayfayı açtı.

Bir şeyeyle yaklaştığımı hissediyorum. Muazzam bir şeyeyle. İçimde... Onunla; hem olacakların bilgisi hem de çok ama çok yakın olmanın etkisiyle titriyorum. Ama yaklaştığım nedir? Tam olarak bilmedi-

ğimi itiraf etmeliyim. Bir ruh mu? Atalar mı? Ölüler mi? Hayatım boyunca duyduğum o sessiz mırıltılar, bunca yıldır içime gömüp asla güvenmediğim sesler mi yoksa? Belki de.

Sierra arkasına yaslandı. Elinde, büyükbabasının deli saçmalarını kesinlikle çok ciddiye alan bir adam, hem de bir profesör vardı. Lázaro'nun kendi kızı bile babasının gizli yaşantısından bahsetmek istemezken Wick denen bu adam bütün konuya hâkimdi. Bir bez tokayla saçını topladı ve büyükbabası horlamayı sürdürürken o da okumaya devam etti.

Bir âlemin şizofrenine, ötekiindeki büyücü doktor denmez mi? Adına ne dersek diyelim, sadece daha fazlasını istiyorum. Daha iyi kavramak, daha fazlasını bilmek. Daha fazla... güç. Çünkü bu tam olarak o; güç. Üniversite entrikalarının ve gündelik hayatta zihni uyuşturan kuralların değersizliğinden, aptallığından etkilenmeksizin içimde yükseliyor. Tazelendim. Elbette bunu açıkça söyleyemem ama diğer kültürlere ve kozmolojik sistemlere dair engin bilgim sayesinde L'nin büyüünden kimsenin öngöremeyeceği şekillerde faydalanabileceğimi düşünüyorum. Kederler'in kılavuzluğunda geliştirdiğim güçlerimi gölgebükücü büyüyle birleştirebilirsem... olabilecekleri hayal dahi edemiyorum. Olasılıklar sınırsız. Ancak bunun için Lucera'nın bulunması gerekiyor. O olmazsa gölgebükücüler yakında dağılacak ve bütün eserleri solup gidecek. Nerede olduğuna dair sadece tek satırlık bir ipucu var:

...Yalnız kadınların dans ettiği yerde.

"Yalnız kadınların dans ettiği yerde," diye tekrarladı Sierra. Lázaro aynı ipucunu Wick'e de vermişti.

Bu, eski bir gölgebükücü methiyesinden bir dize. Laz, Lucera'dan inanılmaz bir küçümsemeyle bahsediyor; görünen o ki Lucera kaybolmadan önce aralarında bir husumet olmuş. Şiirin geri kalanı için ısrar ettiğimde sadece şu iki dizeyi daha verdi:

Yolların kesişimine gel, gel yolların kesişimine

Güçlerin kavuştuğu ve bir olduğu o yere

Şiirin iki dizesi daha! Wick "bir" kelimesini defalarca daire içine almıştı. Sierra dizeleri bir kâğıda not alıp okumaya devam etti.

Tahminimce, bu dizeler bizzat Lucera'nın ruhunda birleşmiş güçlerden bahsediyor. Lucera ölüleri ve yaşayanları bağlayan büyüünün bekçisi olarak yolların kesiştiği canlı bir kavşak görevi görüyor. Bunun ne anlama geldiğini, iç içe geçen bunca gücün tek bir varlıkta toplandığını bir düşün.

Düşün...

Telefonu titreyince Sierra az kalsın çığlık atacaktı. Robbie'den mesaj gelmişti. *Bu gce buluşuyoruz di mi?*

"Hay lanet." Avcunu alnına dayadı. Geç saatlerde Robbie'yle buluşacağını unutmuştu, üstelik daha Hurdalık'a gidip freski biraz daha boyaması gerekiyordu. *Evet*, diye cevap yazıp ayağa kalktı.

Lázaro yastıklarından birine sarılıp kısık sesle horladı.

Sierra, "Ah, dede," diyerek iç geçirdi. "Sen ne yaptın böyle?"

ON İKİ

Ter, Sierra'nın boynundan akıyor ve gri tişörtünün koltukaltlarında iz bırakıyordu. Juan'ın grubu, kulaklığında yeniden nakarata girdi. Culebra'nın vokalisti Pulpo, "*Cuando la luna llena...*" diye mırıldanıyordu. Sesi, Sierra'nın etrafını muhteşem bir kadife kordon gibi sarıyordu. Müzik, statikle işlenmiş çılgınca bir gürültü zirvesine ulaştı, sonra aksak ritimli bas tumbalarla aşırı sakinleşti ve peşi sıra ritimli kornolar, titreşen klavyeler ve onu takip eden klavenin *klik-klak* sesleri geldi.

Şarkı gürültüyle aniden sona erdi ve Sierra kulaklığını *çıkardı*. *İskeleden* aşağı inerek duvardan biraz uzaklaştı ve memnuniyetle inledi. Ejder neredeyse bitmişti; Hurdalık'ın üstüne doğru açılmış ihtişamlı kanatlarıyla Kule'nin ciddiyetine karşı uzatılmış acımasız bir ortaparmaktı. Sierra ejdere Manny'nin gülümsemesini ve haylaz, kısıp gözlerini vermiş, Manny'nin koca bıyığını andıran bıyıklar eklemişti. Kendi kendine kıkırdadı.

Robbie gece gelip kendi tarafında çalışmış olmalıydı. İskelet kadının elinde artık bir gitar vardı ve tellerinden, bir şehir keşmekeşinin başlangıcını oluşturan rengârenk kıvrımlar dökülüyordu. Sierra, duvarın bitince nasıl görüneceğini kestirebiliyordu; muhteşem olacaktı.

Manny, Sierra'nın yanına geldi ve eline bir şişe alkolsüz bira tutuşturdu. "Bu, çarpıcı derecede yakışıklı bir ejder."

* (İsp.) Dolunay... -çn

Sierra güldü. "Teşekkürler bayım. Elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Robbie'ninki de gayet güzel."

"Onun kadar yetenekli olsam keşke. Çizdiği her şey aklımı başımdan alıyor."

"Ah, senin kendi tarzın var Sierra. İnan bana. Muhteşem işler yapıyorsun."

Sierra ayağını hafifçe yere vurup omuz silkti. "Sağ ol Manny."

Bir süre sessizce durup duvara baktılar. Sonra Sierra, "Raconteur adında birini tanıyor musun?" dedi.

Manny ona sert bir bakış attı. "Sierra..."

"Tamam! Eski günlerden bahsetmeyi sevmiyorsun ama bu önemli, anlasana. Be-ben neler döndüğünden pek emin değilim ama sen... biz... hepimiz tehlike altında olabiliriz. İhtiyar Vernon'un kaybolduğu gece ben..."

"Sierra." Manny'nin sesini hiç bu kadar kasvetli duymamıştı. "Son birkaç yılda büyükbaban ve gölgebükücülerle alakalı bir sürü şey oldu. Çoğunu bilmiyorum; genellikle dışarıdan takip ediyordum ama bu konu çok husumet içeriyor. Millet bahsini dahi açmak istemiyor işte. Bu yüzden pek çok arkadaşlık bitti, hatta aileler dağıldı." Manny tekrar resme baktı.

"Raconteur gölgebükücü müydü?"

Manny başıyla onayladı.

"Ona nasıl ulaşabileceğimi biliyor musun? Hayatta olup olmadığını? Herhangi bir şey söyleyemez misin?"

"Ben gazeteciyim Sierra. Merak duygusunu iyi bilirim, inan bana. Ama bu... kendi iyiliğin için uzak durman gereken bir konu. Hem de çok uzakta dur, tamam mı?"

"Manny... Ailem söz konusu. Benden hiçbir şey yapmamamı..."

Domino Kralı başını salladı ve tek kelime daha etmeden yürüyüp gitti.

* * *

Eve adım attığı anda, Sierra'yı ocakta pişen *arroz con pollo* ve *plátanos*'un* ağız sulandıran kokusu karşıladı. Annesinin tavuk ve pilavının kokusu her zaman işe yarar, en azından birkaç saniyeliğine aklını tüm sorunlardan uzaklaştırdı; resimlerin ağladığı ve ortalıkta yabancıların dolaştığı bir günde bile. Sierra, onu tüm endişe ver dertlerinden sıyrarak mutfığa taşıyan bir koku bulutuyla sarıp sarmalardı.

"Sierra kızım," dedi annesi ocaktaki yemekten kafasını kaldırmadan. "Baban yarım saate kadar gece vardiyası için çıkacak ve deden huysuzluk yapıyor. Yemeği hazırlamam lazım, ayrıca yarına kadar bitirmem gereken binlerce iş daha var. Lütfen, *por favor, mi hija, querida*" Lâzaro'nun odasına çıkıp ne diye bağırıp durduğuna bir bakar mısın? Terry'yi korkutuyor."

"Timothy demek istedin herhalde?"

"Hiç havamda değilim, tamam mı? Şu anda bir sürü şeyle ilgilenmem gerekiyor. Gitmeden önce şu sarımsağı ezip *mojo*'ya"" kat lütfen. Teşekkürler." Sierra'nın eline, kâğıt gibi kabuğu kırık kanatlar gibi çırpınarak mutfak zeminine düşen, filizlenmiş bir baş sarımsak tutuşturdu. Sierra sarımsak eziciyi buldu, iki diş sarımsağı soyarak ezicinin metal haznesine yerleştirdi. Sarımsağın keskin kokusu etrafını sararak hızla parmaklarına ve burun deliklerine yapıştı.

"Anne." Sierra bir bıçakla ezicinin küçük deliklerindeki sarımsak kalıntılarını çıkarıyordu. "Lütfen artık dedem ve gölgebükücüler hakkında konuşabilir miyiz?" Bıçağın ucunu ileri geri oynatırken sarımsağın keskin kokulu suyuna bulanmış eli kayıyordu. "Sadece neler olup bittiğini anlamak istiyorum."

María Santiago yavaşça döndü ve Sierra'ya dik dik baktı. Genellikle huzursuz bir sinekkuşu gibi sürekli hareket halinde olurdu. Ancak şimdi tamamen hareketsizdi ve koyu gözlerinde

* İspanyol usulü tavuklu pilav ve kızarmış muz. -çn

** (İsp.) canım kızım, lütfen -çn

*** Baharatlı yemek sosu. -çn

küçük alevler parlıyordu. "Sadece şu sarımsağı ez ve gidip dedenin ne istediğine bak lütfen."

Ön kapı sertçe ardına kadar açıldı ve Sierra'nın Rosa teyzesi sanki fırtına tarafından itilmiş gibi hızla içeri savruldu. Yoğun bir parfüm bulutunun içinden, "*Buenas noches, familia!*" diye seslendi. Sierra ile María'nın yanaklarına kısa öpücükler dağıttıktan sonra masadaki sandalyelerden birine oturdu. Sarımsak, iyice terbiyelenmiş tavuk ve Rosa'nın abartılı kokusu, buharlı havada birbirine karışıyordu.

"Merhaba teyze," dedi Sierra. "Ben de tam dedemin dairesini temizlemeye gidiyordum." Annesi ona bir bakış fırlattı.

Rosa teyze alaycı bir fısıldamayla, "*Mi niña,*" diye kısı kısı güldü, "duyduğuma göre bir erkek arkadaşın varmış?"

Sierra yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti. "Kim?"

"Ay Sierra," diye azarladı María. "Dün evin önünde konuştuğun çocuk."

"Kim? Robbie mi? Yoo, sadece takılıyoruz. Duvar resmime yardım ediyor."

Rosa'nın yüzü aydınlandı. "Aa! Demek adı Robbie! Tipi nasıl? Nereli?"

Sierra'nın bütün vücudu kapıdan çıkmak için sızlıyordu. "O, şey, Haitili." Neden gerildiğinden bir an emin olamadı. Sonra teyzesinin aşırı çatılmış kaşlarını gördü.

"Ah Sierra, kızım, ne yapacağız biz seninle? O şey mi, bilirsin ya?.."

"Ne?" dedi Sierra.

"María," dedi Rosa, sandalyesinde ocağa doğru dönerek. "Virginia teyze hep ne derdi?"

María omuz silkip başını iki yana salladı.

Rosa, "Teni senin ayak tabanının renginden koyuysa, sana göre değildir!" diyip tiz bir kahkaha patlattı.

María ona dehşet içinde baktı. "Rosa..."

* (İsp.) İyi akşamlar ailem! -çn

** (İsp.) Çocuğum. -çn

“Teni, ayağının altından koyu mu Sierra?”

“Teyze, lütfen... saçmalamayı keser misin?”

Rosa gözlerini devirdi. “Kızının yataktan yeni kalkmış gibi dağınık kıvrır kıvrır saçlarla gezmesine izin verirsen işte böyle olur, María...”

Sierra, teyzesinin makyaja doymuş suratına bir tokat indirme isteğiyle seçiren kollarına güçlkle hâkim oldu.

“Rosa, kes şunu,” dedi María.

“İstediği gibi giyinmesine de izin veriyorsun...”

“Rosa!”

“Olacağı budur, sadece onu diyorum.”

Sierra öfkeyle mutfağı terk etti.

* * *

Sierra oldukça karanlık odasında aynanın karşısına geçmiş, somurtuyordu. Ömrü boyunca Rosa teyzesinin patavatsız yobazlıklarına şahit olmuş ve sonunda olabildiğince duymazdan gelmeyi öğrenmişti. Böyle zamanlarda annesi Rosa’yı hafiften azarlardı ve nihayetinde konuyu değiştirirlerdi. Ancak bu sefer teyzesinin sözleri, Sierra’nın bütün çabasına rağmen zihnine işlemişti. *Yataktan yeni kalkmış gibi dağınık, kıvrır kıvrır saçları...* Ellerini kabarık saçlarında gezdirdi. Bu halini, cesurca serbestliğini seviyordu. Saçının, Rosa’nın aptalca yorumlarını geri püskürten bir kalkan olduğunu hayal etti.

Yine de... aynanın karşısına geçmek Sierra için hiçbir zaman rahatlatıcı bir tecrübe olmamıştı. Çirkin olduğunu falan düşünmüyordu ama asla aynadaki aksine bakıp gülümseyememişti de. Bunun yerine yüzündeki bir kuruluk gözüne çarpar, önceden üzerine çok güzel oturan bir tişört aniden çok dar görünür ya da bluzunun geniş askılı kenarından sutyeninin askıları selam çakardı. Ve şimdi de Robbie’yle özel bir... buluşma için (Buna buluşma denir miydi ki?) giyinmesi gerekiyordu ama hiç havasmda değildi. Çocuk Sierra’nın oğlanlar-ancak-ağızlarım-açana-dek-sevimlidir

fikrini yerle bir etmişti. Robbie aptal olmadığı gibi, Sierra'ya da akliselim bir insan muamelesi yapıyordu. Sanki başka kimsenin bilmediği bir lisanı paylaşıyorlardı ve ağızlarını açmazken bile bu lisanı konuşuyorlardı.

Rahat giyin, dedi kendi kendine. *Çok çabalama. Haftıften sevimli görünsen yeter.* Etek, straplez ve üzerine bol bir bluz seçti ancak bir şeyleri ucundan göstermek bir yana, sürekli evrilen Porto Rikolu bedeniyle her şeyi meydana sermemesi çok zordu. Bazı günler poposu ona çok büyük geliyordu ama bazı günlerde de poposunun tepsi gibi olduğunu düşünüyordu. Acaba pantolonunun kesimiyle mi ilgiliydi? Yoksa bir önceki gece yedikleriyle? Belki de ruh haliyle ya da regl dönemiyle alakalıydı.

İç geçirdi ve yan dönüp aynaya baktı. Bu akşam poposu işbirliği yapıyor gibi görünüyordu; eteğinin altında fazla göze batmaksızın hafif bir çıkıntıyla orada olduğunu belli ediyordu. Saçları yüzünün etrafında her zamanki pervasızlığıyla kabarmıştı. Bennie, Sierra'nın akşam ona uğrayıp saçlarını ördürmesi için ısrar etmişti.

Cildi ise bambaşka bir meseleydi; aslında kötü değildi. Sadece ara sıra siyah noktalar çıkardı ve bölgesel olarak kururdu. Ancak bir keresinde internette salak bir oğlanla yazışırken kendi tenini sütü az kaçmış kahveye benzetmişti. Sohbetinde bir duraksama olunca Sierra ekrandaki kelimelerin, boş bir konferans salonunda bir geçirtinin yankısı gibi ona tuhaf bir öfkeyle baktığını hissetmişti. Kelimelerin, sohbet arkadaşının zihnini de kurcalayıp kurcalamadığını merak etmişti. Ardından çocuk, vay, iyiymiş, çok seksi yazınca Sierra hızla dizüstü bilgisayarının ekranını kapayıvermişti. Odasına aniden çöken karanlıkta kelimeler alınma kazanmış gibi asılı kalmıştı: *sütü az kaçmış.*

İşin Sierra'yı suçluluk duygusunda boğan en kötü tarafı, bu kelimelerin kendisinden çıkmış olmasıydı. Vıcık vıcık gülümsemelerin ardında bunu gözlerinden defalarca okuduğu bir öğretmeni ya da rehberlik hocası söylememişti. Marcy Caddesi'ndeki bir polis ya da Rosa teyzesi söylememişti. Kendi içinden, zih-

ninin derinlerinden gelmişti. Demek ki o güne dek omuz silkip umursamadığı bütün yergilerin ve hakaretlerin minik kalıntıları yüreğine ulaşıp orada yer etmişti. *Sütü az kaçmış*. Yeterince açık değil. *Morena. Negra.** Ne yaparsa yapsın o inatçı ve doyumsuz fısıltı aklıma hücum ediyordu.

Sütü az kaçmış.

Bugün ise kendine gözdağı verircesine aynaya bakıp, "Ben Sierra María Santiago'yum. Ben neysem oyum. Az değil, tam kıvamındayım," diyerek iç geçirdi. Yeterince ürkütücü günler geçiriyordu, bir de kendi kendine konuşması gerekmiyordu. "Hat-
ta *çok daha* fazlasıyım."

Buna neredeyse inanmıştı. Aşağıda María ve Rosa kendi aralarında bir şakaya güldüler.

Sierra kaşlarını çattı, çantasını omzuna astı ve odasından çıktı.

* (İsp.) Esmer. Zenci. -çn

ON ÜÇ

Bennie'lerin Brooklyn'deki mahallesi Sierra'ya her gidişinde farklı görünüyordu. Washington Caddesi ile St. John Meydanı'nın kesişiminde durdu ve etrafta nelerin değiştiğine baktı. Bir zamanlar, durduğu yerden bir bina ileride, meybuz ve şekerli içeceklerle enerji patlaması yaşarken seksek oynayıp dizini yaramıştı. Bennie'nin abisi Vincent, karşı köşede, evinin yalnızca birkaç adım ötesinde polisler tarafından öldürülmüştü.

Ancak artık en yakın arkadaşının mahallesi bambaşka bir gezegen gibi geliyordu. Sierra ve Bennie'nin saçlarını yaptırdıkları mekân afili bir pastaneye dönüşmüştü ve kahvesi güzel olsa da en ucuzu üç dolardı. Ayrıca Sierra oraya her gittiğinde tezgâhın arkasındaki havalı beyaz oğlanın ya sorun-çıkarmaya-kalkma ya da seni-eve-alıp-beslesem-ya bakışına maruz kalıyordu. Bennie'nin bir keresinde Gasp diye adlandırdığı bu süreç birkaç yıldır devam ediyordu ama Sierra bu gece, hızının on kat arttığını düşündü. Sokakta bir tane bile siyahi insan evladı dolaşmıyordu. Sanki bir üniversite partisi yeni dağılmıştı da tuhaf bakışlar Sierra'nın üzerinde dolaşıyordu; kendisini buraya ait değilmiş gibi hissetti.

Hemen ardından üzülerek fark etti ki gerçekten buraya ait değildi.

* * *

Sierra içeri girer girmez Bennie yataktan fırladı. "Vay canına, seksi olmuşuz!" Sıkışa sıkışa Büyük Jerome'un yanından geçti ve arkadaşına sarıldı.

Sierra, "Yok canım," deyip Bennie'yi yanağından öptü ve Büyük Jerome'a yumruğunu uzattı. "Nasılsın adamım?"

"Bi' numara yok." Jerome omuz silkti. "Öyle takılıyoruz işte, B Hanım'la keyif çatıyoruz. Boyacı Ucube'yle ateşli bir randevun varmış, ha?"

Sierra, "Bennie!" diye tısladı, sonra Jerome'a, "Randevu değil, ayrıca Robbie o kadar da ucubik sayılmaz ve... evet; sadece takılıyor, o kadar," dedi.

Jerome gözlerini devirdi. "Sen öyle diyorsan..."

Bennie, "*Beni Baştan Yarat*"m Brooklyn ayağına hazır mısınız?" diye sordu ve yatağındaki pofuduk yastıklı tahtında arkasına yaslanıp çay lekeli buzlarla dolu bardağını aldı. "Çok eğlenceli olacak! Ve çok acılı. Ama daha çok, eğlenceli!"

"Ya, bir şey diyeceğim," dedi Sierra. "Jerome, sana ayıp olacak biliyorum ama Bennie'yle konuşmam lazım." Oğlan ona boş boş baktı. "Baş başa."

Jerome dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kıstı. "Haaa."

"Kusura bakma."

Jerome, "Yok yahu," deyip sözde umursamayarak kolunu havada salladı. "Ne kusuru. Hatınsal meseleler, anlıyorum yani."

"Hı hı," dedi Sierra.

"Randevunla ilgili."

"Hayır! Başka hatınsal meseleler. Kızların oğlanlar dışında konulardan da konuştuklarını biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım... yani."

"Neyse, seni postalamak istemezdim ama..."

"Yok yok, sorun değil." Jerome ayağa kalkıp tuhaf bir şekilde ayaklarını sürüyerek kapıya doğru gitti. Sierra kendini çok berbat hissetti.

Bennie, oğlana, "Beni eve bıraktığın için teşekkürler," dedi.

"Lafı bile olmaz, B."

“En azından yolun uzun değil,” dedi Sierra.

“Evet, köşeyi dönsem yeter.” Jerome yavan bir gülümsemeyle odadan   ıktı.

Bennie ba  mı iki yana salladı. “Kızım, sen feci acımasısın. Resmen buzlar krali  sesisin.”

Sierra en yakın arkadaşının odasındaki aynanın önüne oturdu. “Biliyorum. Kendimi berbat hissediyorum ama... bunu nasıl a  ıklayacağımı bilemiyorum.”

“Neyi? Randevuya mı heyecanlandın?” Bennie, Sierra’nm arkasına geçti ve arkadaşının sa  nı taramaya başladı.

“Hayır, mesele o değil.”

“O zaman ne, cicim?”

Sierra konuşamadı. Hepsini nasıl anlatabilirdi? Nereden başlayacaktı?

Bennie, annesinin şüpheli bakışlarını çok güzel taklit ederek gözlerini kısıtı. “Pekâlâ,” dedi, “sen konuşmaya hazır olana kadar sa  nı   r  p son dedikoduları anlatayım.” Sierra’nın sa  nı büyük bir kısmını ayırıp örmeye başladı. “Pitkin’in Koca Popolu Jenny’den ayrıldığını duydun mu?”

“  imdiden mi? Partinin üzerinden daha ka   gün geçti ki?”

“Daha büyük ve güzel şeylere doğru yelken a  mı  .”

“Yoksa Janice’le mi? Ah Tanrım, Bennie! Hatun seksen yaşında falan olmalı!”

“Haydaa, kız sadece on sekizinde Sierra!”

Sierra güldü, sonra ne olduğunu anlamadan konuşmaya başladı. Olaylar bütün tuhaflığıyla dudaklarından dökülüyordu. Ağlayan fresklerden Büyükbaba Lâzaro’nun lanetli kardeşliğine, kütüphaneci Nydia’dan Lucera denen ruhu arayışına kadar, kendine bile nasıl açıklayacağını bilemediği her şeyi anlattı.

Sierra bitirdiğinde Bennie, “Vay be!” dedi. “  ok çılgınca!”

“Gerçekten   yle,” dedi Sierra. Hepsini içinden attığı ve arkadaşı ona henüz zırdeli demediği için rahatlatarak i   geçirdi.

“  mr  mde böyle bir şey duymadım.”

“Doğal olarak.”

“Yine de bir açıklaması olmalı.”

“Ay, sen ve açıklamaların!”

“Ne yapayım?” dedi Bennie. “Ben bir biliminsanıyım ve olayım bu; bir şeyleri açıklamak.” Bennie, Sierra’nın onu tanıdığı son on yılı çeşitli bilim dallarını takıntı yaparak geçirmişti. Sonsuzluk gibi gelen bir süreyi teleskopuna yapışık halde geçirdikten sonra, son dönemlerdeki favorisi hayvanbilimdi. “Sadece her şeyin görüldüğü gibi olması gerekmediğini söylüyorum, o kadar, tamam mı?”

“Tamam. Ahh!” Sierra, kafasını Bennie’nin parmaklarından kurtardı. “Kalsın, bırak!”

“Yarım örgüyle gidemezsin. Buraya gel.” Elleri arkadaşının saçıyla yeniden buluştu ve tekrar asılıp çekiştirmeye başladı. “Baksana,” dedi, Sierra’nın aynadaki yansımasına gözlerini dikerek, “bu gece Robbie’yle buluşacağın için heyecanlı olduğunu biliyorum ama bence olan biten her şeyi ona anlatmasan iyi olur.”

“Ne? Neden ki?”

“Bir düşün Sierra.” Sinsi bir saç telini dize getirmek için çırpıyordu. “O garip dünyanın bir parçası olduğu çok belli. Gölgebükücülerin falan.”

“Evet.”

“Ve şu korkunç adam, Sully’nin partisine dalar dalmaz çocuk ortadan kayboldu.”

“Ahh! Yavaş olsana! Hem Robbie, adamın dikkatini başka tarafa çekmeye çalışıyordu sanırım.”

“Bence yine de Robbie’nin senin tarafında olduğuna inanarak hareket etme.”

“Biz hangi taraftayız ki?”

“Kendi tarafımızda. Kendi tarafımızdayız. Yalnızca dikkatli olmanı söylüyorum Sierra. Ne yapacaksan yap ama çok konuşma. Bazı şeyleri kendine sakla.”

Sierra başını arkaya çevirmeye çalıştı ama Bennie saçını çekiştirerek önüne döndürdü. “O zaman ne hakkında konuşacağız? Havadan sudan muhabbetleri sevmediğimi biliyorsun.”

"Katlanacaksın. Biz normal insanların randevularda ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bu bir randevu değil!"

"Her neyse." Bennie iki tutam saç daha çekiştirip yeniden örmeye koyuldu. Sierra arkadaşının bu işten keyif aldığını düşünmeden edemedi.

"Ya ayva göbeğimden hoşlanmazsa?"

"Neyinden neyinden?"

"Karnımdaki minik ayva göbeğimden." Sierra karnını hafifçe okşadı.

"Ah Tanrım, sen ciddi misin Sierra? Herkesin az biraz göbeği vardır ve bir sürü eleman da buna bayılır. Endişelenmeyi bırak artık."

Bir süre sessiz kaldılar. Bennie saç kıvrıp bükerken Sierra da son iki günü zihninde çamaşır makinesindeki kirli çamaşırlar gibi çevirip durdu.

"Ahh!"

"Rahatlayabilirsin, bitti. Nasıl hissediyorsun?"

"Yüzüm yavaşça kafatasıma doğru geriliyormuş gibi."

"Harika. Çok seksi oldun. Haydi, git ve onları hakla!"

* * *

Sierra metronun Q hattından, Flatbush mahallesinin göbeğindeki loş Church Caddesi durağında indi. Peron bomboştu ve raylara incecik bir yağmur düşüyordu. Sierra turnikeden geçerken Robbie gülümsedi. Uzun rastalarını sıkıca toplayıp dolayarak topuz yapmıştı. Tişörtünün ve taşlanmış kotunun üzerine şık bir spor ceket giymişti. Ayağında eski spor ayakkabılar vardı ama Sierra bunu görmezden gelmeye karar verdi.

"Fena değil," dedi.

Robbie bir anda rahatlamış göründü. "Sen de fena değilsin."

"Uu, teşekkür ederim."

Robbie onun hemen önünde, hatta biraz fazla yakınında durdu ve eğilip yanağından öptü.

"Hey, sen ne zamandır bu kadar şık geziniyorsun?" deyip geri çekildi. "Sen şu sessiz şapşallardan değil miydin?"

Robbie utangaçça güldü. "Öyleyim," dedi. "Şu anda gerçekten çok gerginim." Sierra biraz rahatlayıp gevşediğini hissetti. "Aslında az önceki bildiğim tek numaraydı ve inan bana, onu da beş bin kere falan prova ettim." Sertçe soluklandı ve Sierra onun yumruklarını sıkıldığını fark etti.

Gülerek, "Tamam," dedi, "rahatla dostum, iyi gidiyorsun."

Robbie, "Tamam," diye fısıldadı. "Gitmeye hazır mısın?"

"Nereye gidiyoruz?"

"Club Kalfour'a. Onlara bir duvar resmi yapmıştım. Sana göstermek istiyorum."

"Bunu bir süredir planlıyorsun, değil mi?" dedi Sierra gözlerini kısarak. "Ya öyle ya da bütün hatunları oraya götürüyorsun."

Robbie gerginlikten hafifçe geçirip biraz rahatlayınca Sierra yine kahkahaya boğulmamak için elinden geleni yaptı. "Hayır," dedi Robbie. "Bunu bir süredir planlıyordum."

Yan yana yürüyerek geceye karıştılar.

ON DÖRT

Club Kalfour, Doğu Flatbush'taki iki sessiz sokağın kesişiminde dikkat çekmeyen, küçük bir işletmeydi. Üzerinde C UB K LFO R yazan müzelik tentesi her an çökecekmiş gibiydi.

"İyiymiş," dedi Sierra.

Robbie, ahşap panelli kapının önünde durup, "Beni dinle," dedi. "Sana gölgebükücüler ve ritüellerimizle ilgili bildiklerimi anlatacağımı söylemiştim."

Sierra başıyla onayladı.

"Ve bunu yapacağım. Hatta sana doğrudan göstereceğim ama dehşete kapılmamanı rica ediyorum." Oğlanın ifadesi ciddiydi.

Sierra, "Bak, eğer işler karışırsa yanında kalacağıma söz vermem Robbie," dedi. "Nasıl bir hafta geçirdiğimi biliyorsun."

"Yemin ederim kabukcesetler falan olmayacak. Yalnızca... bana biraz güven, olur mu?"

Sierra başını salladı. "Deneyeceğim."

"Bir şeyi iyi anlamanı istiyorum; bunu şimdiye dek kimseye ama kimseye göstermedim."

"Peki."

"Ve bunu şimdi yapmamın tek nedeni de sana anlatmaktansa göstermenin daha kolay olması çünkü sen..."

"Ben, ne?"

"Çünkü sen sensin, Sierra. Tamam mı?"

Sierra ağzına hâkim olamadığını fark etti. Dudakları sürekli

suratında oradan oraya kayıyordu. Onları durdurmak için dişlerini sıkı ve güçlkle, "Tamam," diyebildi.

İçeride bir disko topu loş salonda dönüp duran minik ışıklar saçıyordu. Işıkları dans eden çiftlerin, köşelerde muhabbet eden gençlerin, barda içkilerine gömülmüş yaşlı adamların ve piste servis yapan garsonların yüzlerini aydınlatıp geçiyordu. Bütün mekân duman altı olmuştu ama Sierra'nın büyükbabasının Malagueña purolarındaki gibi tatlı misk kokusu değil, daha rutubetli bir sigara kokusu hâkimdi. Köşedeki bir müzik kutusundan eğlenceli calypso ritminde, eski bir swing caz melodisi yükseliyordu.

Sierra nedense kendisini hemen evinde hissetti. Şimdiye kadar gittiği genç kulüplerinin aksine burada kimse dönüp onlara dik dik bakmamış ya da uzun uzun süzmemişti. Robbie de her an dayak yeme tehlikesiyle yüz yüze değildi. Her yaştan insan kaynaşp neşeyle şakalaşıyordu ve daha da ilginç ortalıkta Sierra'yı bakışlarıyla soyan ürkütücü tipler yoktu. Robbie'nin kulağına, "Burayı sevdim," diye fısıldadı. Sonra dudaklarını tatlı bir an boyunca onun boynundan ayırmayarak kendisini bile şaşırttı.

Robbie yüzüne yayılan şapşal bir gülümsemeyle, "Sevmeni umuyordum," dedi. "Gel benimle." Sierra'yı müzik kutusunun olduğu köşeye götürüp, "Görüyor musun?" diye sordu.

"Eee, müzik kutusunu mu?"

"Hayır Sierra, duvarı."

Sierra onun mekân için yaptığı freskleri tamamen unutmuştu. Dumanın arasından görebilmek için gözlerini kısarak duvarlara baktı. Işık o kadar loştu ki ilk başta resimleri güçlkle seçebildi ama gözleri alışınca, kıvrılan çizgiler ve figürler âdeta duvardan fırlamışçasına belirginleşti. Mavi pantolonlu bir bacağı takip ettiğinde şık giyimli iskeleti ve vals yaptığı iskelet gelini seçebildi. Arkalarındaki palmye ağaçları, alev almış kadar kızıl görünen gökyüzüne doğru salmarak yükseliyordu ve onların da arkasındaki çalkantılı, vahşi okyanus koyu tenli, güzel deniz kızları ve kıvrım kıvrım ejderlerle doluydu.

Sierra nefesi kesilerek, "Bu muhteşem," dedi.

"Teşekkürler," dedi Robbie. "Daha da canlıydı... yani bu olaylar kopmadan önce."

Haklıydı; fresk, Sierra ve Robbie'nin yaşından daha eski görünüyordu. Duvarın ilerisinde kolonyal dönemin zarif askeri üniforması içinde uzun, siyahı bir adam ormanlık bir dağın tepesinde duruyor, aşağıda hırlayan ve homurdanan tropik canlılar ve görkemli kuşlarla dolu ormana bakıyordu. Açık mavi Karayip göğü, kaynağı görünmeyen parlak bir ışığa doğru mutluluk içinde kanat çırpıp her renk ve boyutta meleklerle capcanlıydı.

Sierra yavaşça dönerek etrafa baktı. Club Kalfour'un bütün duvarları Robbie'nin kendine özgü grafitimsi tarzında resmettiği masalsı şaheserlerle kaplıydı. "Baksana," dedi, "uyanık olmadığınızı söylüyorsunuz ama işte buradayız; romantik, sevimli bir gece kulübündeyiz ve etrafımız senin enfes resimlerinle çevrili. Uyanık olduğumu düşünüyorum, bayım."

Robbie Kim, *ben mi?* dercesine omuz silkti. "Dahası da var." Sierra bunu ukalalık olarak değerlendirebilirdi ama oğlanın ifadesi çok ciddiye. Robbie duvarın dibine kadar gitti ve yüzünü salona döndü. "Dikkatini çeken bir şey var mı? Tuhaf bir şeyler?"

Sierra etrafına bakındı. Yeni gelmiş birkaç çift, uzak bir köşede akşam yemeği yiyen altı kişilik bir aile ve masadan masaya geçip servisleri yerleştiren, otuzlu yaşlarında güzel bir garson vardı. "Öyle özel bir şey göremiyorum."

"Gözlerini kısı," dedi Robbie.

"Ne?"

"Gözlerini gevşetmeye çalış, tabii bu bir anlam ifade ediyorsa..."

"Etmiyor."

"Buna 'yumuşak gözler' diyoruz. Belirli bir şeye odaklanma. Sadece oda bulanıklaşana kadar gözlerini kısıp salona bak."

Sierra kirpikleri görüş alanında birbirini bulana dek gözlerini kısıp neredeyse tamamen kapadı ve oda renkli benekler ve dönen ışıklardan oluşan bir bulamaca dönüştü. Yapması zor değildi.

Ancak sonra salonun içinde bir şey ona doğru hareket etti. Uzundu, karanlıktı. Sisli ve bulanık barın önünde neredeyse görünmezdi. Sierra gözlerini hemen açtı ama orada hiçbir şey yoktu. "O da neydi?.."

"Gördün demek!" Robbie ona gülümsedi.

"Neyi gördüm, dostum?"

"Yapabileceğini biliyordum. En başından beri. Neyse tamam, duvara tekrar bak."

"Robbie, sonunda kafam daha da karışacaksa *ve* daha da dehşete düşersem buna bir açıklama diyemeyiz, farkındasm, değil mi?"

"Dehşete düşmeyeceğini söylemiştin. Şimdi duvara bak."

Sierra ona bakıp suratını ekşitti ama Robbie gözlerini kapamıştı. Alnı iskelet resminin ayağından yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Sol elini kaldırdı ve sağ eliyle duvara dokundu. Sierra gözlerini kısıtı ama az kalsın yere yığılacaktı: Salonun karşısında ki uzun gölge onlara doğru fırladı, Robbie'nin üzerine atladı ve sanki göğsüne saplanıp kayboldu. Robbie neredeyse hiç hareket etmemişti ve eli hâlâ duvardaydı.

Sierra'nın gözleri duvardaki resme kaydı. Tam olarak açıklayamasa da şimdi resme bir şeyler olduğundan emindi. Sanki daha... farklı, parlak ve...

Resim iskelet titredi.

"Robbie!"

"Şişşt."

İskeletin resmedilmiş kafatası onlara bakmak için hafifçe dönerken Sierra büyülenmişçesine izliyordu. İskelet gülümsüyordu ama kafatasları zaten hep o lanet ölüm sırtışıyla baktıklarından bunda özel bir şey yoktu. Ancak sonra ayağını yere vurmaya başladı. Sierra müziğe ritim tuttuğunu görebiliyordu.

Şok içinde soluğunu tutacaktı ki kendisine hâkim oldu. Dehşete kapılmayacağına söz vermişti. Hem bunun bütün hafta boyunca fresklerde gördüğü tuhaf değişimlerden ne farkı vardı? Bu çılgınca bir şekilde aklına yatıyordu.

“Kaçtın mı?” Robbie’nin gözleri hâlâ kapalıydı ve eli duvardaydı.

Sierra başını iki yana salladı ama sonra onun göremediğini hatırlayıp, “Hayır, buradayım,” dedi.

Kulübün içinde uzun ve karanlık başka gölgeler de hareketlenmişti. Sierra kıpırtılarını göz ucuyla fark etse de gözlerini duvardaki resimden ayıramıyordu. Uzun gölgeler birer birer Robbie’ye yaklaşip içine girdiler. Duvardaki bütün denizkızları ve yaratıklar destansı bir uykudan uyanırcasına esneyip hafifçe dönerken resim de iyice aydınlanıp âdeta canlandı.

“Ben... ben...” diye fısıldadı Sierra.

Robbie gözlerini açtığı anda gülümsüyordu. “Gölgebükme. Gölge bana geliyorlar. Gölge formundayken canlıların dünyasında pek bir şey yapamıyorlar, sadece fısıldayıp oradan oraya uçuşabiliyorlar. Bazıları başka şeyler de yapabiliyor ama çok enerji harcamaları gerekiyor. Ama ben ruhlarını resme yani bir biçime aktardığımda bambaşka güçler kazanıyorlar.”

“Peki, bunu diğer insanlar görebiliyor mu?” Kulüpte kimse dönüp bakmamış, kimsenin ağzı açık kalmamıştı. Freskler hayat buluyordu ama etraflarında herkes *la la la, kulüpte her zamanki gibi bir gün* havasında takılıyordu.

“Hayır, çoğu göremiyor.”

“Neden... neden göremiyorlar?”

“Geçen gece söyledim ya; kimse bakmıyor.”

Sierra hareketle çalkalanan duvara bakakalmıştı.

“Ama bu gerçek,” dedi Robbie. “Neyse... dans edelim mi?”

ON BEŞ

Sierra hayat bulmuş boya girdabından başını zorlukla çevirebildi.

“Edelim ama... ben Haiti dansı bilmem.”

“Salsa biliyor musun?”

“Eh işte.”

“O zaman zorlanmazsın.”

Birbiriyle uyumlu takım elbiseler giymiş yaşlıca beyefendilerden oluşan bir müzik grubu, ayaklarını sürüyerek kulübün diğer ucundaki sahneye çıktılar. Çoğu çoktan emekli olmuş ve birkaçı da her an nalları dikebilir gibi görünüyordu. Sierra, “Huzurevindekileri bu saatte dışarı salıyorlar mıydı?” diye sordu.

Robbie gözlerini devirdi ve Sierra’yı dans pistine çekti. Yaşlı adamlar enstrümanlarını aynı anda havaya kaldırdılar, sonra salon tumba davullarının nazik vuruşlarının üzerine çıkan korno notalarıyla doldu. Ardından piyanist yükselip alçalan kopuk ritimli bir sekansa girdi ve adamlardan birinin mırıltılı sesi onun üzerine yayıldı. Şarkı Lázaro’nun Myrtle Caddesi’ndeki evinde gramofondan çaldığı eski bolerolara benziyordu ama sahnedeki ufak tefek adamın İspanyolca söylemediği aşıkardı. Ancak her ne anlatıyorsa, yürek parçalayıcıydı.

“Ee, artık dans edebilir miyiz?” dedi Robbie. Sierra öylece durup gruba bakakalmıştı. Çocukluğunda hafta sonlarını adadığı dans derslerinin kaslarında bıraktığı hissi hatırlayarak kollarını salsa pozisyonunda kaldırdı. Robbie de onu belinden tuttu.

Hareket etmeye başladıklarında önce biraz tökezlediler ama sonra bir ritim yakaladılar.

Sierra gülerek, "Ama bu salsa!" dedi. Robbie'nin adımlarına rahatça uyum sağlıyordu.

"Tam olarak değil ama yakın sayılır."

Müzik etraflarını sarıyor, onlarla ve onlar için deviniyordu. Sierra sevimli yaşlı çiftlerin pistin tozunu attığına, daha genç ve beceriksiz çiftleri gölgede bıraktığına şahit oluyordu. Sekiz-do-kuz yaşlarında iki çocuk neşeyle döne döne yanlarından geçti. Kalabalık arttıkça müzik coşuyordu, belki de tam tersiydi; Sierra artık bilemiyordu ve umursamıyordu da.

Birkaç şarkının ardından herkes ter içinde kalmış, kahkahalar atıyordu. Seksenlik bir amca Robbie'nin omzuna nazıkçe dokununca Robbie, Sierra'yı ona devretti. İhtiyar kollarını onun beline dolayınca Sierra adama gülümsedi ve sahnedeki grup yeni şarkılarına pürüzsüz bir geçiş yaptı. Bu sırada orta yaşlı iki kadın da oturmaya giden Robbie'nin önünü kesip onu yeniden dans pistine çıkardı.

Uzak köşedeki bir şey Sierra'nun dikkatini çekince daha iyi bakabilmek için eşini diğer tarafa çevirdi. Devasa resimler, müzikle uyumlu bir ritimde çalkalanıyor ve salmıyordu. Zarif asker, durduğu zirveden göğsü sıçradı ve güzel bir melekle swing yapmaya başladı. Şık adam ve ölüm gelini çılgınca daireler çizerek döne döne bir duvardan diğerine geçiyordu. Güzel, siyahi deniz kızları, ateşli bir edayla iki adımlı dans figürleri sergileyen bir ejderin etrafında dans çemberi oluşturmıştı.

Sierra, can havliyle iki dans eşine birden ayak uydurmaya çalışırken kahkahalar atan Robbie'ye baktı. Şarkı yavaşlayıp sona erdi ve müzeli trompetçilerden biri, yirmi dakikalık bir ara vereceklerini söyledi. Robbie, Sierra'nın yanına geldiğinde hâlâ soluklanmaya çalışıyordu.

"İyi misin cicim? Toparlanabilecek misin?" diye sordu Sierra. "Eminim burada birileri kalp masajı yapmayı..."

“Şu iki hanım...” derken soluk soluğaydı. Eğilip ellerini dizlerine koydu. “Çok... sağlam... çıktı...”

Henüz dans pistinden inmemişlerdi ki salon, külüstür ses sistemini parçalarcasına gümbürtülü bir ritimle doldu. Sierra yarı yolda durdu. “İşte bu,” dedi, elini Robbie’nin omzuna koyarak, “benim müziğim.”

Aslında onun müziği falan değildi ama şarkı çok mükemmeldi; insanın içine işleyen çift vuruşlu ağır elektronik ritmi, davul trampetinin kenarlarından çıkan ve tekleyen iki hayalet gibi yükselip alçalan *klik-klak* sesleri. Sierra gevşemek ya da ödev yapmak için deli işi metal ya da alternatif müziği tercih ederdi ama bu şarkı dans pistine çok uygundu. Robbie’yi ortada toplanan ergen kalabalığının içine çekti. Robbie gülümsüyordu ama kaşları endişeyle kalkmıştı.

Sierra gülererek, “Ne oldu?” diye sordu. “1943’ten sonra yapılmış şarkılarla dans etmez misin?”

“Yani...”

“Hadi ama.” Bu ritim dumanaltı salonu titretirken dans etmemek imkânsızdı. “Kalçalarını kullan, yeter. Tempoyu yakala ve gerisini bedenine bırak.” Robbie ritmi çabucak kaptı ve uzun kollarıyla çılgın daireler çizerek tuhaf tuhaf sıçramaya başladı. “Bu da olur.” Sierra gülümsedi.

Dans pisti birbirine sürtünen dansçılarla dolmuştu ve Sierra, resimlerin de onlara ayak uydurduğunu fark etti. Salınup dönen melekler artık birbirine daha yakındı; asker, bir denizkızıyla öpüşüyordu; hatta palmyeler bile baştan çıkarıcı bir uyum içinde sağa sola sallanıyordu.

Sierra ter içinde kalmıştı ve kahverengi teninin spor salonu iğrençliğinde değil de seksi bir ışıltıyla parladığını umuyordu. Robbie’ye baktı ve rahatlayarak iç geçirdi; oğlan ondan daha da sıırıksılandı. Sierra onun öne uzatarak salladığı elini yakalayıp kendi etrafında döndü ve Robbie’nin uzun kolunu göğsüne doladı. “Uyanıklık yapmaya kalkışma, rahat ol,” diye fısıldadı. Robbie

güldü ve hafifçe tökezledi. Sierra gözlerini devirdi. Robbie, bedeni Sierra'nunkine yaslanmışken ritmi yeniden yakalayıp adımlarını tempoya uydurduğu sırada eli de Sierra'nın kalçasını buldu. Şarkı tüm gücüyle devam ediyordu ve çeşitli repçiler değişik dillerde on altı ölçülük satırlar haykırıyorlardı. Robbie ve Sierra orada kalıp birbirlerinin ter kaplı bedenlerine dayanarak keyifle sıçırıyorlardı. Etraflarındaki diğer dansçıların, dönen resimlerin, devinen koca şehrin rengârenk bir belirsizliğe dönüşmesine izin vermişlerdi.

Sierra, Robbie'ye doğru döndüğünde oğlanın yüzünü şaşırtıcı derecede yakınında buldu. Yanağı onunkine sürtünürken gülümsedi ve çıkmaya başlayan kirli sakalını hissedip misk kokulu parfümüne karışmış terinin kokusunu aldı.

Ardından ses sisteminden farklı bir şarkı duyulunca pistteki-ler masalara dağılmaya başladı. Robbie soluk soluğa, "Dışarı," dedi. "Hava alalım."

* * *

Club Kalfour'un yoğun dumanının ardından hafif yaz yağmuru Sierra ve Robbie'yi serinletti. Tuğla duvara yaslanıp önlerinden geçen arabaları izlemeye başladılar. "Ömrümde böyle bir gece yaşamadım," dedi Sierra.

Robbie'nin gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Sierra onun göz ucuyla kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Parmak uçlarında yükselip boynuna bir öpücük kondurmak nasıl da kolay ve doğal olurdu. Robbie de başını eğip ona bakar ve gülümserdi, sonra bütün gece öpüşüp koklaşırlardı ve her şey her nasılsa birden anlam kazanırdı.

"Robbie?" Sierra başını kaldırıp ona baktı.

"Evet?"

Oğlanın boynu, Sierra'yı âdeta abisi Juan'ın izlediği bilimkur-gu filmlerdeki ufo ışını gibi çekiyordu. Dudakları aralandı.

Robbie, onun arkasına doğru bakıp, "Hay lanet!" dedi ve öne çıktı.

Sierra homurdandı ve "Ne oldu?" dedi.

"Biri geliyor, bak..."

Uzun bir kabukceset sokağın köşesinde gölgelere gizlenmiş,
onlara bakıyordu.

ON ALTI

“Koş, Sierra!” dedi Robbie. “Kaç! Onu ben hallederim. Sen hemen git.”

“Geçen sefer de aynı şeyi söylemiştin ama o lanet kabukceset beni az kalsın yakalıyordu!”

Robbie onun yanından geçip gölgedeki siluete doğru koşarken arkasına dönüp Sierra’ya, “Kaç!” diye bağırdı. “Git buradan!”

Ancak sokağın diğer köşesinde de başka bir kabukceset belirip onlara doğru atıldı. Bu, İhtiyar Vernon’du, daha doğrusu onun zavallı, suistimal edilen cesediydi. Böylece Sierra ve Robbie, iki yaratığın arasında kapana kısılmıştı.

Robbie tekrar, “Koş!” diye bağırdı. Köşeye neredeyse ulaşmıştı. Birinci kabukceset sokağın ilerisine bakındı.

İhtiyar Vernon’un kabukcesedi sokağın ortasında durup doğruca Sierra’ya baktı. Sierra onun nefes alıp almadığından bile emin değildi. Bir adım geriledi, kabukceset de ona doğru ilerledi.

Robbie bir yerlerden anlaşılmasız şekilde bağırdı ama önemli değildi. İhtiyar Vernon onunla ilgilenmiyordu. Sierra, Club Kalfour’un yanındaki ara sokağa daldı, diğer uçtan geniş bir caddeye çıktı, hızla karşıya geçip bir köşeden döndü ve tüm hızıyla koşmaya başladı.

Daha önce Flatbush’a hiç gelmediğinden, nereye doğru gittiğini çözmeye de çalışmıyordu. İnsan Brooklyn’de kaybolduğunda hangi yöne giderse gitsin birkaç sokak ötesinde bir büfe bulabilir-

di ve içerdeki de ona en yakındaki metro istasyonunu tarif edebilirdi. Ancak Sierra nasıl olduysa kendisini birbirinden bağımsız, ön bahçeleri ve bahçe salıncakları olan evlerle dolu, banliyöyü andıran bir yerleşim yerinde bulmuştu. Tüyler ürperticiydi. Güney mimari tarzındaki malikâneler ona tepeden bakıyor, içlerinde saklı tarifsiz gizem ve hazinelere göz dikmemesi için onu uyarıyorlardı. Sierra bir köşeyi döndü ve sıra sıra ağaçlarla çevrili ıssız sokaklarda soluk soluğa kalmış halde uçarcasına koştu.

Yağmur şiddetlenmişti ve parlak asfalta perde perde iniyor, arabaların tepelerinde tıngırdıyor, kaldırım diplerindeki karanlık oluklarda birikiyordu. Sierra ciğerleri yanana kadar koştu ve durduğunda kabukcesedi yakınlarında göremedi ama bir şey...

Başka bir şey onu izliyordu.

Sierra sanki onu görebiliyormuşçasma varlığından emindi ama loş, sırlıslık banliyö sokaklarına gözlerini kısarak baktığında hiçbir şey yoktu.

"Bu eleman da işler sıkışınca kaybolup duruyor," dedi Sierra soluk soluğa. "Robbie'yi gördüğüm yerde öldüreceğim." Bir köşeyi döndü ve sokağın yarısına kadar yürüdüğünde hırıltılı bir soluk etrafını sardı. Sierra hızla arkasını döndü. Uzun bir figür, o döndüğü sırada kaçtı ve artık hiçbir yerde görünmüyordu.

Pekâlâ, diye düşündü. Robbie, ruhların onun arkadaşı ve öğretmeni olduğunu söylemişti. Onu koruduklarını. "Buradayım," dedi boş sokağa. "Haydi, koruyun beni." Bu kadar sakın olabildiği, akıl ermez bir hayaletin gelip onunla ilgilenmesini beklerken azıcık bile titremeden durabildiği için kendiyse gurur duydu. "Haydi-sene!"

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Koca malikânelerin karanlık pencerelerinin ardında mutlu ve hali vakti yerinde beyaz insanlar sıcacık yataklarında kıvrılmış uyuyorlardı. Belki birkaçı camdan dışarı bakıyor, Porto Rikolu deli bir kızın sokaklarında ne aradığını merak ediyordu.

Sonsuz yağmur damlalarının arasından yine karmaşık, öfkeli bir soluk duyuldu. Sierra, Robbie'nin ona öğrettiği gibi gözlerini

kısıp gevşetti. Önce sadece düşen yağmuru ve sokak lambalarının ışıltısını görebiliyordu ama sonra bir gölge uzun adımlarla bir arabanın arkasından sessizce çıktı. Devasaydı; kulüpteki ruhlardan çok daha iriydi ve parıltılı karanlığı, sanki siyah lav gibi kesintisiz fokurduyordu. Sierra'ya doğru topallıyordu; yaralı bir dev gibi, uzun bacaklarından birini ileri atıyor, sonra diğerini dengersiz bir şekilde onun yanına sürüklüyordu.

Sierra'nın gurur duyduğu sakin duruşu anında yok oldu. Gözleri kocaman açıldı ve gölge yok oldu. Kendini toparlayıp yeniden görüşünü yumuşattığında gölgeyle arasında artık yalnızca birkaç adım kalmıştı. Kocaman gölge yaratık bedenini ona doğru sürükleyip tepesinde dikildiğinde Sierra sokağın ortasına yığılmamak için kendine güçlkle hâkim olabildi. Burnuna ekşi ve keskin bir koku doldu; bütün bedenine olabildiğince uzağa kaçmasını söyleyen bu çok eski leş kokusuna rağmen Sierra yerinden kıpırdamadı. Hayaletin sonsuz boşluğu, uzun ve hırıltılı soluklarıyla birlikte genişleyip daralıyordu. Onun karanlığı, kulüptekilerinki gibi sıcak ve samimi değildi; daha çok karadelikleri andıran bir boşluktu.

Sessiz bir çığlıkla kocaman açılmış bir ağız, gölge yaratığın parlak boşluğunun kenarında belirdi, sonra tekrar içeri gömüldü. Sierra nefesini tuttu. Bir başka ağız, yaratığın omzundan çıktı ama bu seferki acıyla dişlerini gıcırdatıp yakarıyordu. O yok olunca iki ağız daha görüldü. Kısa sürede yaratığın tamamı sessizce haykıran ağızlarla kabarıp dalgalanmaya başladı.

Sierra. Bu iğrenç ahenksizlik tek bir sestene değil, üst üste binmiş bir sürü sestene kaynaklanıyordu. Juan piyanoda birbirine yakın tuşlara aynı anda bastığında çıkan sese benziyordu. *Bir bakalım.* Alaycı koro Sierra'nın beynini tırmalıyordu. *Seni neye çevirmişler, ha? Gel de bakayım.* Üzerinde acılı dudakların patlak verdiği uzun kolunu Sierra'ya uzattı.

Sierra arkasını döndü ve koştu. Ayakları birbirine dolanınca yere kapaklandı ama her tarafı ağrısı da ayağa kalktı. Yeniden koşmaya çalışınca neredeyse hiç hareket edemediğini fark etti.

Sanki üzerine tüm ağırlığıyla görünmez bir ağ atılmıştı. Arkasını döndü ve devasa yaratığın ona doğru yavaş ve hantal bir adım attığını göz ucuyla gördü. Düşünemiyordu. Bütün benliği, şu anda onu yerine sabitleyen her neyse ondan kurtulmaya odaklanmıştı. Harcadığı güçle inleyerek önce bir bacağını, sonra diğerini ileri attı. İçi kavruluyordu. Yaratık hareket ederken hışırdayıp çatırdıyordu ve sanki hemen arkasındaydı.

Sierra haykırarak iki adım daha atabildi ama durup soluklanması gerekti. Nefes nefese arkasına baktı.

Gölge ileri atılıp onun bileğini yakaladı ve Sierra'nın bedenindeki her bir hücre o anda yanmaya başladı. Yaratığın buz gibi, korkunç varlığı Sierra'nın sol kolunda teninin altında sürünüyordu. Sonra sanki ciğerlerindeki tüm hava çekilip alındı ve Sierra yağmurla ıslanmış sokağın ortasında yere yığıldı.

Sierra, dedi karmaşık sesler. Ahhh... Çok fazla sırrın var. Şimdi söyle bize: Lucera nerede?

Karanlık Sierra'yı sardı ve gölge onu ele geçirirken çılgıncı boğazında takılı kaldı.

ON YEDİ

"Bu da ne?" Ses kilometrelerce öteden geliyordu. "Ne oluyor orada?"

Sierra yavaş yavaş hareket edebildiğini fark etti.

"Kim var orada?" Bu başka bir sestir ve daha yakından gelmişti.

"Bir İspanyol kızı. Sanırım kanaması var."

Etrafındaki her şey hafif bir altın sise bürünmüştü. Sierra yolda doğruldu ama çömelir halde kaldı. Islak giysileri üstüne yapışmıştı. "Lucera? Sen misin?"

Sokağın ilerisinden bir ses, "Birileri polise haber verdi mi?" diye sordu.

Sierra, "Lucera?" diye fısıldadı. Görüşü açılmaya başlamıştı ama dünya hâlâ o altın ışıltının içinde yüzüyor gibiydi.

"Aradım," dedi bir adam. Her kimse, bu durumdan rahatsız olduğu belliydi. Sierra dengesini bulup ayağa kalkmayı başardı.

Birkaç adım ilerisinde, sokağın ortasında altından üç silüet ışıdayarak dikiliyordu. Kukuletalı devlere benziyorlardı; Sierra, etraflarını saran ışıltılı sisin içinde yüzlerini örten başlıklarından itibaren aşağıya dökülen uzun cüppelerinin hatlarını seçebiliyordu. Neredeyse iki buçuk metre boyunda olmalılardı.

"Lucera?"

Silüetlerin Lucera olmadığını biliyordu, olamazlardı. Hava titreşti ve Sierra yine yerle buluştu. Başını kaldırıp gözlerini acıyla kısarak yukarı baktı ve gölge yaratığın geri geldiğini gördü.

Gölge, cüppelilere doğru atıldı ve kısa bir an büyüleyici altın ışığı örtetek kararttı.

Talepkâr bir kadın sesi, "Şu kızı buradan götürün!" dedi. Hiçbiri cüppelileri ya da gölge yaratığı göremiyordu.

Altın siluetler yek sesten konuştular: *Bunun için artık çok geç. Tiz fısıltıları, Sierra'nın ağrıyan başında bir patlamaydı. Başarısız oldun.*

Hantal gölgenin bütün bedeni çılgık atan açık ağızlarla kaplandı. *HAYIR!* Uzun kolunu cüppelilere doğru savurdu.

"Ee, kimse kıza yardım etmeyecek mi?" diye bağırdı birileri.

Üç siluet kollarını aynı anda kaldırdılar. Yaratık uluyarak Sierra'nın yanına doğru geriledi, sonra koşarak gecenin içinde gözden kayboldu. Cüppeliler Sierra'ya döndüler, sanki onu bir süre süzdüler ve yok oldular.

Bütün renkler yeniden sönük karanlıklarına büründü; sokak ışıkları araba kaportalarından ısıltıyla yansiyordu. Haykıran gölge yaratık görünürlerde yoktu.

"Flatbush'taki Dominiklerin kulübünde takılan uyuşturucu bağımlılarından biridir kesin!"

"Birileri bir şey yapsın!"

Sirenlerin iniltileri yakınlardan geliyordu. Sierra'nın göğsü delicesine bir panikle sıkıştı. Bu gölge yaratık da neyin nesiydi? Peki ya cüppeli siluetler? Şimdi de polis geliyordu... Oradan hemen uzaklaşmalıydı ama ayakta durmakta bile zorlanıyordu. Yağmur hafifleyip sakın bir çisentiye dönüşmüştü.

Soldaki evden birileri, "Hey, sen!" diye seslendi. "Kıvırcık! Git buradan! Haydi!"

"Delirdin mi, Richard? Kızım yaralandığı belli..."

Sierra titreyen elini yanındaki ıslak cipe dayayarak dengesini sağladı. Birileri bisikletle su birikintilerinin içinden geçerek ona doğru geliyordu. Yağmurda görebilmek için gözlerini kıstı. Olamazdı...

"Sierra!" dedi abisinin sesi.

"Juan?"

Abisinin yanında olması fikriyle bile az kalsın ağlayacakken o gerçekten karşısındaydı; Sierra'nın karşısında sıırıslıkam olmuş halde şapşal şapşal sıırıtıyordu. Kardeşinin korku dolu, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü görünce sıırıtışı kayboldu.

"Tanrım, Sierra, sana ne oldu böyle?"

Sierra, "Şimdi... açıklayamam..." diyerek iç geçirdi ve kollarını açarak Juan'ı ve onun akrobasi bisikletini kucaklayıp kendini bıraktı. "Gidelim buradan."

"Peki ufaklık. Atla arkama."

* * *

Sierra abisinin bisikletinin arka tekerine bağlı peg basamaklarına binip onunla gezmeyeli yıllar olmuştu. Bir keresinde ışıltılı bir yaz günü öğleden sonra bisikletle DeKalb Caddesi'nde gezintiye çıkmışlardı, Juan yoldan geçen bir kıza laf atarken yoldaki bir çukura girmişti ve abisiyle kendilerini Kings County Hastanesi'nde bulmuşlardı. Sierra beyin sarsıntısı geçirmiş ve kaşında kalıcı bir yara izi kazanmıştı; Juan'ın ise bileği çatlamış ve gururu zedelenmişti. Bu sondu; hastane sedyelerinde yana yatarlarken Sierra böyle söylemişti. Bundan sonra aptal peg gezintilerine çıkmayacaktı.

Ancak bu kasvetli ve lanetli gecede Juan'ın arkasında durmak, omzuna tutunup abisi Ocean Caddesi boyunca pedal çevirirken ve bakımlı banliyönün yerini yirmi dört saat açık manav ve gözleme tezgâhları alırken dik saçlarının yukarı aşağı sallanmasını izlemek tuhaf bir rahatlık veriyordu. Yağmur bile yüzüne çarpan yumuşak bir lütuftu ve ılık haziran rüzgârı, az önce olanların dehşetini biraz olsun alıp götürüyordu. Prospect Park'ının hüzünlü karanlığı önlerinde belirdi.

Sierra abisinin omuzlarını sıkarak, "Juan," dedi, "beni nasıl buldun? Hiç Flatbush taraflarında bisiklet sürmezsin ki. Hem sen grupla Connecticut'ta falan değil miydin?"

Juan hiçbir şey söylemedi.

"Juan?"

"Bazı işleri halletmek için geri gelmiştim."

"Juan. Yalan söylemeyi beceremiyorsun. Hiç uğraşma."

"Beni sana gölgeler yönlendirdi."

Sierra ayağını yola düşürünce bisiklet az kalsın takla atıyordu.

Juan frenleri ciyaklatarak durup, "Ne halt ediyorsun?" diye bağırdı.

"Gölgelerle ilgili ne biliyorsun?"

Juan uzaklara baktı. "Birkaç şey biliyorum işte."

"Juan." Sierra bisikletten indi ve abisinin yüzüne tam olarak bakabilmek için bisikletin önüne geçti. "Neler oluyor?"

"Baksana, gizemli davranan sadece ben değilim. Sen az önce neler olduğunu söylersen ben de sana gölgelerle ilgili bildiklerimi anlatırım."

"Anlaştık. Önce sen."

Juan yüzünü ovalayıp burnundan bıkkınlıkla nefes verdi; sinirlendiğinde hep böyle yapardı. "Bana Büyükbaba Lázaro anlatmıştı."

"Ne zaman?"

"Küçüktüm. Bilemiyorum, on yaşımda falandım herhalde."

"On mu?" Sierra kollarını kavuşturdu. "Ciddi misin?"

"Hem de ölümüne. Eski bir mirası mı devrediyormuş, öyle bir şeyler söylemişti."

"Neyin mirasını?"

"Dedemin Brooklyn'de temas kurduğu koca bir ruh dünyası varmış. Yani onlarla çok acayip bir bağlantısı varmış. Galiba Porto Riko'dan birkaç ruhla birlikte gelmiş ve buradayken de muhabbeti koparmamış. İnme geçirene kadar tabii."

Sierra abisine boş boş bakıyordu. Yağmur artık tenine çarpan belli belirsiz bir serpintiydi. Kornaya basıp yanlarından hızla geçen arabalardan radyoların yeni favori şarkıları duyuluyordu. Sierra, yaşlanan büyükbabasıyla sığ bir ilişkisi olduğu için bunca yıl boyunca kendisini suçlamıştı ama anlaşılan Lázaro'nun yalnızca Juan'la paylaştığı kocaman, doğaüstü bir âlemi vardı.

"Gael biliyor muydu?"

"Sanırım dedem ona ben doğmadan önce anlatmaya çalışmış ama Gael pek umursamamış."

"Neden... bana neden hiç anlatmadı?"

"Bilemem." Juan omuz silkti. "Biliyorsun, dedem eski kafalıdır, maço saçmalıklarına bayılır. Herhalde senin anlayabileceğini düşünmedi." Sierra abisine tokat atmamak için kendini gerçekten zor tuttu. Juan, kardeşinin gözlerinde dolaşan vahşi ateşi gördü. "Biliyorum, çok berbat."

"Peki, *sen* neden bana söylemedin?"

"Deli olduğumu düşünürsün sandım. Hem bizim ihtiyar kimseye söylemeyeceğime yemin ettirdi. Bunun tehlikeli olacağını söyledi."

Sierra, bir sokak lambasının altında tıngırdayan ve dönen yağmur damlalarını izledi. Üzüntü ve öfkesi birbirine girince içinde yükselen gözyaşlarını baskıladı. Şimdi sırası değildi.

Juan, "Ee, şey, artık eve gidebilir miyiz?" diye sordu. "Çok ıslandım. Sen de neler olduğunu yolda anlatabilirsin."

ON SEKİZ

Sierra o gece ilerleyen saatlerde Lázaro'nun yatağının ayakucunda hareketsizce dikiliyordu. Yağmur odanın geniş pencere-lerinde tatlı şarkısını söylüyordu ve dışarıda Brooklyn'in ışıkları geceye bulanık bir pus katıyordu. Sierra okuma lambasının sıcak ışığının altında uyuyan büyükbabasının solgun yüzünü; dişsiz, açık ağzını ve geniş burun deliklerini inceledi.

Örtülerin altında kalkıp inen zayıf göğsüne bakarken, "Neden?" dedi. "Neden bunları bana hiç anlatmadın?" Sierra burnunu çekti ve tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Hâlâ da anlatmıyorsun, ihtiyar."

Lázaro hafifçe kıpırdandı ama uyanmadı. Sierra kalbi güm-bürdeyerek ona baktı.

"Bu gece neredeyse ölüyordum dede. Hem de ne için? Nasıl bir erkekler kulübü uğruna ölümden döndüm? Ne sanıyordun, beni..." Sesi çatladı ama Lázaro'nun önünde hıçkırıklara boğul-mayacaktı. "Ne sanıyordun, bunca zaman bunları benden gizle-yerek beni koruduğunu mu?"

Kapıyı çarparak odadan çıktı.

Odasına gidip saç örgülerini açtı ve aynada kendisine baktı. Özgürlüğüne yeni kavuşan kabarık saçlarında hâlâ Bennie'nin işçiliğinin izleri vardı ama saçını taramak içinden gelmiyordu. Güzel ya da çirkin. Ne saçma. Kendisine bir öpücük attı, Rosa teyzesine orada olmasa da hareket çekti ve basamakları döve döve alt kata indi.

Juan, çıkartmalarla kaplı akustik gitarından başını kaldırıp kardeşine baktı. Önünde açık bir paket cips ve litrelik gazoz şişesiyle mutfak masasının başında oturuyordu. "Somurtman bitti mi?" diye sordu. "Bu gece olanları ciddi ciddi konuşmamız lazım da..."

"Aynen öyle," dedi Sierra. Bir sandalyeyi ters çevirip sırtına kollarını dayayarak oturdu ve abisine dik dik baktı.

"Acaba kışını kurtardığım için bana teşekkür ederek başlayabilir misin?"

Sierra omuz silkip başka tarafa baktı. Fısıldarcasma, "Sağ ol," dedi. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Aç mısın?"

"Juan, saat gecenin körü!"

"Biliyorum." Yerinden fırladı ve dolapları karıştırmaya başladı. "Gece yarısı kahvaltısı için çok uygun bir saat!"

"Tamam ama bunun seni bu gece Flatbush'a nasıl geldiğini açıklamaktan kurtaracağını sanma."

Juan bir kaba birkaç yumurta kırdı. "Ya işte, yukarı yakada bir elemanın mekânında takılıyorduk."

"Yukarı New York'ta mı? Orada insanlar Culebra mı dinliyorlar?"

"Ne var? Bu ülkenin her yanında insanlar bizi dinliyor."

"Ama... yukarı yakada Porto Rikolular var mı ki?"

"Ne bileyim Sierra, vardır herhalde. Ama ben beyazlardan bahsediyorum!"

"Yok artık!"

"Yemin ederim! Beyaz çocuklar gelip müziğimizi resmen yiyip bitiriyorlar. Bize bayılıyorlar; şarkı sözlerini falan biliyorlar."

"Ama şarkılarınızın yarısı İspanyolca."

"Evet, düşünebiliyor musun? Neyse anlatmaya devam edebilir miyim?"

Sierra, annesinin dağınık evraklarını ve birkaç reklam katalogunu masadan kaldırmakla meşguldü. "Tabii, buyur."

Juan buzdolabını açtı. "Annem *yucca* yapmış! Çok iyi!" Streç

filmle kapatılmış seramik kâseyi dolaptan çıkardı ve tavaya marine edilmiş beyaz manyok parçalarından attı. "Neyse işte, bahsettiğim elemanım mekânında parti verip takılıyorduk ve bir anda bir şey hissettim. Yani bende gölgebükme becerileri var, dedem beni eğitmişti ama pek kullandığımı söyleyemem; dürüst olayım, bana hâlâ biraz çılgınca geliyor. Ama bu seferki, göğsümde bir titreşim gibiydi, sonra odanın kalabalıklaştığını hissettim. Bir anda içeride beş, altı ruh belirdi."

"Dur dur, görmek için gözlerini kısman falan gerekti mi?"

"Ah, demek bu konuyla ilgili bir şeyler öğrenmişsin, ha?"

Sierra yine başını çevirdi. "Senin sayende öğrenmediğim kesin."

Juan pişen yumurta ve *yucca* karışımını tahta kaşıkla karıştırdı. "Her neyse. Ama hayır, bir zaman sonra gözlerini kısmadan da görmeyi öğreniyorsun. Ruhlar her zamanki gibi mırıldanıp homurdanıyorlardı."

"Konuşabiliyorlar mı yani?"

"Biraz. Daha çok kafanın içinde bir şeyler duyuyorsun ama duydukların kendi düşüncelerin olmuyor. Yaşamadan anlayan zor."

Sierra yaratığın korkunç sesinin bedeninde yankılandığını hatırlayıp ürperdi. "Sanırım anlayabiliyorum."

"İşte, ruhlar başının belada olduğunu söylediler. Cidden zor durumdaymışsın."

Sierra damarlarına buzlu su zerk edilmiş gibi hissederek masaya çöktü. Başının belada olduğunu biliyordu ve bu gece hayatında ilk defa ölümün gözlerinin içine baktığını hissetmişti. Ancak abisini ziyaret eden tuhaf gölgelerin de aynı şeyi düşündüğünü öğrenmek bir şekilde durumu daha beter yapıyordu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ben de buraya gelen ilk otobüse atladım."

"Culebra konseriniz yok muydu?"

"Vardı, iptal ettim."

"Vay canına... Teşekkürler Juan."

“Sen benim kardeşimsin ve başın dertteydi. Hem başka konserler olacaktır. Gordo’dan yarın akşam için El Mar’da akustik bir konser ayarlamasını istedim. Eski günleri yâd etmek için falan.” Gordo, Juan’a küçüklüğünden beri müzik öğreten Kübalı bir eski topraktı. New York konserlerinde de grupla çalardı. Juan, “Ee, peki Robbie’ye ne oldu?” diye sordu ve topak topak olmuş sarı karışımı tahta kaşıkla dürttü. Keskin, sarımsaklı koku mutfağı sardı. “Öylece kaçıp kayıplara mı karıştı? O çocuk hep tuhaftı zaten.”

“Onu gördüğüm yerde tokadı basacağım,” dedi Sierra. “Her yer hayaletler ve serserilerle doluyken bir hatunu yalnız bırakmak da neymiş!”

“Evet, bu çok yanlış. İki tabak çıkarıp versene.”

Sierra sırtıtmamak için kendini tuttu; abisinden uzun olmak ona hâlâ minik bir haz veriyordu. Tabakları çıkarıp koyarken, “Şimdi, Robbie’nin söylediklerinden anladığım kadarıyla,” dedi, “gölgeler aslında ortalıkta dolaşan ruhlar ve bir gölgebükücü de onlara biçim veriyor. Doğru mu?”

“Doğru.” Juan masaya çatal-bıçak yerleştirdi ve Sierra’ya bir bardak getirdi. “Resim ya da heykel gibi.”

“Sonra gölge ruh, gölgebükücünün *içinden* geçip şekle *giriyor*, değil mi?”

“Böylece gölgeler daha güçlü oluyor ve çok acayip şeyler yapabiliyorlar.”

“Gölgebükücülerin kitabmda da böyle mi yazıyor, Juan? Çok acayip şeyler yaptıkları?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun!” Juan omuz silkti ve tabaklara dumanı tüten *yucca*’lı yumurtadan birkaç kaşık koydu.

“O zaman dedemin gölgebükme yöntemi neydi peki?”

“O çok iyi bir hikâyeciydi, unuttun mu? Galiba bu bayağı nadir ve güçlü bir yöntemmiş. Gölgebükücüler genelde Babalık Acevedo gibi resim yaparlarmış.”

“Hikâyeci mi? Yani, evet, geceleri bize harika hikâyeler anlatırdı ama...” Sierra iç geçirdi. Büyükbabasıyla ilgili bilmediği gerçeklerin listesi her geçen dakika biraz daha uzuyordu.

“Evet ama feci gölgebüküyormuş, yani duyduğum kadarıyla. Onu hiç iş üstünde görmedim. Ama anlattıklarına göre birileri ona saldırdığında öylece durup kendi kendine mırıldanmış. Sonra mırıldandığı şey onun etrafında belirirmiş, yani bildiğin yoktan var olurmuş ve kötü adamların peşine düşermiş. Gölge-ler o ne isterse yaparmış. Dedem düpedüz belalıymış.”

Sierra, *Ve şimdi tek kelime bile edemiyor*, diye düşünüp tekrar iç geçirdi. Kafasında onlarca düşünce dolanıyordu ama hepsi de üzerine atılan gölge yaratığın görüntüsü ve altın cüppelilerin za-lim kahkahasıyla lekeliydi.

“Yani o yaratığın ne olduğunu sen de bilmiyorsun, öyle mi?” diye sordu.

“Sana saldıran ağzılı şeyin mi? Öyle bir şeyi daha önce ne gördüm, ne duydum. Altın elemanları da. Onlar beni aşıyor. Ben sadece uzun, ince gölge tipleri gördüm. Üzgünüm, ufaklık.”

Sierra başını iki yana salladı. “Sorun değil.” Tabağındakile-ri hızlıca bitirdi, iyi geceler diledi ve hemen yukarı çıktı. Biri-leri onun, bütün gölgebükücülerin peşindeydi. Belki cevapları Wick’te bulabilirdi. Yatağına oturdu ve profesörün dosyasını önüne serdi.

Ne yazık ki yaratamıyorum. Ben bir bilimsanayım. Sahip oldu-ğum güçler gözlem ve analizle sınırlı. Ressam Mauricio Acevedo ya da demirci İhtiyar Crane’in yaptığı gibi yoktan bir şeyler var edemiyorum.

Henüz çözemediğim bir nedenden dolayı ruhlar onları talihsiz es-kizlerime aktarma çabalarımaya kayıtsız kalıyorlar. Onları başkalarının resimlerine sokabiliyorum hatta bazı hareketsiz nesneleri canlandır-a-biliyorum, üstelik harika sonuçlar alıyorum ama benim yaptığım işlere girmeyi reddediyorlar.

Lucera’nın yokluğunda bir güç boşluğu oluştu. Ama bir de ben va-rım; eski topraklar kadar, hatta ne kadar yeni olduğum da göz önünde bulundurulursa belki onlardan daha yetenekliyim ve Lázaro’ya sonu-na kadar sadığım... Evet, Kederler beni L’nin bilmesi gerekmeyen pek çok yönden geliştirdiler. Ancak bu güçler artık benim, varlığımın bir parçası.

Kederler. Onlardan daha önce de bahsetmişti. Gizli bir tarikat daha olabilirdi. Sierra adlarını bir not kâğıdına karaladı.

Yine de bu baskıcı kadın ruhun geride bıraktığı boşluğu doldurma meselesini Lázaro'ya ne zaman sorsam sadece baştan savma mırıltılarla karşılaşıyorum.

Bu hafta sonu Laz'la Lucera'nın yerini doldurmak konusunda bir kez daha konuşacağım. Anladığım kadarıyla elinde bulundurduğu güçleri yalnızca bizzat Lucera devredebilir. Eminim Laz onun nereye gittiğini biliyordur. L'nin sağduyulu davranacağını düşünüyorum, aksi halde Lázaro'nun onu ikna etmeme yardımcı olacağından eminim. Ona bel bağlamış bu kadar ruh varken bu kadar gücü bir kenara atamayacağına anlamalı. Hayır... Gücü paylaşmalı. Sağduyu işe yaramazsa bile kaçtığı sürgünün feci sonuçlarının şimdiden hissedildiğini öğrenince sarsılacaktır. Gölgebükücüler günbegün sessizce kaçıp gidiyorlar. Lázaro'nun mirasını bırakabileceği bir oğlu yok ve kızları da onu kesinlikle reddediyorlar. (Ancak üç torunu var; belki de araştırılması gereken yeni bir gölgebükücü nesli olabilir...) Brooklyn'in her köşesindeki freskler solmaya başladı. Yavaş bir süreç ama bu kadar kısa sürede etkisini göstermesi bile Lucera'yı durumun aciliyetine inandırmalı. Gölgebükücüleri kurtarmak zorundayız! Lázaro bildiklerini açıklamalı! Onu bu gece ikna edeceğim.

Bu satırları önceki yıl 16 Mart'ta, yani Lázaro'nun inme geçirmesinden yalnızca üç gün önce yazmıştı. Wick'in, büyükbaşırın durumuyla bir ilgisi olabilir miydi? Bu adam ne haltlar karıştırmıştı?

ON DOKUZ

Onlarca el Sierra'nın giysilerini çekiştiriyordu. Başka eller onu havada tutuyor, sonsuz bir hiçlik okyanusunda süzülüp kaybolmasına engel oluyordu ve Sierra yüzeye çıkmak için onlardan yardım alabileceğini biliyordu ama yüzeyin hangi yönde olduğunu kestiremiyordu. Bir an durup okyanusun derinlerinde, saf keder ve coşku arasında bir yerlerde yalnız başına ama mırıldanmış milyonlarca atasının elleriyle çevrili halde süzülüyordu.

Sonra uzaklarda bir parıltı dikkatini çekti. Yumuşak, sarı bir ışık, yaz esintisinde dalgalanan bir bayrak gibi salınıyordu. Sierra ona odaklanıp nereye gitmek istediğini okyanusun ellerine zihniyle bildirdi ve devasa akıntılar onu yüzeye kaldırırken kaba koca dalgalara kendini bıraktı.

Ardından bir şey odasının penceresine sertçe çarptı.

Sierra yatağında doğruldu. Birkaç saat önce bedeninde çalayan öfke ve korku dinmiş, hafif bir baş ağrısına dönüşmüştü. Uyuyakalmadan önce üzerini bile değiştirmedikten giysileri terden sırlıslam olmuştu. Gece, etrafını saran kalın bir battaniyeydi. Karanlığı yalnızca çalar saatinin kırmızı dijital rakamları deliyordu. Saat neredeyse gecenin biriydi.

Çat.

Camının dışında komşularının loş arka bahçe ışıklarını hayal meyal seçebiliyordu. Evinin arkasında dolaşan da kimdi? Tek adımda pencerenin yanına geçip komando gibi sırtını duvara yasladı ve elini kenardan uzatıp pencereyi yukarı kaldırdı.

Karanlığa doğru, "Kendini gösterecek misin yoksa derdin camı kırmak mı?" diye tısladı.

Aşağıda birileri yüksek sesle, "Benim!" diye fısıldadı.

"Peki, sen kimsin? Biraz daha açık ol."

"Robbie."

Ah, işte Sierra'nın öfkesi geri gelmişti ama midesinin derinlerinde tuhaf bir çalkantıyı da beraberinde getirmişti. Sierra sinirini saklamaya çalışarak, "Ha, eh, yukarı gel," dedi.

Yangın merdiveni tangırdayıp sarsıldı ve Robbie gülümseyen yüzüyle pencerede belirip, "Selam," dedi.

Sierra ona tüm gücüyle bir tokat attı. Oğlanın yanaklarında yumuşak bir tüy tabakası vardı; babasının sert sakallarına hiç benzemiyordu. Robbie başını geri çekerken neredeyse dengesini yitiriyordu.

"Bunu neden yaptın?"

"Ortalıkta kötü adamlar cirit atarken bir kızı arkada bırakamazsın, göt herif!"

"Ben..."

"Hayır, bunu yapamazsın, o kadar. Sıçıp sıvadin."

"Ama..."

"Ağzından 'Özür dilerim Sierra, işleri berbat ettim' cümlesi çıkmazsa seni şu merdivenden aşağı atacağım Robbie, yemin ederim."

Tamı tamına yirmi saniye boyunca birbirlerine baktılar. Sierra onun gergin yüzünün yumuşadığını gördü. Robbie, "Özür dilerim Sierra," dedi yavaşça. "Gerçekten de berbat ettim."

Sierra, "Bu kulağa gerçekten samimi geldi," dedi.

"Şaşırmış gibisin."

"Fiziksel tehdit altında dilenen özürler genelde pek samimi olmazlar."

"İçeri gelebilir miyim?"

"Cık."

"Gitmemi ister misin?"

"Pek değil."

“Peki o zaman, ne yapayım?”

“Orada takılabilirsin sanırım.” Sierra yatağında bağdaş kurup oturdu ve çenesini avuçlarına dayadı. Robbie’yi tokatlamak aslında kasvetli olan geceye bambaşka bir hava katmıştı. “Pekâlâ, bana tam bir barbar gibi davranmanın fantastik açıklamasını bekliyorum.”

Robbie temkinlice, “Adamın sadece benim peşimde olduğunu düşünmüştüm,” dedi.

“İnsan bencil olmayagörsün.”

“İkincisini gördüğümde de geri dönmek için çok geçti. Kaçmayı başardığımda sana bakmak için döndüm ama gitmiştin.”

“Bu gece öleceğimi sandım Robbie.”

“Üzgünüm. Gerçekten özür dilerim.”

Sierra’nın yine boğazı düğümlendi. Aksak yürüyüşüyle üzerine gelen gölge yaratık, kahkahalar atan altın silüetler, büyükbabasının sırları; hepsi üstüne çullandı. “Onlar için çalışmadığını nereden bileceğim?” Robbie’ye gözlerini kısarak baktı. Bennie onu uyarıştı... “Ne zaman yanımda olsan kötü bir şeyler oluyor ve sen ortadan kayboluyorsun. Sence bunu neye yormalıyım?”

“Sierra, biliyorum hiç hoş görünmüyor.” Robbie camdan içeri girmeye yeltendi.

“Dur bakalım. Dışarı çık,” dedi Sierra. “Sana güvenmiyorum. Seni tanımıyorum. Sen sadece resim yapan aptal bir çocuksun. Başıma beladan başka bir şey getirmedi.”

“Ben öyle...”

“Şişşt.”

“Ne?”

“Düşünüyorum,” dedi Sierra.

Flatbush’taki yaratıktan kaçarkenki korkusu zihninde canlanıp duruyordu ama kabukcesetlerin ortaya çıktığı iki seferde Robbie’nin yüzündeki ifadeyi de hatırlıyordu. Gerçekten dehşete kapılmış görünüyordu. Yapmacık olması imkânsız bir dehşetti.

Robbie, “Çok güvenilirimdir,” dedi.

"Sessiz ol. Şimdi de fazla çabalıyorsun. Konuşmadığında daha iyi gidiyordun."

"Ah, pardon."

Sierra ayağa kalkıp oğlanı dikkatle izleyerek cama doğru bir adım attı. Robbie dudaklarını ısıırıyordu; konuşmamak için çok çaba harcadığı belliydi.

"Bak, çok..." Sierra alnını ovarak her şeyi fazla düşünmekten vazgeçip kelimeleri akışma bırakmaya çalıştı. "Çok ama çok kötü bir gece geçirdim Robbie."

"Konuşmak ister misin?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Sen gittikten sonra Flatbush'ta bir şey bana saldırdı ve..."

"Üzg..."

Sierra elini kaldırıp onu susturdu. "Şişst. Lafımı bölme. Abim Juan gelip beni eve getirdi. Yaratık bana zarar vermedi sanırım; yani kalıcı bir hasar yok ama... hiç ölüme bu kadar yakın olduğumu, çok devasa ve korkunç bir şeyin merhametine kaldığımı hissetmemiştim daha önce. Üstelik o mahallede bir insan evladı da yardıma gelmedi; hepsi kulüpten çıkmış sarhoş Porto Riko-lunun teki olduğumu düşündü. Ayrıca Juan gölgebükücüleri eskiden beri bildiğini söyledi fakat dedem bana hiç anlatmadı Robbie, tek kelime bile etmedi ve o artık saçma sesler çıkaran bir sebzededen ibaret, ayrıca annem burnunun dibinde olan bitenleri utanıyormuş gibi görmezden gelip bu konudan bahsetmeyi reddediyor ve ben de burada durmuş, benimle hiç alakası olmayan bir sorunu aydınlatmaya çalışıyorum, üstelik..."

Sesi titredi; ağır bir hıçkırık boğazını zorluyor, dışarı çıkmaya çalışıyordu. Robbie yere baktı.

Sierra derin bir nefes alıp kendini topladı. "Üstelik sanırım sadece erkekleri bağlayan bir konuyu. Hem yorgunum, hem korkuyorum hem de üzgünüm Robbie ve hepsini o kadar derinden hissediyorum ki hangisi daha ağır basıyor, bilemiyorum."

"Sierra..." Sierra başını kaldırdığında Robbie odanın içindeydi ve kendisinden yalnızca birkaç santim ötede duruyordu.

“Bir de sen ortadan kayboluveriyorsun; üstelik hem konuya hâkim, hem de bütün bu olan biten esnasında güvenilebileceğimi düşündüğüm tek insansın.”

“Sierra.”

Robbie kollarını ona sardı. Bu Sierra’ya, olması gerekenmiş-çesine iyi geldi ve o da başını Robbie’nin omzuna koydu. “İçeri girebileceğini söylememiştim.”

“Biliyorum.”

“Ama girebilirsin.”

“Sağ ol.”

Birkaç dakika boyunca sarılmış halde durdular; gecenin on-lar için çaldığı sessiz şarkının ritmiyle hafifçe sallanırlarken gö-ğüsleri bir olmuş nefesleriyle yükselip alçalıyordu.

Sonunda Robbie, “Özür dilerim,” dedi. Elleri aşağı yukarı ka-yarak Sierra’nın sırtını okşuyordu ve Sierra onun ellerini nereye kadar indirebileceğini merak etti; çenesini tutup başını kaldırarak dudaklarını birleştirdiğini gözünde canlandırdı ama bu olur-sa ne tepki vereceğini hiç bilemiyordu.

“Az önce de diledin ya,” dedi.

“Bütün özürler yetersizmiş gibi geliyor. O neydi?.. Yani bu gece sana saldıran neydi?”

“Bilmiyorum... Bu konuyu konuşmaya hazır değilim.” Ona biraz daha sarıldı ve korkusunun Robbie’nin parmak uçlarının altında erimesine izin verdi. “Haydi, sizin şu tatlı Haiti dansını bana bir daha göster.”

Robbie onun kolunu tutup yukarı kaldırdı ve diğer elini de Sierra’nın beline koydu. “Aaa! Azıcık göbekli hatunlara bayılı-rım.”

“Kes sesini!” Sierra güldü ve yüzünün kızardığını hissetti. “Fikrini soran olmadı.”

“Öylesine söyledim.”

Sierra onun kolunu önüne çekti ve ayrıntılı dövmelelerini in-celemeye başladı. “Yok artık, dostum, mürekkebe mi düştün?”

Robbie gülümsedi. "Gerisini de görmek ister misin?"

Sierra başını onaylayınca oğlan tişörtünü çıkardı ve Sierra so-luğunu tuttu. Robbie bunu duyunca, "Ahaaa," dedi.

Sierra gözlerini kıstı. "Dövmeler içindi, dangalak, kemik tor-bası göğsün için değil."

"Eh, haklısın."

Muhteşem bir işçilikti. Kel kafalı, asık suratlı ve dövmeli bir adam, Robbie'nin belinden göbeğine yayılan bir dağın tepesinde duruyordu. Aşırı kaslıydı ve üzerindeki çokça kemer ile kuşak-tan çeşitli baltalar ve sopalar sallanıyordu.

"Yerlileri neden hep böyle çok ciddi resmederler ki? Yani adamlar hiç mi gülmüyor?"

"O bir Taino* Sierra."

"Nasıl yani? Ama sen Haitilisin. Tainolarm bizim taraftan ol-duğunu sanıyordum."

"Yok, Haiti'de de varlarmış. Yani varlar. Bilirsin..."

"Bilmiyordum."

Savaşçı, Robbie'nin karnından sırtına dolanan, kalabalık bir şehir manzarasına bakıyordu. Sierra merkezdeki saat kulesini görünce şehrin Brooklyn olduğunu anladı. Ay, Robbie'nin göğüs ucunun hemen altında, şehrin üzerinde ama alçakta asılıydı ve üzerinde tuhaf bir leke vardı.

"Ay'ın nesi var?"

"O Haiti," dedi Robbie. "Bir tarafındaki düzlüğü görüyor musun? Orası Dominik Cumhuriyeti'yle sınırı."

"Ah, tabii ya."

Taino yerlisinin karşısında, Brooklyn ışıklarıyla sarılı, savaşçı görünümlü bir Zulu yerlisi dikkat kesilmişti. Bir elinde kocaman bir kalkan, diğerinde de mızrak vardı. Kesinlikle birilerini öldür-meye hazır görünüyordu. "Kızgın Afrikalıyı da araya sokmuş-sun," dedi Sierra.

* Kristof Kolomb'un Amerika'yı keşfi döneminde Hispanyola adasında yaşayan ve köleleştirilen yerli halk. -çn

“Kabile halkımın nereli olduğunu bilmiyorum o yüzden biraz genel bir tip oldu.”

“Ah, bunların hepsi... senin soyun mu?”

Robbie başıyla onayladı. “Benim için bunlar fresklerin en kut-salı. Şahsi gücümü bundan, atalarımдан alıyorum.”

Sierra, çocukluğunda Lázaro’yla Hurdalık’a gittiği günlerde Mauricio’nun gömlek kollarından görünen büyük dövmele-re hayranlıkla baktığını hatırladı. “Dön.”

Robbie’nin koltukaltının hemen yanında üç köşeli şapka tak-mış ve on altıncı yüzyılın kolonyal ceketlerinden giymiş minik bir adam, kınındaki kılıcını tutmuş, kuşkuyla yana bakıyordu. “Sende biraz Fransızlık da var, ha?”

“Oui,” dedi Robbie. “Ağz biğaz vağr.”

Sierra gözlerini devirdi. Brooklyn Köprüsü, şehir siluetinden, Robbie’nin boynuna doğru yükseliyordu. Omuzlarına yıldızlar saçılmıştı. Birkaç sarmal çizgi, rüzgârı ve bulutları betimliyordu. Bu, nefes kesici bir vücut sanatıydı.

“Çok iyiymiş,” dedi Sierra. “Haydi, dans edelim.”

“Peki.” Robbie tişörtünü üzerine geçirdi ve yeniden bir eliy-le Sierra’nın elini tutup diğerini de beline koydu. “Adımlarımı izle.” Sierra ayaklarını görebilsin diye biraz geri çekildi. Kulüpte olduğu gibi figürler kolayca akıyordu; sokakta yürürcesine rahat ve basit ama güzel ve kadim adımlardı. Sierra tempoyu yakaladı ve kalçalarını da ritme bıraktı.

Robbie genişçe sırtarak, “Vay be, ben geri çekileyim de sen içinden geldiği gibi takıl,” dedi ve yatağa oturdu. Sierra tatlı, mırıltılı bir sesin arka planını tumbaların doldurduğunu hayal ederek ve Robbie’nin onu tepeden tırnağa süzmesine izin vere-rek rumbasına keyifle devam etti. Bir tur döndü, ânın onu sürük-leyip adımlarını yönlendirdiğini hissetti ve bir ânda göz ucuyla gardırobunun kapısındaki boy aynasında kendi aksini gördü. Uzun zamandır ilk defa yüzünün annesininkine benzediğini

* (Fr.) Evet. -çn

şaşkınlıkla fark etti; o sert hatlı çenenin ve dolgun dudakların... Gözlerini kapayıp kalçalarını yavaşça savuruyordu ki gölgeler, canlanıp titreşen uzun pençeleri ve çığlık atan yüzleriyle odanın her köşesinden ona uzandılar.

Sierra, "Ahh!" diyerek soluğunu tutup sırtını dolabına dayadı.

Robbie ayağa fırladı. "Ne oldu?"

Yalnızlardı. Gölge pençeler ve çığlık atan hayaletler yoktu. Sierra başını iki yana salladı. "Ayakta kâbus gördüm," dedi.

Robbie, "Ne gördün?" diye sordu. "Sana saldıran yaratığı mı?"

"Bilemiyorum," dedi Sierra. "Sanki... Kalfour'un içinde gördüğüm gölgeye benziyordu ama daha büyüktü ve uzun, korkunç kolları vardı ve... her tarafı ağızlarla kaplanmıştı. Çığlık atan yüzlerle." Başını iki yana salladı. "Ve konuştuğunda sanki onlarca ağızdan birden konuşuyordu ama sesi detone ve berbattı. İhh!"

Robbie'nin yüzü soldu. "Güruh hortlak."

"Ne?"

"Şey gibi... Yani... vay canına."

"Düzgün konuşsana be adam. Tam cümlelerle."

"Ben onları sadece söylentilerden ve eski hikâyelerden falan biliyorum ama 'güruh hortlak' birilerinin, hem de güçlü birilerinin bağlama büyüsüyle bir sürü ruhu esir alıp birleştirerek yarattığı devasa gölgelere deniyor. Anladığım kadarıyla bu gece gördüğün yaratık yine de bir gölgeydi, değil mi? Ama olur da gerçek bir biçime girerse, yani... birileri onun gölgesini bükerse... hayal edemiyorum bile."

"Bağlama büyüsü ne?"

"Bak şimdi, biz ruhlarla işbirliği yaparız. Hedeflerimizi onlarınkıyla bütünleştiririz ve bir alış-veriş ilişkisi kurarız. Yaratırken bizimle kafa dengi ruhları kendimize çeker, sonra gölgebükürüz; onlar da bizimle birlik olurlar."

"Sanırım anlıyorum."

"Ama bağlama büyüsü kullandığında bir ruhu resmen köleleştirirsin. Kabukcesetler gibi; birileri bağlama büyüsüyle bir ruh yakalayıp gölgebükerek onu İhtiyar Vernon'un cesedine sokmuş

ve pis işlerini yaptırıyor. Bağlamayı yapan kişi ruh ve onun biçimi aracılığıyla görüp konuşabilir de. Güruh hortlaktaysa sesi ona katlanıyor.”

Sierra odanın içinde volta atmaya başladı. “Yani bunu yapmanın gölgebükmeği bilmesi gerekiyor... Peki, bu bağlama büyü-sünü nereden buluyorsunuz?”

“Ruhlarla çalışan daha güçlü birinin... ya da bir ruhun vermesi gerekir.”

Sierra, Robbie’ye baktı. “Kederler’i duydun mu hiç?”

Robbie başını yana eğdi. “Bir iki kere duydum, sanırım. Çok güçlü ruhlardan oluşan eski bir grup. Söylentilere göre altın bir ışıltıları varmış. Kimse onlar hakkında çok bir şey bilmiyor. Neden sordun?”

Sierra aniden durdu. “Altın ışıltı mı?”

“Hı hı, ne oldu ki?”

“Bu gece güruh hortlak bana saldırdığı sırada üç ruh daha geldi. Parıldıyorlardı; aslına bakarsan her yeri altın bir ışıltıyla kapladılar. Sonra güruh hortlağa başarısız olduğunu, artık çok geç olduğunu söylediler.”

“Sierra, Kederler’i gördün mü yani? Ve hâlâ hayattasın... Bunun ne kadar...”

“Onlar birilerine bağlama büyü-sü verebilirler mi?”

“Duyduğum kadarıyla kesinlikle verebilirler.”

Wick. Lucera’nın güçlerini devralarak gölgebükücüleri kurtarmak istemişti. Sierra artık anlıyordu: Okuduğu son günlük kaydından birkaç gün sonra adam Lâzaro’nun yanına gidip Lucera’yı bulmaktan bahsetmişti. Ancak bir şeyler ters gitmişti ve o günden beri Lâzaro eskisi gibi değildi; Wick onun hikâyecilik gücünü koparıp aldığından beri işe yaramaz bir adama dönüş-müştü. Wick de bir gölgebükücüydü ama Kederler’in ona verdiği güçler sayesinde diğerlerinden bir adım öndeydi.

Bu adam hayatlarına gelip her şeyi mahvetmişti. Her şeyi.

“Sierra,” dedi Robbie, “sorun ne? Gözlerini kısmış, boşluğa bakarak volta atıyorsun. İyi misin?”

Sierra onun tam önünde durup gözlerine baktı. "Wick adında birini araştırdığımı söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet. Dediğim gibi, adamı yalnızca birkaç kere gördüm. Fena bir tipe benzemiyordu. Gölgebükmeyle ilgili bir dünya soru sormuştu."

Sierra, "Eminim sormuştur," diye homurdandı.

"Bu olayda onun parmağı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yabancımnın teki hayatlarına girmiş ve Sierra'dan ömrü boyunca gizlenmiş bir aile mirasına konmuştu. Ve şimdi de onu yok etmek istiyordu; bu uğurda Sierra'nın büyükbabasını ölümün kıyısına götürmüştü. Joe Raconteur, Vernon Chandler... kim bilir daha kimlerin hayatını mahvetmişti. Hepsi tek bir adamın hevesi uğruna harcanmıştı. "Robbie?"

"Efendim?"

"Beni gölgebükücü yapmanı istiyorum."

Robbie başını salladı. "Nasıl yapıldığını bilmiyorum."

"Ne?" Sierra ondan uzaklaştı ve kollarını kavuşturdu. "Ama sanmıştım ki..."

"Bir sürü şey yapabiliyorum ama birini gölgebükücülere katmak, bu... bu sadece eski toprakların ulaşabildiği bir zirve. Ben henüz oraya yükselemedim."

Sierra'nın omuzları çöktü. "Bu çok..."

"Ama..."

"Ama, ne?"

"Düşündüm de, bir olasılık... Haydi, bana elini göster," dedi. "Sol elini."

Sierra elini uzattı, Robbie de elini onunkine dokundurup gözlerini kapadı. Gülümsedi.

"Ne oldu? Ne yaptın?"

Robbie, "Hissedebiliyorum," diye fısıldadı. "İçinde var. Gölgebükücü büyüsü. Sen çoktan... Birileri sana çoktan vermiş."

"Ama... nasıl?" Sierra eline baktı; bir parıltı falan göremiyordu.

"Ne önemi var?" Robbie onun elini tuttu ve Sierra'yı çekip peşinden sürükledi. "Haydi, gel."

“Bekle bir dakika...” Sierra üzerine çullanıp Flatbush banliyösünün sokaklarını karartan güruh hortlağın imkânsız hiçliğini, çığlık atan ağızları ve sol koluna tırmanan kavurucu soğuğu hatırladı. “Az önce yaptığın şey... onu bu geceki yaratık da yaptı.”

“Ne?”

“Güruh hortlak. Onu içimde, sol kolumda hissettim.” Sierra ürperdi. “Kontrol ediyordu. O, yani Wick benim... gölgebüküp bükemediğime bakıyordu.”

Robbie anlayarak başını salladı. “Korkunç derecede mantıklı.”

“Wick benim gücümü benden önce biliyordu.” Sierra başını iki yana salladı.

“Sierra, gel benimle.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Sen bir gölgebükücüsün Sierra! Güçlerini deneyeceğiz!”

YİRMİ

“Şimdi,” dedi Robbie, “gevşemeye çalış ve derin nefesler al.”

Sierra gözlerini kapadı. Prospect Parkı’nın etrafından dola-
nan kaldırımın dönemecinde, bir sokak lambasının tam altında
duruyorlardı. Şehrin göbeğindeki bu yabani doğa parçası cırcır-
böceği sesleri ve ağaçların hafif hışırtısıyla Sierra’nın etrafını sa-
rıyordu. Bir yerlerde bir dere akıyordu. Park çok geniş bir beton
dünyanın içindeki ahşap bir şehir gibiydi. Güneşin doğmasına
ise daha birkaç saat vardı.

“Tamam mı?”

Sierra gözlerini açıp başıyla onayladı. “Hazırım.”

“Tamam,” dedi Robbie, “her şey bir yaratma eylemiyle başlı-
yor.” Cebinden bir parça kırmızı tebeşir çıkardı, yere çömeldi ve
kaldırıma bir şeyler çizmeye başladı.

“Ceplerinde tebeşirle mi dolaşıyorsun?”

“Tabii ki. Düşünürsen nedenini anlarsın.”

“Bir dakika... Bay Aldridge bu yüzden mi sürekli sınıfta tebe-
şir kalmadığından yakmıp duruyor?”

Robbie çizmeyi bırakıp Sierra’ya muzip bir gülümsemeyle
baktı. “Susma hakkımı kullanıyorum. Bak şimdi.” Resmine dön-
dü; elinde metal bir boru olan, kaba görünümlü bir adam çizik-
tirmişti. “Resmin mükemmel olması gerekmiyor, tamam mı?
Sadece düşüncelerini aktarsın, yeter.”

“Peki, benim çizmem gerekiyor mu? Mesela... senin çizimin-
le gölgebükücü müyüm?”

"Kendin çizersen büyü daha etkili olur çünkü kendi yaptığın resimle daha yakın bağ kurarsın ve ruhlar da o bağdan beslenerek güçlenirler."

"Biraz anladım, sanırım."

"Gölgebükmede iki şey çok önemlidir; malzeme ve tasarı."

"Bunları not alsam iyi olurdu," dedi Sierra.

Robbie güldü. "Basit tutmaya çalışayım." Mavi bir tebeşir çıkardı ve çizimini yer yer gölgelendirdi. "Bir duvar resmi, tebeşirle yapılmış minik bir eskizden çok daha güçlü bir araçtır."

"Anladım."

"Hem malzemesi daha güçlüdür; sonuçta tebeşir dediğin, tozdan ibaret ya." Kanıtlamak için resimdeki metal borunun bir parçasını üfleyerek uçurdu. "Hem de duvar resimleri daha kaliteli işlerdir ve ruhlara daha fazla hareket alanı sağlar." Bozduğu kısmı yeniden çizdi. "Mesela, bıçaklı bir kavgaya kürdanla mı palayla mı girersin?"

Adam resmini tamamladı, sonra birkaç kanat ve sivri dişler ekledi. "Tasarı önemlidir çünkü ruh onunla bağlanır, ona çekilir. Bunu sen bük diye çiziyorum. Senin için çizmeseydim bile onu kullanabilirdin ama o kadar etkili olmazdı. Ruhlar, duygulara tepki verirler. Biz arkadaş olduğumuz için, resme girerken bu duyguya tepki verecekler. Senden korkup senin için çizseydim, yine güçlü olurdu ama o daha farklı bir güç. En etkilisi, resmin içine girecek ruh için çizdiğim resimler oluyor; Babalık Acevedo'nunki gibi. Ama bunu sık yapamazsın; yani o kişiyi gerçek hayatta tanımadıysan zor olur. O yüzden yaratıcı takılıyoruz."

"Kalfour'daki deniz kızları gibi."

"Aynen!"

"Yani ille de ne bileyim, kendi ölü akrabalarımı çizmek zorunda değilim, öyle mi?"

"Yok, herhangi bir ruh olabilir. Dediğim gibi tasarıyla kafa dengi ruhları çekeceksin. Neyse, şimdi bu sadece deneme olduğu için detaylar pek önemli değil. Sadece biraz kavrasan yeter. Etrafta hiç ruh görüyor musun?"

Sierra iki şeritli yolda sağma soluna baktı. Yolun iki yanını da ağaçlık alan kaplıyordu. Daha ileride ise karanlığa uzanan bir yokuşa dönüşüyordu. Flatbush'a akan trafiğin vızıltısı olmasa, vahşi doğada olduğuna inanabilirdi. "Birkaç saat önce kulüpte birkaç tane vardı," dedi Sierra. "Dostum, lütfen ruhların polisler gibi olduğunu söyleme..."

"Tekrar bak. Bazen onları daha önce gördüysen bile gözlerini yumuşatman gerekebilir."

Sierra görüşünü bulanıklaştırdı ve neredeyse aynı anda kaldırımında yavaşça onlara doğru gelen uzun bir siluet gördü. "Vay canına... Evet, bir tane geliyor." Sierra gerildi. Gölgenin güruh hortlağa benzer bir yanı yoktu ama yine de...

"Endişelenme," dedi Robbie. "Bize zarar vermeyecek."

"Söylemesi kolay," dedi Sierra. Gölge yaklaşırken o da gevşemeye odaklandı.

"Bak şimdi." Robbie sol elini kaldırdı.

"Evet, elini görüyorum."

"Sağ ol ama bunun farkındayım Sierra."

"Haa, bir dakika, yani ben mi yapayım? Ama..."

"Sierra."

Sierra kem küm ederek başını kaldırıp Robbie'nin kararlı yüzüne baktı. "Tamam, tamam." Sol elini kaldırdı. Ruhun az önce olduğu yerde hava ışıldadı ve Sierra gözlerini kıstı. Gölge hızla üzerlerine geliyordu. "Robbie... bu şey... koşuyor."

"Biliyorum. Resme dokun."

"Ama nereden biliyorsun..."

"Yap şunu Sierra. Hemen."

Sierra dizinin üzerine çöktü ve sağ elini Robbie'nin resmine koydu. Ruhun, içine dalmasına kendini hazırlayarak gözlerini kapadı.

Robbie, "Kıpırdama," diye fısıldadı.

Sierra'nın içini serin bir dalga kapladı; havadaki sol kolundan göğsüne, oradan da sağ eline yayıldı. Gözleri kocaman açıldığı sırada tebeşir adam kaldırımında titreşti ve dağılıp yok oldu.

"Yok artık!" Sierra ayağa kalktı. "Böyle olmaması gerekiyordu, değil mi?"

Robbie gülümsüyordu. "Sorun değil, daha yenisin." Bir adımla aralarındaki mesafeyi kapadı. "Başaracaksın. Tekrar dene."

"Resme girmeye çalışan ruha ne oldu?"

Koruluğa bakındı.

"Herhalde bir yerlere gitmiştir," dedi Robbie. "Göreceksin; farklı farklı ruhlar gelecek. Birçoğu gerçekten hedefe odaklıdır çünkü burada olmalarının nedeni budur, anlıyor musun?"

"Pek değil."

"Demek istediğim, bunun bir alışveriş olduğu. Sen onlara biçim verirsin, onlar da senin için çalışırlar, tercih edilen seninle *birlikte* çalışmaları tabii. Bunu onlar da bildiklerinden çalışmaya hazır olarak gelirler ama bazen sadece gıcıklık yapmak isteyenlere de denk gelebilirsin; sunduğun herhangi bir biçime girip kafalarını göre takılırlar. Onları umursamayıp yoluna devam etmelisin."

Sierra bön bön bakmamaya, şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. "Peki, adamım." Robbie'den bir parça yeşil tebeşir aldı, çömeldi ve ninja kostümlü bir kız çizdi.

Robbie onun omzunun üzerinden bakıp, "İyiymiş," dedi.

Sierra iltifatın verdiği gururu bir kenara bırakıp gözlerini kapadı, sonra yarı yarıya açtı. Yolda küçük bir gölge ona doğru süzülüyordu. Sierra sol elini kaldırdı, bir saniye bekledi ve gölge ona ulaştığı anda sağ elini pat diye çiziminin üstüne indirdi. Serinlik bu sefer bedeninden daha hızlı geçti ve dalga, parmak uçlarından çıkıp gitti. Ardından tebeşirden ninja kız ürperdi ve gerindi.

"Başardım!" diye bağırdı Sierra. Resim kaldırımında fırl fırl döndü, Sierra'ya reverans yapıp eldivenli bir elini onun ayağına koydu, sonra dans ederek uzaklaştı. "Robbie, bunu gördün mü?"

Robbie gülümsedi. "Sana selam verdi."

"Hadi gel, adamım! Nereye gittiğini merak ediyorum!" Bir görünüp bir kaybolan yeşil ufaklığın pırıltısını izleyerek yol boyunca yavaşça koştu.

Robbie arkasından, "Nereye gitmesini isterdin?" diye sordu.

"Bir ağaca tırmanmasını!" dedi Sierra. Yeşil ninja yoldan çıkıp koyu çimenlerde gözden kayboldu. Bir saniye sonra, yakındaki bir meşe ağacının gövdesinde ışıldadı.

"Dostum, bu inanılmaz!"

Robbie gülüyordu. "Çok iyiydin Sierra. Ne yapmalarını istediğini sesli söylemene gerek yok. Birbirinize bağlısınız. Düşüncelerine karşılık verir."

Arkasını döndüğünde Robbie birkaç adım gerisindeydi. Sierra'nın gülümsemesi yüzüne sığmayıp taşacaktı. "Hep böyle yüzeyde, düz mü duruyorlar? Yoksa doğrulup üç boyutlu olabiliyorlar mı?"

"Olabilirler," dedi Robbie. "Ama o seviyeye varmak çaba istiyor. Ayrıca çok güçlü bir gölgebükücü olman gerekiyor. Ruhların enerjisi sınırlıdır, akıllıca kullanmalısın. Öyle üçüncü boyuta geçmek falan enerjilerini hemen tüketiyor." Sierra'ya doğru bir adım attı.

"Onları başkaları da görebiliyor mu? Yani... normal insanlar?"

"Bakarlarsa görürler."

Bu sefer Sierra ona yaklaştı. "Ama genelde bakmıyorlar, değil mi?"

"Evet."

Park aniden çok sessiz geldi. Ya yoldaki bütün arabalar bir anda yok olmuştu ve gececil hayvanların hepsi anlaşıp tam olarak aynı anda susmuştu ya da Sierra sessizliği kafasından uyduruyordu. Robbie'yle yüzleri çok yakındı. Sierra onun nefesini alnında hissediyordu. Oğlan artık gülümsemedi; ciddi, neredeyse üzgün görünüyordu. Elini onun göğsüne koysa, kalbinin dakikada binlerce kez attığını, kendi nabzının da hızlandığını ve belki de birlikte infilak edebileceklerini hissetti.

Bir şey söyleyecekti ki tepelerindeki ağaç dallarından bir hışırtı geldi ve ikisi de yukarı baktılar. Yaprakların ötesinde birkaç yıldız ışıldıyordu. Parlak yeşil bir silüet hızla önlerinden geçti,

sonra dal yeniden sallandı ve bir yaprak sağanağı yavaşça daireler çizerek üstlerine yağdı.

Sierra yeniden Robbie'ye baktı ve onun bütün detaylarını zihnine kazdı; çene hattını izleyen kirli sakalını, geniş burnunu ve uzun kirpiklerini. Birkaç saniyeliğine Wick, hayaletler, garip aile geçmişi ve freskler hayatından çıktı. Yalnızca Robbie'nin huzurlu yüzü ve tatlı gecede yaz esintisiyle savrularak onları ziyaret eden yapraklar vardı.

Tekrar konuşmak için ağzını açtı ama söyleyeceği her ne idiyse boğazmda düğümlendi.

Robbie, "Ne oldu?" diye sordu.

"Şimdi ne olacak?"

Robbie gözlerini kapadı, sonra yavaşça açıp sırtıttı. "Pratik yapacağız."

"Gölgebükme pratiği mi?"

Robbie, "Dövüşbükme," dedi. Sierra'nın yanmdan yürüyerek geçti, sonra koşmaya başladı. "Gel de beni yakala."

"Ne? Robbie bekle!"

Ama oğlan çoktan gitmişti.

YİRMİ BİR

Sierra paniğini bastırdı ve gözlerini kısıp etrafındaki karanlık ağaçlara baktı. "Bu eleman ortadan kaybolmayı cidden çok seviyor," deyip çömeldi. Yeşil tebeşiri kaldırıma dayadı, derin bir nefes aldı ve üç çift göz çizdi. Sonra başını kaldırıp etrafa baktı. Yol boştu. "Hadi ama ruhlar. Orada olduğunuzu biliyorum." Gözlerini kısıtı ama birkaç saniye boyunca tek görebildiği, sokak lambalarının kısık parıltılarıydı. Ardından karanlığın içinde üç küçük, tombul gölge belirdi ve ona doğru salınarak ilerlediler. "İşte, buradasınız." Elinin titremesini durdurdu, havaya kaldırdı ve silüetler koşmaya başlarken yutkundü. Buz gibi dalga içinden aktı ve Sierra sağ elini gözlerin üstüne indirdiğinde üç resim de canlanıp kaldırımında döne döne geceye katıldı.

Sierra gülümsedi. "Robbie'yi bulun," diye fısıldadı. Üç çift göz de kaldırımdan çıkıp ormana daldı. Sierra kendi gözlerini devirdi. "Ciddi misin dostum? Ürkütücü ormana dalmasan olmazdı, değil mi? Aghh!" Cesaretini topladı ve ağaçların arasına adım attı.

Ömründe bu kadar saf bir karanlık görmemişti. Ellerini öne uzatıp ağaçların arasmda hızla ilerlerken gümbürdeyen nabzını umursamamaya çalışıyordu. Birkaç adım ötesindeki bir ağaç kökünün üzerinden yeşil bir parıltı geçince Sierra ona yöneldi. "Robbie'yi bulduğumda adamakıllı fırçalayacağım," diye homurdandı. "Çok ciddiylim."

Sierra bir ses duydu ama mırıltıyı o yeni fark etse de sanki çok daha önce başlamış gibiydi. Sanki kırk beş dakikadır ders-teydi de sınıftaki kaloriferin çatırtı ve takırtılarını sıkıntıdan yeni duymuştu. Sesler etrafında bir ses bulutu gibi yükseldi.

Vuuuuuuuuuuuuuuuuuğğğğğğğğ....

Bennie'lerin kilisesindeki koroyu andırıyordu; hem güzel hem de ürkütücüydü. Hem alçak ve kederli, hem de yüksek ve sevinçli sesler bir arada tırmanıp alçalarak uyumla geceyi dolduruyordu. Sierra durdu ve iki yanına baktı ama ormanın aman vermez karanlığından başka bir şey göremedi. "Kim var orada?" diye seslenmek istediye de korku filmlerinde av olmadan hemen önce bağırان hatunlara benzememek için sessiz kaldı ve mırıltı ahenkli dalgalar halinde yükselip alçalırken hareketsizce durdu.

Artık geri dönmek için çok geçti. Ses etrafını tamamen sarmıştı, âdetâ içine doluyordu. "Harika," dedi, "aptal gibi ormana çekildim." Açık alan olduğunu umduğu yere doğru bir adım geri gitti. "Bu çok aptalca." Bir adım daha. Mırıltı yükseliyordu. "Hem de aptalca, acayip olaylarla dolu aptal bir hafta geçirmişken."

Artık dayanamıyordu. Parazit ses onu kaplıyor, içinde patlıyordu.

Raaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaah!

Sierra koştu. Neyle karşılaşacağını, hangi yöne gittiğini umursamıyordu; tek isteği o mırıltıdan kurtulmaktı ama ses peşinden ayrılmıyor, durmaksızın kulaklarında uğulduyordu; takipçi bir sapık gibi her köşede yanındaydı. Dallar Sierra'nın kollarına ve yüzüne çarpıyor, tenine batıyordu. İleride bir kütük gördü, tek ayağını yere sağlam basıp havaya sıçradı.

Ancak kütüğün üzerinden uçup birkaç metre ötesinde yere indiğinde bir şeylerin farklı olduğunu anlayabildi. Öncelikle, yolunda yatan kütüğü görmüştü. Bu sadece gözünün karanlığa alışmasıyla alakalı değildi; etrafındaki her şeyi en ince detayına kadar görebiliyordu. Bir de sıçrayışı vardı. Rahatlıkla beş-altı saniye kadar havada kalmıştı. Aslında yere inmeye hazır hissedene dek havada süzölmüştü.

gidemezdi. Hızını kesmeden artık küçücük kalmış olan tebeşirini çıkardı ve yolunun üstündeki ağaç gövdelerine sürttü. Ondan fazla ağacı çizdiğinde, uzun adımlar atarak onu takip eden ruhlarla birlikte geri döndü. Bir kolunu kaldırdı ve adımlarını geri takip ederek çizdiği her tebeşir izine dokundu. Ruhlar dans ederek Sierra'nın içinden geçtikçe yeşil parçacıklar da canlanıyordu.

Şimdi, diye düşündü Sierra ve yeşil mermilerden oluşan minik taburunun etrafında hizaya girdiğini hissetti. Gece yine nefesini tutmuş olmalıydı; huzur dolu bir sessizlik çökmüştü. Sierra bir taşın üzerinden sıçrayarak döndü ve ağaçların arasından çıktı. Gölgeler ve yeşil dikenler de sahile vuran bir dalga gibi etrafına yayıldı. Sierra bir açıklığa indi ve başını tam zamanında kaldırıp karanlık çimenlikte üzerine gelen cart kırmızı bir dalgayı seçebildi. En yakındaki ağaca doğru atıldı, bir dalı tutup üstüne sıçradı ve Robbie'nin kızıl dalgası altından geçip gitti.

Nerede bu çocuk?

Üç çift yeşil göz, açık alana doğru uçuştu ve parkın diğer ucundaki karanlık bir noktada toplandı. Sierra, dikenlerine, *Gidin*, diye emir verdi. Saklandığı ağaçtan atladı ve yere inip yanında yeşil parıltılarla koşmaya başladı. *Saldırın!* Yeşil parçacıklar ileri atılıp çayırı hızla geçtiler. Robbie'nin kızıl dalgası yeniden belirdi ama Sierra bu sefer hazırlıklıydı. Gece göğüne sıçradı, etrafı gölgelerin titreşen ışıklarıyla sarıldı, sonra dalganın erişemeyeceği bir mesafede yere indi.

Robbie saklandığı yerden, "Yok artık!" diye bağırdı.

Sierra gülümsedi ve başka bir kızıl dalga hemen yanından geçerken karanlık bir ağaçlığa daldı. Çalı örtüsünün altında sürünerek ilerledi, yakındaki bir ağacın gölgesine çentikli çizgiler çekerek tebeşirini bitirdi ve içlerine ruhları yerleştirdi. Sessizce, *Gözler*, diye seslendi. Altı göz önünde belirdi. *Yolu gösterin*. Gözler ve dikenler hemen fırladılar.

Dikenler, gözler onu bulur bulmaz saldırın. Yeşil çizgiler önünde hızla ilerlerken Sierra da ağaçların arasında hızlı adımlarla onları takip ediyordu. *Ama nazik olun*.

Sierra çayırılıktan geçip karanlık alana giderken Robbie'nin başına üşüşen ruh askerlerinin ışık patlamalarını izliyordu. Bir ara kırmızı bir parıltı oldu ama çabuk söndü.

Robbie, "Ahh!" diye bağırdı.

"Ne oldu?" diye seslendi Sierra.

"Aaah! Şunları geri çek! Ya, sen kazandım, Sierra! Tamam!"

Sierra, *Çekilin!* diye düşündü. *Geri çekilin.* "Pardon, hâlâ kavramaya çalışıyorum! Pes ediyor musun?"

"Evet! Tanrı aşkına!" Robbie karanlıktan sendeleyerek çıktı. Yüzü yeşil çizgilerle doluydu. "Bunları yapmayı nereden öğrendin?" Yine de gülümsüyordu ve Sierra bunun engellenemeyen ya da kontrol edilemeyen gülümsemelerden olduğunu anlayabiliyordu.

Omuz silkti. "Ne bileyim... içimden geldi, sanırım." Kendisi de ne olduğunu kestiremiyordu. Havada süzülüp uçuşması, yeni ve büyümlü bir dünyanın parçası olmanın getirdiğı heyecan olabilir miydi? Yoksa başka bir şeyler mi dönüyordu? Her şekilde Sierra muhteşem hissediyordu. "Haydi, yine oynayalım!"

YİRMİ İKİ

Yine sualtı. Yüz milyonlarca ruh uzun, gölge parmaklarını denizin derinliklerinden uzatıyordu. Bu yüzyıllara yayılan bir süreçti. Rahatlatan, canlandıran, ürküten, kederli; metcezir kadar narin ve ölümcül bir hareketti. Sierra bütün o ruhların ortasında bir yerde süzülüyordu; bunca ölümün arasında kanlı canlı bir parıltıydı. Onu sarıyor, burnuna doluyor ve kanma karışıp kendi özlemleriyle onun ruhunu kutsuyorlardı. Nefes aldığında dünya soluğunu tutuyordu; nefes verdiğiindeyse devasa bir dalgayla etrafında bir boşluk açılıyordu.

Yüzlerce el Sierra'yı tutuyor, bırakıyor, yakma çekiyor, uzağa fırlatıyordu.

Sierra.

Ruhlar kaybolan aşklarının ve anılarının girdabında yaşamları ve ölümleriyle ilgili şarkılar, ilahiler ve cinayet baladları fısıldıyorlardı.

Sierra. Uyan.

Ölü olduklarını unutturacak kadar hayat doluydular. Yaşayan her şeye duydukları sevgiyle, Sierra'nın âdeta tadını alabildiği güçlü bir özlemle titreşiyorlardı.

Sierra!

Sierra ruhlar dünyasının rahatlatıcı gelgitini bırakarak isteksizce gözlerini açtı.

M'ija, odaklanmalısın.*

* (İsp.) Kızım. -çn

Bu ses çok uzak bir yankıydı. Varla yok arasında. Öğle güneşi Sierra'nın odasında keskin geometrik şekiller çiziyordu. Eve gün doğarken gelmişti ve bütün sabah uyumuştı. Olanları rüyasında mı görmüştü? Hayır. Yankıları zihnine kazınmıştı; hortlağın saldırısı, Robbie'nin dövmeleleri, bedeninden geçip tebeşire yerleşirken ruhların yarattığı karıncalanma hissi.

Sierra doğrulup gözlerini ovdu. Wick dışarıda bir yerlerde kumpas kuruyor, Sierra'nın hayatını mahvetmek için ölü yaratıklar gönderip duruyordu. Ürperdi, yataktan fırladı ve giysilerini hızla üzerine geçirdi. Not defteri, masasının üzerinde açıldı; sayfaları Wick'in günlüğünden alıp hızla karaladığı cümlelerle doluydu. Defteri çantasına attı. Bu bilmeceyi bugün çözecekti.

Odasının kapısını açtığında Rosa teyzesinin gıdaklarcasına kıkırtısı evin her köşesinde yankılanıyordu.

"Bu ses de ne?" Timothy, Sierra'nın üst katındaki tırazandan başını uzattı.

Sierra gülümsedi. "Aptal teyzem. Kusura bakma. Kendisi sülaleimde sırtlan kanı olduğunun ayaklı kanıtıdır."

"Hımm, hadi ya!" Timothy kızardı. "Peki o zaman. Sadece her şeyin yolunda olup olmadığını merak etmiştim."

Sierra her şeyin *yolunda* olduğunu söyleyemezdi ama Timothy'ye el sallayıp aşağı inerken gülümsemesini bozmadı. "Hiç olmadığı kadar yolunda!"

María Santiago yorgun görünüyordu; yüzüne yayılan kırışıklıklar bir anda derinleşip belirginleşmişti. "*Pa' dónde vas, m'ija?*"

Sierra kapının önünde durup gözlerini devirdi. "Dışarı."

Kahve makinesinden bir gurultu geldi. "Bir fincan kahve ister misin tatlım?"

Sierra arkasını döndü. "Hayır anne, hayatımızda olup bitenlerden konuşmayı tercih ederim."

Rosa, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Sierra bakışlarını annesinden ayırmadı. "Seninle konuşmadığım çok açık Rosa."

* (İsp.) Nereye gidiyorsun, kızım? -çn

Rosa'nın ağızı açık kaldı.

María, "Sierra, teyzenle böyle konuşma," diyerek kızını azarladı.

Sierra yeniden, "Hayatımızda yıllardır var olan gerçekleri konuşmamızı istiyorum," dedi. "Dedem ve gölgebükücülerle ilgili hakikatleri öğrenmek istiyorum."

Sierra'nın sözleri bir süre havada asılı kaldı.

"Gerçek şu ki," dedi Rosa, "büyükbaban delinin teki. İnme geçirmeden önce de deliydi, sadece artık daha deli. Anlıyor musun? Kafayı yedi. Uzun zaman önce yemişti. Babamın ağzından mantıklı bir laf çıktığını hatırlamıyorum; sen hatırlıyor musun María? Biz kendimizi bildik bileli deden ruhlarla ilgili saçmalar durur. Ailemizin yüz karası. Bir keresinde bu konuda susmak bilmediği için az kalsın tımarhaneye düşecekti ve..."

María kahve demliğini masaya sertçe indirdi. "Hey! Bu kadar yeter Rosa."

Rosa iç geçirdi ve uzun, ojeli tırnaklarıyla oynamaya başladı. "Kızın gerçekleri sordu."

"Yeter, dedim. Bu konu konuşulmayacak. Şimdi mutlu musun Sierra? Bunları mı duymak istiyordun?"

Sierra teyzesine delici bir bakış attı. "Mutsuz olmana şaşmamalı."

María nefesini tutup, "Sierra!" dedi.

Rosa odanın diğer ucundan Sierra'ya gözlerini kısıp, "Ne diyorsun sen, çocuk?" dedi. "Ah yoksa çıktığın şu zencicik yüzünden geçen gün sinir krizi geçirdin diye mi bozüksun hâlâ?"

"Zencicik mi? Robbie senden uzun. Ve biz çıkmıyoruz! Anne, böyle konuşmasına izin verecek misin gerçekten?"

Rosa, "Lafın gelişi..." diye başladı. María gözleri kocaman açılmış halde öylece oturuyordu.

"Senin laflarını dinlemek istemiyorum. Aptal mahalle dedikodularını ya da etrafındaki herkesle, ne kadar esmer olduklarıyla veya kıvrırcık saçlarıyla ilgili boktan fikirlerini merak etmiyorum. Sen hiç aynaya bakmaz mısın teyze?"

Rosa'nın yüzü buruşup kızardı.

"Annemin eski fotoğraf albümlerine hiç baktın mı?" diye devam etti Sierra. "Biz beyaz değiliz. Ve ne senin aynaya bakamıyorsun diye herkesi ayıplayıp küçümsemem ne de benim kendimden daha açık tenli biriyle evlenmem bu gerçeği değiştirir. Ayrıca ben halimden memnunum! Saçımı seviyorum. Tenimi seviyorum. Hayatımla ilgili fikrini sormadım, dolayısıyla duymak da istemiyorum. Ne şimdi ne sonra."

"Pe-peki," diye kekeledi Rosa. Yüzü şaşkınlığın portresiydi.

Sierra daha sakın bir sesle, "Neden kaçıyorsun böyle?" diye sordu.

"Ben..."

"Neden korkuyorsun?" Ağzı açık kalmış annesine döndü.

"Peki, *sen* neden kaçıyorsun?"

María zayıfça, "Bunun deli dedenle ne ilgisi olduğunu anlamadım," dedi.

Sierra arkasını dönüp evden öfkeyle çıktı.

YİRMİ ÜÇ

Sierra, Lafayette Caddesi'nde yürürken telefonunu çıkardı. Ailesindeki kadınlara akıl danışamayacaksa başkalarına danıştırdı.

"Buyurun?" Columbia'nın arşivcisi Nydia'nın sesi gergindi.

"Selam, ben Brooklyn'den Sierra Santiago, hatırladın mı? Kötü bir zamanda mı aradım?"

"Ah! Selam, Sierra! Hayır hayır, müsaidesim. N'aber?" Ruh hali bir anda tamamen dönüşmüştü.

Sierra derin bir nefes verip omuzlarını gevşetti. Hurdalık'tan birkaç bina ötede, Carlos'un Büfesi'nin önünde duruyordu. Rosa'yı fırçalamak çok iyi gelmişti; sanki binlerce yıldır baskılanmış bir yanardağ patlamıştı ama bedeni hâlâ tecrübenin yoğunluğuyla titriyordu. "Haber çok." Nereden başlayacaktı ki? "Yani... mesela bir yaratık peşime düştü. Nasıl açıklayacağım-dan emin değilim..."

"Ne?"

Sierra yeniden yürümeye başladı. Düşünceleri mantıklı cümlelere dönüşüp somutlaşamıyordu. "Bilmiyorum Nydia, açıklaması zor."

"Tehlikede misin?"

"Şu anda değilim." Etrafına bakındı. "Sanırım."

"Bu hiç iyi değil, Sierra. Sana yardım edebilecek tanıdıkların var mı?"

"Galiba var, evet."

Bir cip yavaşlayarak yaklaştı ve bir camı açıldı. "Pişt, güzellik, buraya gelsene! Biraz muhabbet edelim!"

Sierra gözlerini devirip yürümeye devam etti. "Yani arkadaşım Robbie bana yardım ediyor... ve abim Juan."

Başka biri, "Havan kime, güzelim?" diye bağırdı. "Dönsene yanımıza."

Sierra başının üzerinden ortaparmağını gösterdi ve köşeyi dönüp araba peşine takılmasın diye tek yön olan bir sokağa girdi. Eleman, arkasından, "Ah peki, anladım ben seni," diye seslendi. "Senin kuru götüne kalmadık." Cipun motorunu bağırtıp patinaj yaparak basıp gitti.

Nydia, "Sierra," dedi, "orada neler oluyor?"

Sierra başını iki yana salladı. "Her zamanki saçmalıklar, endişelenme. Baksana, Kederler diye bir gruptan haberin var mı?"

Karşı tarafta birkaç saniye sessizlik olunca Sierra telefonuna baktı. "Orada mısın?"

"Sanırım Wick notlarında onlardan bahsetmişti, değil mi?"

"Evet. Onlardan, başka güçler de aldığını yazmış."

Nydia, "Kederler'le ilgili pek bir bilgi yok," dedi. "Olanlar da söylenti ve efsanelerden ibaret. Söзде, şehrin dışında nehir kıyısındaki eski bir kilise harabesine dadanmışlar. Anlatılanlara göre oradaki bir mabette kendilerini bir tür kadim büyüye adanmışlar. Açıkçası biraz fazla ürkütücü. Ama tabii hepsi hikâye."

"Elbette."

Yine tuhaf bir sessizlik oldu, ardından Nydia yavaşça, "İstersen biraz araştırabilirim," dedi.

Sierra'nın yine eli titriyordu. "Sağ ol, Nydia."

"Beni habersiz bırakma Sierra. Bir de... kendine dikkat et."

Hurdalık'ın bütün girişleri kilitliydi ki bu şaşılacak bir durumdu. Sierra peşinde kimselerin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı, Manny'nin ona verdiği anahtarla kapıyı açtı ve içeri süzüldü.

"Manny?" diye seslendi.

Etrafta kimsecikler yoktu; hatta Hurdalık'ın fazla arkadaş

canlısı köpeği Lanet bile ortalarda değildi. Sierra hurda yığınlarının arasında ilerledi ve Kule duvarına ulaştığında soluğu kesildi. Robbie erken saatlerde gelip çalışmış olmalıydı çünkü iskelet kadının gitarından süzülen notaların üzerinde artık kocaman bir şehir vardı.

Kendi ejderi de neredeyse bitmişti ve çok vahşi görünüyordu. Sierra resim malzemelerini çıkarıp işe koyuldu. Artık bir gölgebükücü olduğunu bildiğinden, bu resim onun için bambaşka bir boyut kazanmıştı. Bir şekilde görselin bir parçası olduğu hissediyordu ve tamamlandığında, kendisiyle rengârenk, devasa yaratık arasındaki bağ bir ruhla mühürlenecekti. Ejder de Sierra'nın yeni yeni anlamaya başladığı çılgın aile mirasının bir parçası olacaktı. Her şey hâlâ mitolojiden fırlamış ya da bir hayalet öyküsüymiş gibi geliyordu ama düşündükçe daha gerçek oluyordu. Birileri Sierra'yı uzun zaman önce bu âleme sokmuştu; gizemli bir gölgebükücü, büyükbabası istemese de onu aralarına katmıştı. Sierra içindeki duygusal çalkantıyla gülümsedi.

O bir gölgebükücüydü. Robbie gibi. Oğlanın gülümsemesi; hani Prospect Park'ın gölgeleri arasından yüzü tebeşire bulanmış halde çıkarkenki o şapşal sırtışı Sierra'nın gözünün önüne geldi. Robbie ona hayrandı. Her halinden anlaşılıyordu. Sadece gölgebükme becerisine değildi; başka bir şeyler vardı. Robbie onun gücüne, aklına, iradesine saygı duyuyordu. Daha önce hiç bir oğlan ona böyle bakmamıştı.

"Sierra!"

Sierra kulaklığını çıkardı ve aşağıya baktı. Tee ellerini beline dayamış ve başını kaldırmış, ona bakıyordu. "Bu şeye kendini iyice kaptırdın, ha? On dakikadır falan dikkatini çekmek için yırtıyoruz." Izzy de biraz uzağmda duruyordu; yeni bir kafiye üzerinde çalışırken dudakları sessizce açılıp kapanıyordu.

"Evet ya, pardon," dedi Sierra.

"Aşağıya gel! Sana mey buz getirdik ve Izzy'nin dev bayıldığı şu yeni kahvecilerden birine yollanıyoruz. Bennie ve Jerome da sonradan gelecek."

“Tamam gençler, hemen iniyorum!”

* * *

Plastik paketlerdeki aromalı buzları emerek Bedford Caddesi’nde yürürlerken Tee, “Ee, bu gece neler yapacaksınız?” diye sordu.

“Abimlerin konseri var,” dedi Sierra. “Siz de gelsenize.”

Izzy, “Hani şu salsa-metalci elemanlar mı?” diye sordu.

“Aynen,” dedi Sierra, “Culebra. Ama bu akşam Gordo’nun takıldığı bir Dominik restoranmda daha sakın, akustik çalacaklar.”

Izzy bir kahkaha patlattı. “Gordo mu? Beşinci sınıfta müzik derslerimize giren İspanyol eleman mı?”

“Evet,” dedi Sierra. “Ama İspanyol değil, Kübalı.”

“O zaman kesin geliyorum,” dedi Izzy. “O adamı çok sevdim. Ödevi salladığımızda ‘Ah, Senyör Gordo, bize Beyoncé’yle falan nasıl tanıştığınızı anlatsanıza,’ dememiz yetiyordu.” Hepsi bunu hatırlayıp kıkırdadı.

Sierra gülerek, “İyi hatırladın,” dedi.

“O da hemen, ‘Pekâlâ, Esteban ve Julio’yla palasta bir *concerto* veriyorduk ve bir *bella* içeri girince durduk,’ diye anlatmaya başladılar.”

Tee, “Ona gerçekten Senyör Gordo demenize izin vermiyordu, değil mi?” diye sordu.

“Yemin ederim diyorduk!” Izzy kıkırdadı.

“Aynen,” dedi Sierra. “Hatta kendisi istiyordu.”

“İşte, geldik,” dedi Tee. Bir vitrinin önünde durdular ama Sierra dükkânın daha geçen hafta boş ve pislik içinde olduğuna yemin edebilirdi. Şimdi yeni boyanmış tahta kirişler, şık tasarımlı bir mozaik cam vitrini çevreliyordu. Ardındaysa bez bir kahve çuvalının üzerine yerleştirilmiş saksı bitkileri ve eski kitaplar sergileniyordu.

Sierra yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmak istediğimize emin misiniz, çocuklar?"

Tee onu dirseğiyle dürttü. "Haydi, şapşal. Çok... eğlenceli olacak!"

YİRMİ DÖRT

Tee, küçük bir kupadaki aromalı kahvesinden bir yudum aldı. "Bu züppelerin bir konuda hakkını yiyemem..." dedi sırtarak.

"Tanrı aşkına, bebeğim!" Izzy alnını avuçladı. "Bağırmak zorunda mısın? Etrafımız onlarla sarılı. Üstelik bunlar züppe değil, hipster."

Sierra buzlu çayından başım kaldırdı. "Aralarında bir fark mı var?"

"Anladığım kadarıyla," dedi Tee, "hipsterlar aslında daha dar pantolonlu ve daha büyük gözlüklü züppeler. Her ne olurlarsa olsunlar, çok acayip mochaccino yapıyorlar."

Sierra, "O da ne be?" diye sordu.

"Çikolatalı espresso, sanırım. Denemek ister misin?"

Izzy, "Aman Tanrım, Tee'yi kaybediyoruz!" diye cıyıkladı.

Sierra başını iki yana salladı. "Bizim Café Bustelo'nun kahvelerinden vazgeçmem. Bu buzlu çay değil, kahverengi su. Iyy."

"Ama üç dolar, yirmi beş sent değerinde bir kahverengi su," diye ona hatırlattı Tee. "Keyfini çıkarmaya baksan iyi olur."

Izzy etrafına bakınarak, "Çok komiksiniz," dedi. "Gerçekten."

Ahşap panelli kahvecideki diğer herkes ya sessizce çalışıyor ya da fısıldayarak telefonda konuşuyordu. Duvarlar kahverengigri leke resimleriyle doluydu ve tezgâhın arkasındaki bir kara tahtada, bir sürü pahalı içeceğin ismi rengârenk yazılmıştı.

Yalnız kadınların dans ettiği yerde... Wick'in "yolların kesişimi"

hakkındaki saçmalıklarının ötesinde, Lucera'ya ulaşmak için Sierra'nın elindeki en iyi ipucu bu satırdı ama hâlâ anlamı çözememişti. Kelimeleri defterine en az on kere, dolgundan zarife, farklı elyazlarıyla karalamıştı ancak bir yardımı dokunmamıştı. Yalnız kadınlar. Dans kulüplerine giderlerdi. Partilere. Düğünlere. Sierra, "Düğünler?" dedi sesli bir şekilde. "Olmaz, değil mi? Yok, olmaz."

Tee ve Izzy gözlerini devirip aynı anda, "Hayır," dediler. Sierra arkadaşlarına her şeyi elinden geldiğince anlatmış ama şahit olduğu, gerçekten doğüstü kısımları atlamıştı. İkna olmadıklarını görebiliyordu ama yine de bozuntuya vermiyorlardı.

Cenazeler. Ancak kimse cenazede dans etmezdi. Yoksa eder miydi? Gordo'nun müzik derslerinde Afrika'nın belli kesimlerindeki cenazelerde insanların sokakta geçit yapıp büyük partiler düzenlediklerini dinleyip durduğunu hayal meyal hatırladı. Bu gelenek Karayipler'e de taşınmıştı; Haitililer, ölünün ruhu tekrar evinin yolunu bulup birilerine musallat olmasın diye tabutla birlikte çılgınca daireler çizerek dolaşıyorlardı. Ve New Orleans'ta... New Orleans'ta da bir şeyler yapılıyordu...

Tee, "Kitap yazacağım," diye duyurdu. "Beyazlarla ilgili olacak."

Izzy kaşlarını çatı. "Tee, kapa çeneni. Ciddiyim. Seni herkes duyuyor."

"Ama ciddiğim," dedi Tee. "Wick denen adam Sierra'nın dedesi ve Porto Rikolu ruhlarıyla ilgili bu kadar araştırma yapabiliyorsa ben neden onun halkıyla ilgili bir kitap yazmayayım? Adı da *Züppe, Hipstera Karşı: Kültürelpolojik Bir İnceleme* olacak."

"Ama zenci ve Latin hipsterlar da var," dedi Sierra. "Abim Juan gibi."

"Ve benim amcam da kesinlikle bir zenci züppesi," diye ekledi Izzy.

Tee gözlerini devirdi. "Kitabın dizini olacak, çocuklar. Öf ya!"

"Hem kültürelpolojik de neyin nesi?" diye sordu Izzy.

"Kültürel antropolojinin yeni, havalı adı."

“Uydurma!”

“Uydurduysam ne olmuş? Sonuçta benim kitabım. Yeni ve havalı diyorsam, öyledir.”

Sierra bir kahkaha patlattı. “Dikkatimi dağıtmasanıza!”

Cam kapı açılınca üzerine asılı rüzgâr çanları şıngırdadı. Büyük Jerome üzerinde kiliseye giderken giydiği şık takım elbiseyle içeri girdi. Üç kızı da yanaklarından öpmek için eğilerek, “N’aber, hanımlar?” diye sordu.

“Haline bak, akça pakça olmuşsun,” dedi Izzy. “Biz de bildiğin gibiyiz işte; Tee her zamanki gibi saçmalıyor ve Sierra da bir bilmeceye kafa patlatıyor.”

“Her şey yolunda yani,” dedi Jerome. “O zaman bir kahve alayım.”

Tee arkasından, “Emekli ikramiyeni vermeye hazır ol!” diye seslendi. Izzy oturduğu yerde büzüldü.

Yalnız kadınların dans ettiği yerde... Kostüm baloları. Gece kulüpleri. Kiliseler. Hayır. Sierra’nın aklına, ağaca fırlayan tebeşir ninja geldi. Kendisine başka hangi ruhların göz kulak olduğunu merak etti. “Hey, çocuklar, ailelerinizin nereden geldiğini biliyor musunuz?”

Tee elindeki çizgi romandan başını kaldırıp, “Tabii ki,” dedi.

Jerome kahve kupasını masaya koyup bir koltuk çekti. “Sen de Robbie gibi Haitilisin, değil mi, Tee?”

“Aslında...”

Izzy yüksek sesle iç geçirdi. “Adı Trejean ve siyahi diye herkes Haitili olduğunu sanıyor. Karayip Denizi’nde Fransızca konuşulan başka adalar da olduğunu bilmiyor musunuz ya?”

Tee, “Izzy...” dedi.

“O aslında Martinik... Martinikli. Neyse işte, yani Martinik Adası’ndan gelmiş.”

“Ama Izzy, sen tanıştığımız gün bana da aynı şeyi söylemiştin.”

Jerome kıs kıs güldü.

“Evet, tamam ama mesele bu değil,” diye bastırdı Izzy.

"Ama evet Sierra, soruna cevap vermek gerekirse," diye devam etti Tee, "ben de, annem ve babam da Martinik doğumluyuz. Annemin ailesi de Martinikliymiş, babam ise yarı Fransız, yarı Nijeryalı İgbo kabilesinden."

"Vay be," dedi Sierra. "Köklerini gerçekten de biliyormuşsun."

"Peki sen, Sierra?" dedi Jerome. "Sen İspanyolsun, değil mi?"

"O İspanyolsa ben Fransızım," dedi Tee.

"Ya, neyi kastettiğimi anladın işte."

"Porto Rikolusun, değil mi, Sierra?" dedi Tee.

Sierra bu konuyu açtığına pişman olmaya başlamıştı. "Hadi ama Jerome, İspanyol deyip geçemeyeceğini biliyorsun."

"Evet ama hep İspanyol *diyoruz*. Mesela İspanyol yemekleri falan. Neyse işte."

Mekândaki diğer insanlar birer birer başlarını kitaplarından kaldırmaya ve kulaklıklarını çıkarmaya başlamıştı. Sierra kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

Tee, "Eminim Afrikalı ve Taino ataları da 'neyse işte' diye düşünmüşlerdir," dedi.

Sierra şaşkındı. "Tee, sen ne zamandır atalara bu kadar meraklısın?"

"Bir tek siz Porto Rikolularda mı hayalet hikâyeleri olduğunu sanıyorsun? Ed amcam bana çocukluğumdan beri kendi hayaletlerini anlatır. Ama onunla birlikte New York'a gelmiyorlarmış, burayı çok soğuk falan buluyorlarmış. Amcam sırf bu yüzden depresyona girdi de odasından çıkmıyor. Ailemin yarısının kendi hayaletleri var."

"N'abersiniz, millet?" Bennie içeri dalmıştı. "Kim bana kahve alacak?"

Herkes başını Jerome'a çevirdi. "Ne be?" Oğlan hepsine kaşlarını çatarak baktı.

"Boş verin, kendim hallederim." Bennie tezgâha gitti, sonra karton bardaktaki kahvesine süt katıp karıştırarak geri geldi. "Meselemiz nedir?"

"Tee'nin çatlak amcası," dedi Jerome.

Tee, "Kapa çeneni," diye karşılık verdi.

"Sierra soyumuzu sopumuzu sordu," dedi Izzy. "Lüzumsuz bir bilmeceyi çözmeye çalışıyor. Tee de doğası gereği salaklık edip hepimizi yerin dibine sokuyor."

Tee, "Artık hiçbirinizi sevmiyorum," dedi.

Bennie gülümseyip kahvesinden bir yudum aldı. "Eh, şaşırmadım."

"Hey," dedi Jerome, "İnci'nin bugün dağıtılmadığını fark ettiniz mi?"

"Aa, evet," dedi Izzy. "Annem çılgına döndü; Manny'nin 1973'ten beri tek gün sektirmediğini söyledi."

Sierra'nın içi çekildi. İnci bugün çıkmamış mıydı? Ve Manny, Hurdalık'ta da yoktu. Üstelik dedesinin duvarındaki gölgebükücü fotoğrafında o da vardı... Aniden kalktı ve diğer koltukların arasından geçti. "Bee, bir baksana."

Izzy, "Nereye böyle çocuklar?" diye sordu.

"Özel konuşacağız herhalde," dedi Bennie.

Birkaç adım uzaklaştıklarında Sierra, "Bir şeyler ters gidiyor," diye fısıldadı. "Manny, bugün Hurdalık'ta da yoktu."

Bennie'nin kaşları çatıldı. "Gazetesi de çıkmamış. Bu hiç iyi değil. Başına bir şey gelmiş olabilir mi?"

Sierra da tam olarak bunu düşünüyordu ama dile getirmek istemiyordu. Gözlerini ovdu. "Bilmiyorum ama öğrenmenin tek bir yolu var."

YİRMİ BEŞ

B52 numaralı otobüs aheste aheste gidiyordu zira Bed-Stuy'ın bazı kısımlarına çabuk ulaşmak hâlâ mümkün değildi. Araç hareket edip sonra dört yüzüncü defa durduğunda Bennie, "Mahalleye birkaç tane daha pastane ve butik açmalarına bakar," dedi. "Sonra her köşede şimşek hızıyla yeni metro istasyonları bitiverir."

Izzy, "Doğru dedin," diyerek ona katıldı.

"Sen ne diyorsun be?" dedi Tee. "Tek yaptığın o pastanelerde oturup şiir yazmak."

Izzy gerçekten alınmış görünüyordu. "Mesele bu değil, göt-kafa!"

Büyük Jerome gözlerini devirdi. "Yine başladılar. Okul tatile girdiğinden beri böyleler."

Izzy ve Tee aynı anda, "Hiç de bile!" dedi.

Sierra dalga geçecek havada değildi. Acı verici derecede yavaş belediye otobüsü yolda ilerlerken geçtikleri Brooklyn manzarasını izliyordu. Geride kalan üç günü zihninde tekrar tekrar yaşıyordu ama hiçbir şey daha anlamlı gelmiyordu. Manny'nin başının ciddi bir belaya girdiğini ve bundan kendisinin sorumlu olduğunu hissetmesine engel olamıyordu.

Bennie, sessizce, "İyi misin Sierra?" diye sordu. Sierra evet dercesine başını salladı ama arkadaşı aniden yüzünü çevirdi. O anda, Vincent'ın freskinin önünden geçtiklerini fark etti.

Bennie sanki nefessiz kalmıştı. "Artık neredeyse hiç görünmüyor," diye mırıldandı. Sierra arkadaşının elini tutup sıkı.

“Burada bir yerlerdeydi, değil mi?” diye seslendi Jerome.

Yıkık dökük bir kilisenin dışında duruyorlardı. Bina sanki birkaç kasırga geçirip ölüme terk edilmişti. Yan bahçede tuhaf bitkiler bitmişti. Jerome çitin arasından geçmiş, arka tarafa bakarken diğerleri kaldırımında güven içinde bekliyorlardı.

Jerome grubun yanına gelerek, “Yanlış hatırlamıyorsam Manny’nin mekânı diğer tarafta, bodruma birkaç basamak inince,” dedi.

“Sen buraya ne ara geldin?” diye sordu Tee.

“Bay Draley bizi altıncı sınıftaki şu mahallemizi-tanıyalım gezilerinden birinde İnci’nin ofisine getirmişti. Ama planlamayı beceremedikleri için biz geldiğimizde Manny dağıtımına çıkmıştı, o yüzden matbaayı falan görememiştik.”

“İyiymiş.”

“Arkadaki girişi görebiliyor musun?” diye sordu Sierra.

“Sanırım. Gelin haydi.”

Dört kız Jerome’un peşinden dikkatlice yan bahçeye girdi. Yapışkan otlar, insanın tenine sokaktaki pis, yaşlı bir adam gibi sürtünmeden yürümek mümkün değildi, bu yüzden Sierra dışını sıkıp ilerlemeye odaklandı.

“Tanrım,” dedi Izzy, “burada takılan fareleri bir düşünsenize.”

Tee, “Hep çok karamsarsın,” dedi.

“Domino falan da oynuyorlardır kesin.”

Sierra onlara sessiz olmalarını söyleyecekti ki köşeyi döndüler ve hepsi aniden susup ciddileşti.

“Bu hiç iyiye işaret değil,” dedi Bennie.

Bodruma giden merdivenin kapağı ardına kadar açıktı. Beton basamaklar karanlığa iniyordu.

“Manny böyle açık bırakıp gitmezdi herhalde,” dedi Sierra.

Jerome, “Belki kahve almaya giderken kapamayı unutmuştur,” diyerek bir açıklama bulmayı denerdi.

Sierra cesaretini topladı ve ileri çıktı. “İçeri giriyorum.”

"Sen delirmişsin," dedi Izzy.

"Ben de giriyorum," dedi Bennie.

"Hah, ikiniz de delisiniz."

Tee somurtup, "Eh, ben de giriyorum o zaman. Sizden nefret ediyorum çocuklar," dedi.

Sonunda Izzy de yüksek sesle iç geçirdi, "İyi, tamam," dedi ve kendi çikolata rengi eliyle Jerome'un esmer elini tuttu. "Ama koca oğlan benimle kalıyor. Gel haydi, Jerome."

Sierra ilk birkaç basamağı iner inmez zifiri karanlık etrafını sardı. Kapı girişindeki duvarı körlemesine eliyle yokladıysa da ışığın düğmesini bulamadı. Telefonunu çıkarıp kapağını açtı ve "Telefonları çıkarın, millet," dedi. Solgun mavi ışığın pek bir faydası dokunmuyordu ama en azından odanın içlerine doğru ilerlerken önünde duvar olup olmadığını görebiliyordu. Izzy, merdivenin dibindeki döküntülere takılıp tökezleyince bir küfür savurdu.

Bennie, hemen Sierra'nın yanından, "Herhangi bir şey görebiliyor musun?" diye sordu. Sierra onun minik telefon ışığının karanlıkta dolaştığını görebiliyordu.

"Hayır," dedi ve elini uzattı ama sadece serin, tuğla bir sütunu yakalayabildi. Etrafını saran karanlıkta lava lambalarının içindeki renkli baloncuklar gibi lekeler süzülüyordu ama gözleri karanlığa alışıkça solup kayboldular. Sierra'ya göre her takırtı ve titreşim, pusuda bekleyen bir sürük hortlaktı. Etrafları o yaratıklarla sarılı bile olabilirdi.

Sierra tavandan bir sürtünme sesi işitir gibi olunca durdu. İlk başta hiçbir şey duymadı ama sonra ses yeniden geldi; hırıltılı bir nefesti. Bir duraksamadan sonra bir nefes daha. *Burada bir şeyler var.* Hastalıklı ve düzensiz nefesler devam ediyordu ama Sierra tam nereden geldiğini kestiremiyordu. Telefonunu önünde sağa sola savurdu ama karanlığı delemiyordu. "Çocuklar, sesi duyuyor musunuz?"

"Aaa, hadi ama Sierra!" diye mızızlandı Izzy. "Pislik yapmasana."

“Yapmıyorum!” Sierra sesinin tizleşmemesi için çabaladı. “Ben sadece... gerçekten hiçbir şey duymadınız mı?” Kafasından mı uydurmuştu? Bir saniyeliğine sessizlik hüküm sürdü. Ardından sesi yine duydu; o korkunç hırıltılı nefesi. Önceki gece Flatbush’ta duyduğunun aynısını. Etrafını sarmıştı.

Bennie, “Aaaaahh!” diye haykırdı.

Jerome arkalarından, “Ne oldu?” diye seslendi.

“İyiym iyiym,” dedi Bennie. “Ayak parmağımı bir şeye vurdum sadece.”

Sierra dikkatlice Bennie’nin yanma gitti ve arkadaşının telefon ışığında Manny’nin matbaa makinesinin paslı antika dişlilerinin aydınlandığını gördü. “İhtiyar feci geleneksel takılıyormuş ha!” dedi Bennie. Aletin devasa metal kolları karanlığa uzanıyordu ve gümüşü döndürme çubuğu, telefonun ışığının solgun yansımasıyla parılıyordu.

“Hey, çocuklar,” diye sızlandı Izzy, “bu durumdan hiç hoşlanmadım.”

“Biz de hoşlanmıyoruz, budala,” dedi Tee. “Ama neler olduğunu öğrenmeliyiz. Burada bir şeyler ters gitmiş.”

Sierra artık nefesi duyamıyordu. Bir elini dengesiini sağlamak için matbaa makinesinin üzerine koyup yanından yavaşça geçti. Tam telefonunun ışığı kapanmaya karar verdiği anda ayağı da bir şeye çarptı. Telefonunda bir düğmeye bastı ve neye çarptığını görebilmek için mavi parıltıyı aşağı doğru tuttu. Bir bottu. Şaşkınlıkla öne sendeleyince telefonunu düşürdü ve yerden elli altmış santim yükseklikte bir şeyin üzerine düştü. Aynı bir adamın tombul bir göbeğine benziyordu.

Sierra, “Aman Tanrım!” diye haykırıp delicesine çırpınarak korkunç derecede soğuk bedenden uzaklaştı. Her taraftan ayak sesleri ona yaklaştı.

Bennie, “Ne oldu?” diye bağırdı.

“Çocuklar, neredesiniz?” diye sordu Izzy. “Neler oluyor?”

Sierra yeri yoklayarak telefonunu buldu. “Ben iyiym ama burada biri var. Sanırım Manny.” Sadece var gücüyle koşarak

bodrumdan çıkmak ve çok uzaklara kaçmak istiyordu ama neler olduğunu öğrenmeliydi. Ekranı parıldayan cep telefonunu önüne uzattı.

Manny'ydi; bir koltukta oturmuştu, ağzı dehşetle çarpılarak açılmıştı ve gözleri karanlığa boş boş bakıyordu. Sierra soluksuz kaldı. Sonra Bennie yanına geldi ve sessizce hıçkırarak kolunu tuttu.

"Çocuklar!" Jerome odanın diğer ucundan seslenmişti. "Sanırım şeyi buldum," tavan boyunca parlak floresan ışıklar titreşerek yanarken herkes gözlerini kıstı, "ışık düğmesini."

Izzy, Manny'nin halini görünce çığlık attı. Tee arkasını dönünce o da çığlık atmaya başladı. Jerome onların yanından geçip Sierra ve Bennie'nin yanına koştu. Uzanmış, şişkin bedene tepeden bakıp, "Aman Tanrım," dedi.

Manny, gazetenin yeni sayısı ile ilgili beyin fırtınası yaparken oturduğu antika berber koltuğundaydı. Önü açılmış *guayabera* gömleği iki yanından sarkıyor, Manny'nin koca göbeğini gözler önüne seriyordu. Kalm kolları gevşekçe iki yana düşmüştü. Sierra daha önce de ölü bedenler görmüştü, yaşma göre gereğinden fazla açık tabut merasimine katılmıştı ama bu bambaşkaydı. Manny'nin bedeni, üzerinde yayıldığı koltuk kadar cansızdı; bomboş bir kabuktu.

Ancak Sierra'yı esas etkileyen Manny'nin solgun yüzü oldu. Adamın ağzı anormal derecede kocaman görünüyordu; sanki daha büyük bir korku ifadesine yer açmak için çenesi kendi kendine yerinden çıkmıştı.

Izzy ağlıyordu. Tee kolunu kız arkadaşının omzuna dolayıp sessizce iç çekti. Jerome en ufak bir hareketle durum daha da kötüleşebilirmiş gibi donakalmıştı.

Bennie, "Buradan çıkmalısınız," derken sesi titredi. "Bunu her ne yaptıysa hâlâ yakınlarda olabilir."

Sierra başıyla onayladı ama Manny'yi böyle bırakmak içine sinmiyordu. Onu kendini bildi bileli tanıyordu; bu hepsi için geçerliydi ve şimdi adamcağız, bir berber koltuğuna çöküp kalmış

cansız bir et yığınınan ibaretti. Bu odada Domino Kralı'nın çeşitli ünlülerle ve eski günlerdeki insan hakları hareketlerinin liderleriyle çekirip imzalattığı parlak fotoğraflardan gülümseyen yüzüyle çevriliydiler. İnci'nin eski sayılarından oluşan gazete yığınları, devasa metal matbaa makinesinin etrafına gelişigüzel dağılmıştı.

Bennie sanki kilometrelerce öteden, "Sierra," dedi.

Ancak Sierra o görmeyen, dehşetle açılıp tavana sabitlenmiş gözlere takılı kalmıştı. Düşünmeksizin uzanıp Manny'nin gözlerini kapadı.

Ve adam inledi.

Sierra arkaya doğru sendelerken beşi birden çığlık attılar. Manny belli belirsiz hareket etmişti; sadece ısıraplı yüzü hafifçe seğirmişti ama sesin ondan çıktığına şüphe yoktu.

Sierra soluğunu tutarak, "Yani... ölmemiş mi?" dedi. Kaçır gitmek ve ona yardım etmek arasında kaldı. Manny'ye bir adım daha yaklaştı.

"Sierra, ne yapıyorsun?" dedi Izzy. "Haydi, ıkalım buradan!"

"Ama..."

Manny derin bir solukta, "SIERRA!" dedi. Ancak bu onun sesi değil, gürh hortlağın korkunç ses kakofonisiydi.

Bütün grubu panik sardı. Beton basamaklardan yukarı fırlayıp akşamüstünün loşluğuna çıktılar ve koşarak yolun karşısına geçtiler.

"Bu da... neydi? Lanet olsun!" Izzy durmaksızın hüngürdü-yordu.

"Bilmiyorum, bilmiyorum," diye inildedii Tee. "Neler oluyor Sierra?"

"Bilmiyorum ama Manny'yi orada bırakamayız çocuklar. Hâlâ yaşıyor! Şey olsa... her ne olursa olsun."

"Geri mi gideceksin yani?" diye sordu Bennie.

Sierra boş arsaya ve viran kiliseye temkinli bir bakış attı. "Hayır. Başkasının gitmesini sağlayacağız."

YİRMİ ALTI

On beş dakika sonra Sierra ve Bennie olabildiğince rahat görünmeye çalışarak sokağın köşesini döndüler. Sokak ekip otoları ve ambulanslarla doluydu. Parlak kırmızı ışıkları yanıp sönerек tuğla binaları boyuyordu.

Bennie göbekli, kır bıyıklı, aksi görünüşlü bir sağlık görevlisine, "Burada ne olmuş?" diye sordu.

Adam, "Hiiç," diye homurdandı ve tıbbi malzemelerini kamyonetinin arkasına attı. "Telefon şakası. Salak çocuklar."

"Hiç mi? Nasıl yani?" diye sordu Sierra.

"Yani," adam bir sigara yakıp ona dik dik baktı, "birkaç çocuk arayıp bodrumda ölü bir adam olduğunu söyledi. Ama yok. O yüzden hiç. *Nada.*"

"Emin misiniz? İyice baktınız mı?"

Adam, "Sen kendini ne sanıyorsun, evlat?" diye hırıldadı. "Yoksa arayan sen miydin? Ha? 911'e telefon şakası yapmak kanunsuzluktur, biliyorsun değil mi? Dur bakayım, şu polislerden birini çağırayım da seni bir sorgulasınlar."

Tam o anda bodrumdan bir polis memuru çıktı. Çarpıcı mavi gözleri olan, feci asık suratlı, genç bir adamdı. "Sorun nedir?"

Bennie, Sierra'nın bileğini kavradı. "Sierra, çabuk gel!"

Hızlı adımlarla köşeyi döndüler. Duyulamayacakları bir mesafeye ulaştıklarında Sierra kollarını hiddetle havaya savurdu. "Bu hiç mantıklı değil! Manny o haldeyken yürüyüp gitmiş olmaz ya?"

Bennie arkada yanıp sönen polis ışıklarına bakarak, "Bilemiyorum," dedi.

Küçük bir parkta grubun geri kalanına katıldılar ve olanları anlattılar. Akşamüstü, gri bir alacakaranlığa dönerken Brooklyn'de bir yaz gecesi daha başlıyordu.

"Ne demek 'orada değilmiş'?" diye sordu Izzy. Tee onu sakinleştirmek için elini kız arkadaşının omzuna koydu.

"Daha kaç kere tekrarlamam gerekiyor, bilmiyorum," dedi Sierra. "Aksi ilkyardım görevlisi öyle söyledi. Sonra gençten bir aynasız bizimle ilgilenmeye niyetlenince kaçtık. Daha ne diyeyim?"

Izzy ayağa kalkıp etraflarında daire çizerek dolanmaya başladı. "İyi de öylece kalkıp gitmiş olamaz ki! Adam yüzde doksan sekiz ölüydü hani!"

"Evet," dedi Sierra. Etraflarında ağaçlar hışırdayınca üzerlerine gölgeler gelmediğinden emin olmak için gözlerini kısıp baktı. Sonra arkadaşlarının endişeli yüzlerine baktı. Fotoğrafta üzerine mürekkep sürülmüş yüzler. Gölgebükücüler. Sierra kendi ellerine baktı. Wick onun bir gölgebükücü olduğunu ondan önce keşfetmişti.

Izzy, "Şimdi ne yapacağız?" diye homurdandı.

Wick hem Sierra'nın hem de Robbie'nin peşine kabukcesetler takmıştı ama yaratıklar başarısız olmuştu. Bir sonraki adımda muhtemelen yakalaması daha kolay bir gölgebükücü seçecekti; yaklaşan tehlikeden habersiz birilerini... Wick günlüğüne, *Belki de araştırılması gereken yeni bir gölgebükücü nesli olabilir*, yazmıştı.

Sierra aniden ayağa kalktı.

Bennie, "Ne oldu?" diye sordu.

"Juan!" Sierra çantasını omzuna astı ve otobüs durağına yürümeye başladı. "Onu uyarmalıyım. Geliyor musunuz millet?"

YİRMİ YEDİ

El Mar'da sıradan bir gecede, yerel bir başata grubunun ya da klavye ve elektrik baterili, fazla süslü giyinmiş bir sarhoşun şarkılarıyla dans pistinde dönüp duran birkaç tombul çift olurdu. Mekânın müdavimleri berbat mercan maketine yaslanıp içkilerini yudumlayarak gençlerle ilgili fısıldaşırlardı. Aynasızların ve acil müdahale çalışanlarının ara sıra bir fincan sert kahve içmek ya da hoppa garsonlarla flörtleşmek için uğradığı da olurdu. Gece, insanlara birkaç saatliğine de olsa sıcak bir Karayip adasının kollarında olduklarını hissettiren rahat, yavaş adımlı ritimlerde geçip giderdi.

Ancak Sierra içeri girdiğinde Culebra performansının zirvesindeydi ve El Mar'ın her zamanki sakin manzarasının yerini müzikle sallanıp çalkalanan terli punklar, küçük hippiler ve hipsterlar almıştı. Masalar ve sandalyeler kaldırılmıştı ve kalabalık, mercan resiflerine çarpa çarpa salınıyor, duvara asılı gemi dümeninden sarkıyor, tuvalete giden koridor boyunca dans ediyordu. Sierra devinip kaynaşan bedenlerin üzerinden bakarak ortalıkta kabukceset olup olmadığını kontrol etmeye çalıştı ama ortam çok karanlıktı.

Etrafına bakınırken Culebra'nın onu sarmalayan müziğine rağmen dikkatini toplamaya çalıştı. Juan akustik performanslardan daima çekinirdi; bir anda asabileşip çenesi düşerdi ve sahneye çıkmadan önce bir saatliğine uyuyakalırdı. Ancak sonuç hep büyüleyici olurdu ve bu gece de kesinlikle öyleydi. Eski klasik

gitarından ılık, girift parçalar dökülüyor ve Gordo'nun sert piyano darbelerinin etrafına melodik sarmaşıklar gibi dolanıyordu. İkisi karmaşık döngülerini örerken uzun, esmer basçı ve vokalist Pulpo da her sert vuruşta başını öne atıp örgülerini çığ gibi devirerek kontrbasından ateşli, vurucu notaları üzerlerine bir sağanak gibi yağdırıyordu.

Müzik, kalabalığı bir sis gibi sarmıştı ve aniden, uyarı namına yalnızca sinsi bir kasnak vuruşuyla bateri tüm gücüyle devreye girdi. Sırık gibi uzun, keçisakalı özenle şekillendirilmiş, açık tenli bir Dominikli olan Ruben bateri takımına gök gürültüsü gibi darbeler indiriyordu ve abisi Kaz da tumbalarda tatlı *tuk-tuktuk*larla ona eşlik ediyordu. Kalabalık o anda coştı. Sierra da kendini kaptırdı ve matbaaya gittiğinden beri bütün uzuvlarına musallat olmuş korku ve hüznü bir kenara bırakıp dans etmeye başladı. Ruben'in dinamik ritmi damarlarında dolaşüyor, onu şefkatle hareket ettiriyordu.

Sierra gözlerini kapadı, sonra hafifçe araladı. Bu sefer yanılıyor olamazdı: Uzun boylu, uzun kollu gölgeler geniş adımlarla kulübün içinde bir çember halinde dönüyorlardı. Sierra gözlerini tamamen açtığında her şey normale döndü. Kendini sakinleşmeye zorladı, kalabalığın heyecanını ve abisinin çılgın müziğinin onu kamçıldığını hissetti. Yeniden gözlerini kapadı. Güvende hissettiğine şaşırdı. Ancak salon hayat doluydu ve o gölgeler... yine gözlerini kısarak açıp kirpiklerinin arasından baktı, onlar da dans ediyorlardı.

Grup sahnede artık tek vücut olmuştu. Şarkı inanılmaz yüksekliklere tırmanırken beşinin de kafası aynı anda yukarı aşağı sallanıyordu. Gölgeler de daha hızlı dönüyor, uzun adımları debelenen kalabalığın başlarının üzerine uzanıyordu. Sierra, bu ruhların Juan'ı koruduğunu fark etti. Abisini Wick'e karşı uyarmasına gerek yoktu, o güvendedeydi. Sierra rahat bir nefes aldı ve kendini âna bıraktı. Sanki yanında en yakın arkadaşları ve tamamen yabancı insanlarla çevrili halde, hiçbir şekilde zarar göremeyeceği, dünyadaki en güzel araba kazasını geçiriyordu.

Sonra bir anda bitiverdi. Bütün salonda tatmin dolu iç çekişler yankılandı, ardından kalabalık tezahürata başladı. Juan gitarından başını kaldırıp yüzünde kibirli gülümsemesiyle Gordo'ya başını salladı ve grup yeni bir şarkıya girdi.

Gordo'nun sesi, "Şimdi sizin için biraz yavaşlayacağız, *bueno?*" diye gümbürdedi.

Bennie, Sierra'nın üzerine abanarak, "Çok şükür!" dedi. "Hey, sen iyi misin?"

Gölgeler biraz geri çekilmişlerdi; grup şarkıya girerken, salonun karanlık köşelerinde salmıyorlardı. Manny'nin yüzü Sierra'nın aklından çıkmıyordu. "Bir şeyim yok." Gözlerini kırıştırarak tamamen açtı. "Sadece... Manny'yi düşünüyordum."

"Onu bulacağız."

"Biliyorum. Ben iyiyim."

"Sevindim. Ben bu karmaşada terli bir felaket gibi hissediyorum."

"İyiysin, B," dedi Jerome.

"Aslında grubun ilk adı Terli Felaket'ti."

Bennie nefes nefese, "Yok artık," dedi. "Gülmeye... nefesim yetmiyor."

Müzik, parkta bir gezinti tadında, tatlı tatlı süzülüyordu ama ara sıra patlayan bateri ve Juan'm gitarından çıkan ahenksiz akorlar şarkıya tekinsiz bir hava katıyordu. Pulpo genizden gelen, tok, büyüleyici sesiyle, "*Cuando la luna llena,*" diye mırıldandı.

Sierra, "Pulpo'dan hep çok hoşlanmışımdır," dedi.

Bennie başıyla onayladı. "Sesi böyleyken hoşlanmamak mümkün mü?"

"*Mata al sol anciano...*"

Müzik yavaşlayınca Izzy'yle arkalarına gelmiş olan Tee, "Doğru valla," dedi. "Ki ben erkeklerden hoşlanmıyorum bile ama bu eleman bayağı iyi."

* (İsp.) Dolunay. -çn

** (İsp.) Öldürdüğünde köhne güneşi. -çn

Izzy ona dertli dertli baktı. "Sen ne biçim bir lezbiyensin acaba?"

Tee omuz silkti. "Güzel sesi olan güzel bir adamı takdir edebilenlerden."

"...*Ven a los cuatro caminos a los cuatro caminos ven...*"

"Hem feci güzel bir şarkı söylüyor," diye ekledi Tee. "Neden bahsettiğini bile bilmiyorum ama kulağa muhteşem geliyor. Bunu kim yazmış, Sierra?"

"Juan'dır herhalde. Bütün şarkıları o yazıyor."

"...*Mujeres solitarias...*"

"Ama bunun son albümlerinde olduğunu sanmıyorum," dedi yavaşça. "Biraz şey gibi..."

"...*Van a bailar...*"

"Bir dakika!" Dört çift göz aniden Sierra'ya döndü. "Az önce *mujeres solitarias van a bailar* mı dedi?"

"Bana 'muhallebi ister miyiz baylar' demiş gibi geldi," dedi Izzy. "Yani evet, kesin öyle demiştir."

Tee, "'Muhallebi ister miyiz baylar' mı? Gerçekten mi bebeğim?" diyerek güldü.

Bennie, "Ne anlamı var ki?" diye sordu.

Sierra nefesini tutup, "O şiirden!" dedi. "Şarkı! *Mujeres solitarias*, 'yalnız kadınların' ve *van a bailar* da 'dans ettiği yerden' demek."

"Kahvecide çözmeye çalıştığın şiir mi yani?" dedi Tee.

"Evet!" diye bağırды Sierra. "Lucera'nın yerini anlatan şiir!"

Pulpo, "*Soy el susurro que oyes...*" diye şarkıya devam ediyordu.

"İnanamıyorum," dedi Sierra. "Bunca zamandır burnumun dibindeymiş. Dün duvar resmiyle uğraşırken kulaklığımdan dinliyordum. Ama sözleri duyamıyordum çünkü stüdyo kaydında çok daha..."

* (İsp.) Yolların kesişimine gel, gel yolların kesişimine. -çn

** (İsp.) Yalnız kadınların. -çn

*** (İsp.) Dans ettiği yerde. -çn

**** (İsp.) Duyduğun fısıltıyı. -çn

Lafını bitiremeden grup yine gümbürdeyen metal davulları ve hızlı gitar rifleriyle saldırıya geçti. Kalabalık yine hareketlendi. Pulpo şarkıyı söylemeye devam ediyordu ama kelimeler birbirine giren müzik katmanlarının ardında kalıyordu. Tee ve Izzy çoktan kafa sallayan kalabalığın içinde gözden kaybolmuştu.

Bennie, Sierra'nın kulağma doğru, "Albümdeki hali böyle sanırım, değil mi?" diye bağırdı. "Ne söylediklerini anlamamana şaşmamalı! Konserden sonra Juan'a sorabiliriz."

Bu elbette doğrudu ama o birkaç kelimeyle cevaba bu kadar yaklaşmanın tadı Sierra'yı sabırsızlandırıyordu. Kulağını vermiş, tek tük kelimeler yakalıyor, onları zihninde birleştirmeye çalışıyordu. "...*mata al sol anciano... cuando las sombras...*" İlerideki güruhun tepesinde debelenen bir vücut elden ele sahneye taşınıyordu. Etraflarındaki herkes sıçrayarak birbirini itip kakıyordu. "...*como la bala de una pistola...*" Bir tabancadan fırlayan kurşun misali.

Dans eden kollar ve gövdeler ona çarpıp uzaklaşırken Sierra sinirle, *Bu artık oyun olmaktan çıktı*, diye düşündü. Manny ortadan kaybolmuştu. Gölgelerden kabukcesetler ve güruh hortlaklar fırlıyordu. Hayatta kalmak istiyorsa Lucera'yı bulmalı ve bu meselenin köküne inmeliydi. Ve Lucera'yı bulmak için Pulpo'nun sahnede ne höykürdüğünü çözmeliydi ama...

Bir terslik vardı. İnsanlar pogonun o ritmik kaosundan çıkmış, gerçek bir çaresizlikle oradan oraya koşturuyordu.

Bennie, Sierra'nın elini yakaladı. "Buraya gel, cins hatun, çıkıyoruz."

"Ne oldu?"

Tee, kurnaz bir sırıtişla koşarak yanından geçerken, "Kavga çıktı," dedi. Hemen ardından, arkalarında birine küfredip Tee'nin elini sıkıca tutan Izzy geldi.

Sierra onlara yetişip, "Hey, birilerini haklamamızı ister misiniz?" diye sordu.

"Yok, biz onu hallettik," dedi Tee. "Sadece, eee, biraz temiz hava alalım."

YİRMİ SEKİZ

El Mar'ın renkli pencerelerinin üzerine gülünç derecede iri ve renkli harflerle CULEBRA yazılmıştı. Kulüp bir berber dükkânı ile üç boyutlu İsa kartpostallarından pornoya ve zıplama sınığına dek her şeyi satan bir ıvır zıvırcının arasına sıkışmıştı. Bir tren, Fulton Sokağı'nın üzerindeki antika metal raylardan tıngırdayarak geçip aşağıda kulüpten çıkanların üzerine yağmur suyu sıçrattı.

Kulüp kapısının önünde yeniden bir araya geldiklerinde Bennie, "Çocuklar, siz ne haltlar karıştırdınız?" diye sordu.

"Dar pantolonlu bir yağ tulumu bize bulaşmaya kalktı," dedi Izzy. "İlişkimizde hangimizin dişi olduğunu sordu."

Sierra eliyle gözlerini kapadı. "Ah Tanrım..."

"Tee de ona, 'Sensin' deyip burnunu kırdı."

"Vay be!" dedi Büyük Jerome. Herkes takdirle Tee'nin sırtını sıvazladı ve beşlikler havada uçuştı. Tee kızarıp tebrikleri geçiştirdi ama gururunun okşandığı yüzünden anlaşılıyordu.

Izzy, "İşte benim bebeğim," dedi ve Tee'nin kolunun altına sokuldu.

Tee, "Şarkıyı çıkarabildin mi Sierra?" diye sordu.

Sierra başını hayır dercesine salladı. "Çılgın atmaya başladıkları için tek kelimesini bile anlayamadım. Sanırım Juan'a... soracağız!"

Tam o anda Sierra'nın abisinin yüzünde kocaman, yorgun bir gülümsemeyle El Mar'dan çıkmıştı. Juan, Gordo'nun devci-leyin hantal cüssesinin yanında normalden de ufak tefek görü-

nüyordu. Sierra abisinin yanına koşup ona tüm gücüyle sarıldı.
"Muhteşemsiniz! Seninle gurur duyuyorum!"

"Eee... sağ ol, ufaklık."

Sierra onu kol mesafesinde tutup gözlerine dik dik baktı.
"Peki, söyle bakalım, son şarkının sözlerini nereden buldun?"

"Dedemin hep söylediği bir şiir..."

"A-ha!"

"Neler oluyor Sierra?"

"Bilmece! Sana Lucera'nın nerede olduğunu anlatan bilmece-
den bahsetmemiş miydin?"

"Şey... hayır."

"Onca olayın arasında unutmuşumdur. Önemi yok. Bilmece-
nin satırları sizin şarkı sözlerinde de var! Sözleri ezbere biliyor
musun?"

"Evet de beni bırakır mısın artık? İnsanlar bize bakıyor."

Sierra onu bırakmadı. "Söylesene be adam!"

Gordo her zamanki gibi, Büyükbaba Lázaro'nun da çok sev-
diği, kalın, misk kokulu Malagueña purolarından tütürüyor ve
iri bir Kübalı Noel Baba misali kıkırdıyordu. "*Donde las mujeres
solitarias van a bailar,*" diye şarkıyı mırıldandı.

Sierra, Juan'ı bırakıp, "Evet!" dedi. "Ondan bahsediyorum.
Sen gelmiş geçmiş en iyi dördüncü sınıf müzik öğretmenisin!"

"Aslında artık beşinci sınıflara da ders veriyorum."

Sierra çantasından boş bir kâğıt çıkardı. "Sözlerini yazabilir
misin?"

Juan kaşlarını çatı. "Şimdi mi, ufaklık?"

Sierra ona döndü ve zorla çekiştirerek diğerlerinin yanından
uzaklaştırdı. "Şimdi beni iyi dinle," diye homurdandı, "Manny
ya öldü ya da kayıp veya bilemiyorum..."

Juan'ın gözleri kocaman açıldı. "Ne?"

"Hatırlarsan, geçen gece ruh emici bir hortlak peşime düştü
ve başımıza kim bilir daha ne acayiplikler gelecek. Lucera'nın
nerede olduğunu bilmiyorum ama bizi bu karmaşadan yalnızca
o kurtarabilir. Yani eğer Brooklyn'e gerçekten kardeşine yardım

etmek için geldiysen, lütfen, denyoluk tacını bir kenara bırak ve şu kahrolasica şarkının sözlerini yaz Juan."

"Manny'ye ne oldu?"

"Galiba komaya falan girdi," dedi Sierra. "Onu matbaasmda bulup 911'i aradık ama görevliler geldiğinde Manny gitmişti. Sanırım..." Bunu nasıl açıklayabilirdi? Başını iki yana salladı. "Bilemiyorum."

Juan solgun görünüyordu. "Hay lanet..."

"Juan, lütfen..."

Abisi başını salladı. "Hemen halledeceğim. Sen iyi misin?"

Grubun yanma yürürlerken Sierra, "Bilmiyorum," dedi. "Endişeleniyorum. Wick denen adam... Onun gölgebükücüleri ortadan kaldırmaya çalıştığına eminim."

"Ortadan kaldırmak mı? Yani öldürmekten mi bahsediyorsun?"

"Hı hı," dedi Sierra. "İki gölgebükücüyü kabukcesede çevirdi bile. Dedem geçen gün beni bu konuda uyardıma çalışıyordu. Gölgeler de bana göz kulak olman için seni bu yüzden gönderdi. Tehlikedeyiz, Juan. Hem de hepimiz."

Juan'ın suratı asılmıştı. "Vay canına... Peki. Ver bakalım şu kâğıdı." Kaşlarını çatı ve Gordo'ya danışmaya gitti. Bir süre sessizce çalışıp küçük notlar aldılar. Tee, Izzy ve Jerome ise hâlâ burun estetiği yaptıkları yağ tulumuyla ilgili şakalaşıyorlardı.

"Ah!" Gordo aniden neşelendi. "Bu kısmı çok seviyorum: *Por el carnaval rodeado de agua del destino y chance*. Bu 'Kader ve şansın sularla çevrili şenliğinde', değil mi?"

Bennie, "'Kader ve şansın sularla çevrili şenliği' mi?" diye tekrarladı. "O da ne demek?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Juan.

"İyi de bu sizin şarkınız!" dedi Sierra.

"Yoo, dedemin şarkısı. Biz sadece death metal-salsa baladına dönüştürdük ve sonuna ailesini öldüren bir elemanın hikâyesini ekledik ve *buum!* Wisconsin yeraltı âlemlerinin listelerinde bir numara oldu!"

“Sen delisin.”

“Hayır,” dedi Juan. “Ben bir rock yıldızıyım.” Kâğıdı kardeşine geri verdi. Sierra tam ve çevrilmiş şiire baktı:

*Dolunay öldürdüğünde köhne güneşi
Onun tuzağına çekilip o da diğerini sürüklerken beraberinde
Gölgeler akın ettiği
Yerleştiklerinde yeni biçimlerine
Ve şehre saçıldığında bir tabancadan fırlayan kurşun misali*

*Yolların kesişimine gel, gel yolların kesişimine
Güçlerin kavuştuğu ve bir olduğu o yere
Düşüşünü izle düşmanlarımın
Ruh sesim çağırırken
Ve güç, binlerce güneş misali yükselirken*

*Kader ve şansın sularla çevrili şenliğinde
Kendinden geçerken duyduğun fısıltıyı
Fenerler söndüğünde
Önüdeki yolu ben aydınlatırım
Yalnız kadınların dans ettiği yerde.*

“Ne demek istiyor?” diye sordu.

Gordo ve Juan aynı anda omuz silktiler. “Ama çok ateşli, değil mi?” dedi Juan.

“Öyle ya da böyle çözmek zorundayız,” dedi Sierra. “Bu, Lucera’nın nerede olduğunu açıklıyor.”

“Kendinden geçerken duyduğun fısıltı’ falan dediğine göre,” dedi Tee, “belki hatun kulüpte trance müzik dinliyordur ve çok seksi bir kızın kulağına fısıldamıştır? Yani kulübe girdiği sırada falan?”

Bennie, “Bar fedaisi!” diye bağırdı.

Tee bir kahkaha patlattı. “Ay, çok iyi! Lucera, dans kulübünde çalışan fıstık gibi bir fedaiymiş. Hey, Sierra, bunu neden daha önce söylemedin? Haydi, gidip onu bulalım!”

Sierra grupla birlikte gölse de içten içe titriyordu. Sanki gölgelere gömülmüş ara sokaklar üzerine üzerine geliyordu; uzun, pençe gibi eller karanlıktan ona uzanıyordu ve o korkunç soluklar... Manny'nin ıstırap dolu yüzü, gittikçe açılıp tüm dünyayı içine alan ağzı...

"Peki, hangi yol kesişimini kastediyor, ha?" diye sordu Izzy. "Yani sadece Brooklyn'de bile nereden baksan üç yüz bin milyon kavşak vardır, değil mi?"

"Doğru dedin."

Cevaplar Sierra'nın burnunun dibindeydi; neredeyse kokusunu alabiliyordu. *Yolların kesişimine gel, gel yolların kesişimine / Güçlerin kavuştuğu ve bir olduğu o yere.* Ama Izzy haklıydı; herhangi bir yol kesişimi olabilirdi. Hatta gerçek kavşaklardan bahsetmiyor bile olabilirdi.

Jerome, sanki bu çok barizmiş gibi, "Ama bence büyük olasılıkla Eastern Parkway Bulvarı'nın Atlantic Caddesi'yle kesişimini kastediyordur," dedi.

Tee ağzı açık bakakaldı. "Ciddi misin dostum? Bu muhteşem şiir çözümlemeni bize de açıklamak ister misin?"

"Tabii. Yani Atlantic ve Parkway sonuçta Brooklyn'in en en büyük caddeleri. Ayrıca tam o noktadan sonra Atlantic köprüye dönüşüp şu otelin önünden geçiyor."

Coşku dolu bir laf dalaşına girdiler. Sierra yalnızca birkaç saniyeliğine de olsa yalnız kalıp kafasını toparlayabilse şiiri çözebileceğini hissediyordu. İşemesi gerektiğini mırıldanıp El Mar'a girdi. İçeride garsonlar ortalığı temizleyip masaları yerlerine yerleştirmekle meşguldü. Sierra yanlarından geçip pislik içindeki kadınlar tuvaletine girdi.

Wick'in günlüğündeki son, telaşlı yazısı hâlâ zihninde yankılarını sürdürüyordu. Lázaro'dan gizlediği ruhani güçleri arzuluyordu; Kederler'in ona verip verebileceği her şeyi. Üstelik Lucera'nın konumunda da gözü vardı. Sierra lavabonun üzerindeki bulanık aynaya, üzerine karalanmış bütün kalplerin ve isimlerin ardına baktı. Birileri gölgebükme kadar kutsal ve güzel

bir şeyi nasıl çarpıtıp kabukcesetler ve hortlaklar yapmak için kullanabilirdi? Parkta tebeşirden yaratımlarının canlanmasını izlerkenki heyecanı, ömründe tecrübe ettiği en muhteşem histi.

Robbie. Onun düşüncesi bile Sierra'yı sakinleştirmeye yetiyordu. En azından bu çılgınlığın içinde bir yoldaşı vardı. Sierra gülümsedi. Club Kalfour'daki o ânı hatırladı; fırıl fırıl dönen resimleri, Karayip soul müziğini tatlı tatlı çalan o ihtiyar grubunu, Robbie'nin beline sarılan ellerini...

Sierra gözlerini açtı ve ileri geri salındığını fark etti; kollarında Robbie'nin hayaliyle aheste aheste salsa yapıyordu. Dans ediyordu. Lekeli aynada bedeninin yansımasının hareketlerini izledi. Aniden kafasında bir ampul yandı. Yalnızdı. Dans eden yalnız bir kadındı.

Sierra tuvaletten dışarı fırlarken, "Ayna!" diye bağırdı. Sallondaki garsonlar rahatsız olarak meraklı gözlerle ona baktılar. Sierra onları umursamadan kendini dışarı atıp arkadaşlarının yanına gitti. "Ayna!" dedi tekrar.

Hepsi ağızları açık halde bakakaldılar.

"Eee... açıklamak ister misin deli kadın?" dedi Izzy.

"Yalnız kadınların dans ettiği yerde... Aynanın önünde dans ederiz. Yalnızken."

"Ciddi misin?" dedi Jerome. "Bunu hepimiz yapıyor musunuz?"

"Ben az önce yaptım."

Bennie çenesini kaşdı. "Bir şekilde mantıklı geliyor."

"Tabii ki mantıklı!" dedi Sierra. Cevabın gerisi o kadar yakınındaydı ki Sierra parçaların yerine oturmak üzere olduğunu hissediyordu. "Ama hangi ayna?"

"Öncesinde ne diyordu?" diye sordu Tee. "Bir şenlikle ilgili bir şeyler miydi?"

"Kader ve şansın sularla çevrili şenliği'."

"O kısma bayılıyorum," dedi Juan. "Ama anlamını hiç bilemiyorum."

"Pekâlâ madem sudan falan bahsediyoruz..." dedi Izzy.

Tee görünmez gözlüğünü burnunun üzerinde düzeltip dişlerini tavşan gibi öne çıkardı. "Evet, Profesör?"

Izzy onun omzuna bir yumruk attı. "Ya, suyun da bir ayna olduğunu söyleyeyim dedim sadece. Mesela Doğu Nehri, şehrin ışıklarını yansıtır. Gelmiş geçmiş en bayat şiir klişesi. Ha mesela Ay da denizden yansır falan filan."

"Ah Tanrım," dedi Bennie. "Doğru söylüyor."

Izzy, Bennie'ye bir bakış attı. "Neden bu kadar şaşırdın?"

"Dâhice!" dedi Tee. "Ama yine de... biz bir adadayız. Her yanımız suyla çevrili."

"Coney Adası!" diye bağırdı Sierra.

"Ha?"

"Başka neresi olabilir ki?" Metro istasyonuna doğru yürümeye başladı. "Oyunlar, lunapark aletleri... kader ve şansın şenliği. Sudan yansıyan ay."

"Oraya mı gidiyorsun?" dedi Bennie. "Ama saat geç oldu."

"Evet," dedi Sierra, "kim benimle geliyor?"

YİRMİ DOKUZ

Q hattına ulaşmak uzun sürmedi ancak Prospect Parkı istasyonda beklemek Sierra'ya sonsuzluk gibi geliyordu. Hareket halinde oldukları sürece her şey yolundaydı ama hareketsizlik onu huzursuz ediyordu. Manny'nin iyi olduğu, bir yerlerde yürüyüş yaptığı ve olanlar hakkında domino tayfasıyla şakalaştığı bir senaryo düşünmeye çalışıyordu ama tek hayal edebildiği, matbaanın gölgelerinde beliren bir grup hortlaktı. Yaratık oraya gitmiş miydi? Karanlıkta Manny'ye doğru ilerledikleri sırada duyduğu hırıltılı nefes ondan mı gelmişti?

Izzy ve Tee istasyondaki bir bankta oturmuşlardı; Izzy, Tee'nin kucağına eskimiş bir kazak gibi yayılmıştı ve sessizce konuşuyorlardı. Büyük Jerome, Bennie'ye bir gün Marcy Caddesi'nde polisler tarafından tutuklandığını anlatıyordu. Bennie başını sallıyor ve ara sıra "ah, vay canına" diyordu ama bakışları metro haritasında dolanıyordu ve Sierra onun aklının başka yerde olduğunu görebiliyordu. Juan bir sütunun dibinde oturmuş, başını kolları ve dizlerinin arasına almış halde, diken diken saçlı, suratsız bir heykel gibi görünüyordu. Bu geleneğin içinde büyüyüp Sierra'ya hiçbir şey çaktırmadığı düşünülürse, bütün bunların ne anlama geldiğini muhtemelen hepsinden daha iyi biliyordu...

Sierra'nın içinde öfkeli bir alev yükseldi. Juan ve büyükbabası, derin ruhani konulardan ve Sierra'yı tamamen dışladıkları bambaşka âlemlerle ilgili muhabbet edip durmuşlardı. Bunu

nasıl yaparlardı? Derin bir nefes aldı ve öfkesinden sıyrılmaya çalıştı. Karanlık, boş tünele sabırsızca bakıyordu. *Bu sona ermeli, diye düşündü, ve aklıma gelen tek çözüm de bu.*

Yalnız kadınlar ayna karşısında dans eder, diye mesaj attı Robbie'ye. *ayna = okyanus → coney adası. yoldyız. orda buluşalm?* Başka kime haber vermeliydi? Annesi kesinlikle olmazdı. María çıldırır ve geri dönmelerini isterdi. Onun yerine hızlı arama mö-nüsünden Nydia'yı aradı.

"Sierra? İyi misin?"

"Selam Nydia! Dinle, bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim," dedi Sierra. "Wick'le ilgili araştırmamı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Elbette tatlım. Ne oldu?"

"Coney Adası'ndaki bir ipucunun peşindeyiz. Sanırım... bir şeyler yakaladım."

Nydia birkaç saniye sakızını çiğnedi. "Bir sorun olmadığına emin misin? Gece vakti Coney Adası... pek tekin değildir."

Belli ki bütün Porto Rikolu anneler aynıydı; evham Sierra'nın annesine has değildi. Sierra gözlerini devirdi. "Sorun yok Nydia. Sağ ol. Endişelenme, tamam mı? Dikkatli olacağım."

"Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa ben kütüphanedeyim. Beni deli gibi çalıştırıyorlar."

"Tekrar teşekkürler. Seni yarın ararım."

Sonsuzluk gibi gelen on beş dakikanın ardından trenin parlak ışıkları nihayet tünelin köşesinden belirdi. Sierra bir heyecan dalgası hissetti. Her ne olursa olsun bu tren onları Lucera'ya biraz daha yaklaştıracaktı.

Evsiz, pejmürde bir adam trende dört koltuğa birden yayılmış ve bütün vagonu kokutmuştu. Grup halinde vagonun diğer ucuna geçtiler. Birkaç koltuk ileride iyi giyimli iki Rus adam, başlarını birbirlerinin omuzlarına koymuş uyukluyordu; duraklarına vardıklarında telaşa kapılarak uyanıp hiç bu duruma düşmemiş gibi hayatlarına devam edecekleri belliydi.

Sierra camdan dışarı bakıp titrek karanlıkta Manny'nin koca-

man açılmış ağzını hayal etmemeye çalışırken Bennie ona doğru eğildi. "Sierra?"

"Ne oldu?"

Juan kendi dünyasına dalmış halde Sierra'nın yanında oturuyordu ama Izzy, Tee ve Jerome tam karşısına geçmiş, gözlerini ona dikmişlerdi.

"Onlara anlatmalısın," dedi Bennie. "Buraya kadar seninle geldiler ama nedenini bile bilmiyorlar. Bu haksızlık."

"Hıhı, olay nedir, Sierra?" dedi Izzy.

Sierra yüzünü ovdu. "Biliyorum, biliyorum, özür dilerim, sadece... bunu size nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Aslında başından beri anlatmak istiyorum."

"Eh, bana anlattığın gibi anlatabilirsin," dedi Bennie. "Şu korkunç iskeletimsi yaratıklardan ve gölgebükücülerden başla. Sana inanacaklardır."

Sierra kendisinin inandığından bile emin değildi ama anlatmaya başladı; ilk başta tereddütlüydü ama sonra güveni yerine geldi. Juan da ara sıra sinir bozucu bilgiler veriyordu ama genel olarak söz Sierra'daydı. Sarhoş Ruslardan biri de uyandı ve Sierra'yı dikkatle dinlemeye başladı.

"İşte... bu kadar, sanırım," dedi Sierra. Sanki tüm hayat hikâyesini anlatmıştı ama aslında yalnızca birkaç dakika sürmüştü. Arkadaşlarının yüzlerine baktı; hepsinin gözleri ve ağızları kocaman açılmıştı. "Eee... ne diyorsunuz?"

"Vay canına," dedi Jerome.

Tee de başını sallayarak ona katıldı. "Evet ya. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Sierra yüzünü buruşturdu. Böyle devasa bir meseleyi böyle alelacele açıklamak zorunda kalmaktan nefret ediyordu ama arkadaşlarının bu konudaki düşüncelerine bu kadar bağımlı olmaktan daha fazla nefret ediyordu. Arkasına yaslandı.

Izzy bütün bu süre boyunca başını iki yana sallamıştı. "Ben... yani, beni ürküttü."

"Ne ürküttü?" dedi Sierra.

"Hikâyenin tamamı! Flatbush'ta sana saldıran hortlak yaratık, Manny'ye olanlar, gölgebükücülerin kabukcesede dönüşmesi. Yani... ne diyeceğimi bilemiyorum. Sadece feci dehşete düştüm." Tee kız arkadaşını rahatlatmak için sırtını okşuyordu ama Izzy onun eline vurup uzaklaştırdı. "Hayır, yapma. Ciddiyim. Sierra, ya yanılıyorsan? Şu anda büyük bir işe kalkışıyoruz, ta Coney Adası'na gideceğiz ve sana delisin demiyorum ama..."

"Ya ne diyorsun?" diye sordu Sierra. "Bütün bunları ben mi uydurdum?"

"Onu kastettiğini sanmıyorum," dedi Jerome. "Ama başka bir açıklaması olmalı."

"Yani ne olduğunu tam *bilmiyorsun*, değil mi?" dedi Izzy. "Hayaletler falan... Şu anda sana böyle görünüyor olabilir."

Tee yana kayarak Izzy'den hafifçe uzaklaştı. "Ciddi misin be-beğim?" dedi. "Bugün Manny'nin halini gördün. Senin başka bir açıklaman var mı?"

Tren cıyaklayarak J Caddesi istasyonunda durdu ve kapılar açıldı.

Kapılar tekrar kapanıp tren yeniden harekete geçerken, "Eminim başka bir sürü olasılık vardır," dedi Izzy. "Yani bir tek ben bütün bunların delice..."

"Hayır." Sierra'nın sesi, kendisine bile buz gibi ve mesafeli geldi. *Deli*. María ve Rosa teyzesi de Büyükbaba Lázaro'ya aynı kelimeyle çamur atmışlardı. İnsanlar bir şeyi anlamadıklarında böyle nitelendiriyorlardı. *Deli*, insanları susturmanın, tamamen yok saymanın bir yoluymuştu. Sierra başını iki yana salladı. "Yapma. Bunu... yapma işte. Eğer böyle düşünüyorsan gidebilirsin."

"Sierra, öyle demek iste..."

"Ne demek istediğini biliyorum. Kendi ağzınla dile getirdin. Sorun yok. Bir sonraki durakta inip evine dön. Ve delinin teki olduğumu, biraz gevşeyip rahatlamam gerektiğini düşünen herkesi de yanında götür." Arkadaşlarının şaşkın yüzlerine baktı. Juan somurtarak camdan dışarı bakıyordu.

Tren bir durağa girip yavaşlarken Izzy ayağa kalktı. Gözlerin-

de yaşlar birikmişti. "Deli olduğunu söylemedim. Ama tamam. Açıkçası bence bu çok saçma ve muhtemelen tehlikeli bir iş. Tee, geliyor musun?"

Tee başını iki yana salladı. "Üzgünüm, bebeğim," dedi sakince. "Bu konuda Sierra'ya katılıyorum. Ona destek olacağımı söyledim ve bunu yapacağım. Şimdi kaçıp eve gidemem. Ayrıca bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorum."

Izzy tokat yemiş gibiydi. Parlatıcılı dudakları titriyordu ve gözleri öfkeyle kısılmıştı.

Jerome ayağa kalktı. "Ben de yokum," dedi. "Özür dilerim Sierra. Bu mesele beni ürkütüyor. Bunu... yapamam. Sana inanmadığımı söylemiyorum ama işte... yapamam." Sinir bozucu derecede bezgin bir ifadeyle omuz silkti. "Ama Izzy'yi sağ salim evine bırakacağım," dedi Tee'ye bakarak.

Tee gözlerini devirerek, "Çok centilmensin," dedi.

Sierra, Bennie'ye döndü. Çaresiz görünmek istemiyordu ama ömrü boyunca en yakın arkadaşına hiç bu kadar ihtiyaç duyduğunu hissetmemişti.

"Ne?" dedi Bennie. "Bu iki ezik gidiyor diye benim de gideceğimi mi sanıyorsun?"

Tren durdu ve kapılar açıldı. "Bilemiyorum, B. Bunları uydurduğumu düşünüyor musun?"

Jerome ve Izzy beklentiyle Bennie'ye baktılar ama Bennie onlara iki parmağını kaldırdı. "Sevgi ve barış sizinle olsun, dostlarım." Sierra'ya döndü. "Hayır, Sierra öyle düşünmüyorum."

Sierra istasyondan onları dik dik izleyen Izzy ve Jerome'u görmezden gelerek gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Tren istasyondan ayrıldı. Sierra ve Bennie yumruklarını tokuşturdular.

Tee, "Hadi bakalım!" diye bağırarak evsiz ihtiyarın şekerlemesini böldü. Adam pis beyzbol şapkasıyla yüzünü biraz daha örttü ve homurdandı. "Tamam, bu çok tuhaftı. Şimdi gidip şu Lucinda denen hatunu denizden mi, nerede saklanıyorsa oradan çıkarabilir miyiz?"

Sierra gülerek, "Onun adı Lucera, Tee," dedi.

Bennie, "Kahretsin!" diye bağırdı. "Şiir!"

Sierra ona baktı. "Ne oldu?"

"Onun tuzağına çekilip o da diğerini sürüklerken beraberinde."

"Yani?"

"Dolunayın güneşi öldürmesi... Demek istediğim, işte buradayız, korkunç bir yere sürükleniyoruz, hem de temel olarak Ay'ın peşindeyiz, değil mi? Yani en azından yansımasının."

Sierra'nın içi çekildi.

"Her şekilde," dedi Bennie, "sizce de bu, Izzy'nin, çok acayip bir tuzağa çekildiğimiz konusundaki teorisine biraz olsun uyuyor mu?"

Kimse ona cevap veremedi.

OTUZ

Kondüktörün interkomda boğuklaşan sesi, "Son durak," dedi. "Coney Adası. Herkes insin."

Platforma çıkarlarken Bennie, "Şimdi nereye?" diye sordu. Juan kızların birkaç adım arkasından geliyordu.

"Sahile sanırım," dedi Sierra.

Coney Adası'na yıllardır gitmemişlerdi ve ada, çocukluklarının tepişme alanından çok, yabancı bir gezegene benziyordu. Çöpler eski Vahşi Batı filmlerindeki yuvarlanan çalılar gibi dönerek sürükleniyordu. Sokak aydınlatması loş olduğundan köşelerin ve ara sokakların çoğu karanlığa gömülmüştü. Bütün pizzacılar ve hediyelik eşya dükkânları grafiti kaplı, metal kenklerin ardına saklanmıştı. Grubun sol tarafında devasa konut projeleri göğü deliyordu. Etrafta kimsecikler yoktu. Sierra şehrin herhangi bir kısmını bu kadar ıssız görmeye alışık değildi.

"Bu çok rezil," dedi Bennie. "Çocukluğumuzun neşeli mi neşeli Coney Adası'na ne olmuş böyle?"

"Sanırım sadece gündüzleri öyle," dedi Tee. "Belli ki gece yarısından sonra Kasvetli Dehşet Kulesi Adası'na dönüşüyor."

"Belli ki..."

İleride müzelik Wonder Wheel dönme dolabı, şenlik alanının yıkılmamış ya da lüks dükkânlara dönüştürülmemiş kısımlarının üzerinde yükseliyordu. Onun ötesinde, daha parlak Luna Park'm turuncu sisi karanlık gökyüzüne yayılıyordu. Rüzgâr, açıklıktaki yürüyüş yolunu dövüyor; gece vakti kapanıp

kepenklerini indirmiş performans çadırları, eğlence evleri ve atari salonlarının arasında dolaşıyordu. Wonder Wheel'ın diğer tarafında ahşap iskele, onun ardında da sahil vardı. Oraya ulaşmak için karanlık şenlik alanının içinden geçmeleri gerekiyordu.

"Bu işte bir terslik var," dedi Sierra.

"Eh," dedi Bennie, "boş bir lunaparkın içine dalıp hayalet kovalıyoruz. Yeterince ters değil mi?"

Sierra dişlerini sıkı. "Öyle söylediğinde..."

"Biliyorum, komiklik yapmaya çalışıyordum ama ters tepti."

Tee, "Ona ne şüphe!" dedi.

"Pekâlâ," dedi Sierra, "gidelim o halde." Kimse hareket etmedi. "Tamam, ben önden gideyim." İleri bir adım attı. "Gördünüz mü? Sorun yok." Birkaç adım daha attı ve serin okyanus esintisini hissetti. "Hadi ama çocuklar..."

Bennie ve Tee, onun yanına gitti, sonra üçü birlikte sahile doğru yürümeye başladılar. Juan hâlâ asık suratla arkalarından geliyordu. Kabaca boyanmış tabelalar, İnsan Kedi ve Canlı Syklops'un yakınlarda olduğunu bildiriyordu. Üç gözlü ve uzun dilli bir kambur, sokağın üzerine gerilmiş bir afişten bön bön bakıyordu. Havada ağır bir kızartma yağı ve tuzlu su kokusu vardı.

"Şu korkunç solgun adam ve tayfasına rastlarsak ne yapacağız?" dedi Bennie.

Tee onu susturup aniden durdu. Bir an hiçbiri hareket etmedi.

Beni çok kısık sesle, "Belki... sadece rüzgârdır," diye fısıldadı.

Şenlik alanının arka sokaklarına uzanan karanlık girinti ve koridorlar sanki kıvranıp fokurduyordu. Kaçıran her fare ve rüzgârda sürüklenen her teneke kutu Sierra'nın tedirginliğini besliyordu. "Çok yaklaştık," diye fısıldadı. "Ahşap iskele hemen ileride."

O zaman neden bu kadar uzak görünüyordu?

Tepelerinde bir bulut kümesi yavaşça süzülüyordu ve dolunaya yaklaşan Ay o gece ilk defa çekingen yüzünü gösterdi. Sierra başını kaldırdı ve o hüzünlü, parlak yüzün kendisine baktığını görünce bir an rahatladı.

"Sahile varınca Lucera'yı nasıl bulacağımızı biliyor musun?" diye sordu Bennie.

Karanlık ve bomboş ahşap iskele iki yana doğru uzanıyordu. Tek tük denk geldikleri sokak lambaları, baygın ışıklarıyla yollarını yer yer aydınlatıyordu.

"I-ıh," dedi Sierra. "Ama bir şekilde çözeceğiz. Bakın!"

Ahşap iskeleye adım attıkları anda koca okyanus önlerine serildi. Sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünüyordu; hem deniz hem de gökyüzü o kadar karanlıktı ki nerede başlayıp bittiklerini seçmek imkânsızdı. Suyun üzerinde, alçakta asılı duran devasa Ay'ın ışığı, dalgalar halinde dans ederek bir patika gibi sahile uzanıyordu. "İşte bu. Ayna," dedi Sierra. "Bundan eminim."

Bir şey onu suya çekiyordu. Tek istediği en kısa yoldan dalgalarla buluşmaktı. Önlerindeki plaj, birbirine sokulup küçük gruplar halinde uyuyan birkaç evsiz dışında boştu. Adamların bedenleri, şekerleme kâğıtları ve boş bira şişelerinin ortasında tuhaf açılarla yayılmıştı. Sierra'nın içi tanıdık bir tedirginlikle ürperdi.

"Ah, harika, yine başlıyoruz," dedi Bennie. "Artık New York'ta elli sent dilenip duran bir berduşa denk gelmeden yürünmez oldu, yemin ediyorum."

Sarhoş uykuculardan biri ayaklanıp gruptan ayrılmıştı ve iskeleye doğru sendeliyordu. Diğerlerinden daha iriydi ve denge-siz, hantal adımlarla yürüyordu. Kafasının içinde cızırtılı, tanıdık bir ses yankılandığında Sierra nefesini tuttu. *Sierra!*

Herkes gözlerini kısarak karanlığa baktı.

"Kim o?" dedi Bennie.

İki siluet daha ayaklanmış, onlara doğru geliyordu.

"Bilmiyorum," dedi Sierra. "Ama bundan hiç hoşlanmadım. Haydi..."

Sierra! Sierra! Hırıltılı fısıltı Sierra'nın zihnini kavuruyordu. Güruh hortlak olduğuna emindi. Yaratığın nerede olduğunu bilmiyordu ama kendisine hızla yaklaştığını hissediyordu.

Sierra, onun çağrısıyla sersemlemiş halde donakaldı.

Ardından üzerlerine gelen siluetler koşmaya başlayınca Ben-
nie bir çığlık attı. O ve Tee, iskeleden Wonder Wheel'a doğru fır-
layıp kaçtılar. Juan da Sierra'yı kolundan tutup kepenkleri kapa-
lı kızartma stantlarından birine doğru çekti.

Kaygan bir ara sokakta koşarlarken soluklanmak için dur-
duklarında Juan nefes nefese, "Senin neyin var, ufaklık?" dedi.

"O ses, beni çağırıyordu," dedi Sierra. Zihnini toparlamak için
gözlerini ovdu. O pürüzlü ses, ismini İspanyol aksanıyla söyle-
mişti; R'leri yuvarlamış, A'yı yutmuştu. Önemli değildi. Canavar
Porto Rikolu bile olsa yine de korkunç, sinsî, çürümüş bir...

"Ne sesi?"

Ayak seslerinin patırtıları iyice yaklaşmıştı. Sierra dehşete
kapıldı. Mantıklı düşünemiyor, kalbini sakinleştiremiyor, nefes
almakta bile zorlanıyordu. Gözlerini kapadı.

Juan, "Geliyorlar," diye fısıldadı. "Bir şeyler yapmalıyız!"

"Kaç taneler?"

"İki."

"Büyüklerden mi?"

"Hayır. İkisi de sıska. Sierra, gitmeli..."

"Başka... bir şey var..." Midesi çalkantılarla bulanıyordu. Mu-
cizevi şekilde Robbie'nin ona fark ettirmeden cebine soktuğu bir
tebeşir bulmak için dua ederek ceplerini karıştırdı. Ancak onun
yerine Juan'ın şarkı sözlerini yazdığı kalemi buldu. Bununla
yetinmek zorundaydı. Bütün bu karmaşanın ötesinde, okyanus
uzak ve telaşlı haykırışıyla hâlâ onu çağırıyordu ama Sierra'nın
ismini söyleyen korkunç ses diğer her şeyi neredeyse tamamen
bastırıyordu. Güruh hortlak yaklaşıyordu. Sierra diz çöktü.

Juan sertçe, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Gölgebükebileceğim," Sierra tükenmez kalemi ahşap yürü-
yüş yoluna bütün gücüyle sürtüyordu ama sadece birkaç kesik
çizgi çekmeyi başarabilmişti, "bir şeyler çizmeye çalışıyorum."

Göz ucuyla Juan'ın kendi parmaklarını çekiştirip başını iki
yana salladığını görebiliyordu. "Sierra, buna zamanımız yok.
Haydi."

Sierra sonunda bir şekil çıkarabilmişti. Sol elini, ne kadar titrediğini görmezden gelmeye çalışarak havaya kaldırdı.

Juan, "Sierra!" diye fısıldadı.

Sierra resme dokunup gözlerini kapadı. Hiçbir şey olmadı. Birkaç saniye geçti. Ayak sesleri yaklaştı.

"Bir şeyler yapmalıyım," dedi Juan. "Böylece durup bizi yakalamalarını bekleyemem." Sierra onu durduramadan abisi cep çakısını çıkardı ve koşarak iskeleye fırladı.

"Hayır!" Sierra elini sertçe resmin üstüne indirdi ve içinden akan ruhun titreşimini hissetti. Elinin altındaki figür parmaklarının arasından fırlayıp sıçraya sıçraya iskeleye çıktı.

Fısıltı yükselmisti. *Sierra! Sierra!* Güruh hortlak geliyordu.

İskelede iki kabukceset Juan'a doğru koşuyordu. Sierra birini Kalfour'un önünden hatırladı, diğerini ise daha önce görmemişti. Yaratıklar Juan'a ulaşmadan Sierra'nın gölgebükülmüş figürü kalasların üzerinden sessizce ilerleyip ilk kabukcesedin pantolon paçasına tırmandı ve yaratığın yüzüne aniden oluşmuş bir yara izi gibi yapıştı. Kabukceset ellerini iki yana açarak geriye sendeledi ve Juan bunu fırsat bilip yaratığa omuz attı. Kabukceset arkaya devrildi ama ikincisi Juan'ın üstüne atıldı.

Juan yarı yolda donakaldı. "Bay Raconteur!" diyerek soluğunu tuttu. "Ben... Siz... burada... ne yapıyorsunuz?"

"Hayır!" diye haykırdı Sierra. "Juan, o Bay Raconteur değil, bir kabukceset! Çabuk kaç!"

Sierra. Güruh hortlağın sesiyle Sierra'nın midesi kasıldı. Başını kaldırıp baktığında kabukceset Juan'a yumruk sallıyordu. Yaratığın yüzünde bir renk patlaması oldu, kabukceset gırtlaktan gelen bir feryatla gözlerini tutarak yere yığıldı. İlk yaratık, Juan'm onu ittiği yerden doğrulurken Robbie bir yığın eski kutunun arasından fırladı ve bir avcunu havaya kaldırdı.

Juan şaşkına dönmüştü. "Robbie, sen de nereden?.."

Robbie haykırdı ve Sierra dövmelerinin kolundan fırlayıp havaya sıçrayarak parıldadığını gördü. Kabukceset, ellerini aniden renk patlamalarına bulanmış yüzünün önünde sallayarak

geriye sendeledi, sonra çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü. Robbie'nin ataları, Raconteur'un kabukcesedinin boynunda cıl-gınca dönüyor, solgun tenin üzerinde rengârenk bir bulanıklık yaratıyorlardı; bir an bir balta yükseliyor, bir an sonra bir pala savruluyordu. Kabukceset tökezleyerek ayağa kalktı, iki adım attı, sonra tekrar devrildi.

SIERRA!

Sierra sesin beklenmedik vahşetiyle neredeyse yere yığılıyordu. Okyanus... mükemmel ve sonsuz okyanus tek umuduydu. Bu düşünceyi idrak edemiyordu, artık mantıklı düşünemiyordu bile. Sadece bu korkunç sestten uzaklaşıp suya ulaşması gerektiğini biliyordu.

Kabukcesetler hareketsiz yatıyorlardı. Robbie arkasını dönüp Juan ve Sierra'ya gülümsedi.

"Fena değildin," dedi Juan.

Robbie başını sallayarak teşekkür etti, sonra Sierra'yla göz göze geldi. "Sierra, sorun ne?"

SIERRRRRAAA!!

Güruh hortlak onu bulmuştu. Tepesine çökmek üzereydi.

Sierra koşmaya başlayıp iskeleden sahilin pürüzsüz karanlığına fırladı.

OTUZ BİR

Sierra'nın ayakları kumsalı dövüyordu. Kıyıya çarpan dalgalar artık daha yakındı ama güruh hortlak da hâlâ peşindeydi. Yaratığın ağır adımlarını ve hırıltılı nefesini duyabiliyordu; hatta Flatbush'takinden daha gerçek geliyordu. Güruh hortlak devasa bir canavardı ve yalnızca birkaç metre arkasındaydı. Sierra'nın nefesleri kesikleşti ve göğsüne bir yumru oturdu.

"Sierra! Sierra, benim!"

Sierra koşmaya devam edebilir, gerekirse okyanusa girebilirdi. Belki, ama yalnızca belki arayı biraz açabilirdi.

"Sierra, benim, Manny! Bekle!"

Sierra dalgalara birkaç metre kala durdu ve arkasını döndü. Domino Kralı Manny üç, dört metre ötede soluk soluğa duruyordu. Berbat görünüyordu; soluklanmaya çalışırken ağzı yarım açılmıştı, gözlerinin altı sararmıştı ve çenesinde birkaç günlük kirli sakal vardı. Daha fenası, normalde esmer olan teni sanki aylardır toprağın altında kalmış gibi solup sönük bir griye dönmüştü. Sierra ürperdi.

Manny ona doğru bir adım atınca Sierra da bir adım geriledi. "Sierra." Manny alınmış görünüyordu. "Benim! N'olur... sakinleş, lütfen."

Sierra başını iki yana salladı. Gözlerinden dökülen yaşlara engel olamıyordu. "Ne olduğunu biliyorum Manny. İçindeki yaratığın ne olduğunu biliyorum."

“Biliyorum, Sierra. Lütfen izin ver de açıklayayım.” Bir adım daha attı. Sierra hareket etmeden gözlerini kıstı. “Her şeyi açıklayacağım.”

Her şeyi... Birilerinin her şeyi açıklaması vaadi bile Sierra’nın umutla neredeyse çıldırmasına yeterdi. Birileri her şeyi açıklayabilseydi, her şeyin gerçekten de bir açıklaması olurdu. Yanıtlar bir arkadaşının korkunç, cesedimsi halinden gelse bile. “Ne biliyorsun?”

“Anlatmakla bitmez, Sierra. Ailen, ihtiyaç Lázaro...”

“Yani şimdi konuşmaya mı karar verdin Manny? Bütün olanlardan sonra?”

“Deden... çok güçlü bir büyücüydü Sierra.”

“Yaklaşma!”

Sierra bir anda onun, fark ettiğinden daha yakın olduğunu anladı. Manny’nin hareket ettiğini bile görmemişti. “Bizi doğruca Lucera’ya getirdin, değil mi?” Sesi artık farklıydı, bütün İspanyol tınısı kaybolmuştu. Gözlerinde her zamanki yaramaz sevimliliğinin ötesinde bir parıltı vardı. Sanki...

Manny’nin maviye çalan dudaklarından çıkan kakofoni, ağ-larcasına, “Çok yazık,” diyerek dalga geçti. Kalın parmakları Sierra’nın sol bileğini kavrayıp kendisine doğru çekti. “Maalesef sen de diğerlerine katılmak zorundasın.” Gri derisinde, kamçı izleri gibi, çılgın atan ağızlar belirdi.

Sierra’nın nefesi kesildi. İçi bulantıyla çalkalanıyordu, sonra Flatbush’tan hatırladığı o acı, o kızgın ateş bedenine yayılıp parçaladı. Her şey yavaş çekimde hareket etmeye başladı. Sierra sol kolunu kurtarıırken sağ yumruğunu Manny’nin yüzüne savurduğunun hayal meyal farkındaydı. Yumruğu hedefine ulaştıysa da yarattığı sersemlettiği söylenemezdi. Yumruğuyla buluşan derisi soğuk ve pürüzlüydü.

Sierra bir plana göre değil, saf dehşetten hareket ediyordu. Geriye sadece okyanus kalmıştı. Sahile vuran dalgalar yalnızca bir, iki metre uzaktaydı. Manny ona doğru atılırken Sierra be-

denini yana savurdu. Az kalsın düşüyordu fakat elini kumlara koyup dengesini sağladıktan sonra ileri atıldı.

İlk adımıyla birlikte ruhların onu sardığını hissetti. İkinci adımı daha uzundu; yere inip denize doğru koşmadan önce bir saniyeliğine havada asılı kalmıştı. Uzun boylu ve uzun kollu gölgeler, yoğun ve uğultulu bir topluluk halinde Sierra'nun yanında koşuyordu; bunlar, önceki gece parkta ona eşlik eden ruhlardı. Şarkıları, kıyıya vuran dalgalarla uyum içinde kreşendolar halinde yükselip alçalıyordu.

Vuuuuuuuuuuuuuğğğğğğ!!

Sierra çılğıncaına atan kalbi, kumsalı döven adımları, gelgit girdabı, ruhlar korusu ve Ay arasındaki tatlı uyumun şiddetle farkına vardı... Gecede büsbütün bir kaçış senfonisi şekilleniyordu.

Pekâlâ, diye düşündü Sierra, *ne yapmam gerektiğini biliyorum*.

Sanki karşılık verircesine içinde bir enerji dalgası yükseldi. Kalbinde gizli bir odacıktan çok aydınlık bir ışığın parıldadığını ve ruhların ışıklarıyla birlikte titreştiğini hayal etti. Düşünmeksizin sol ayağını geriye çevirip suya atladı.

OTUZ İKİ

Sierra, gözlerini açana kadar onları sımsıkı kapamış olduğunu fark etmemişti. Ama işte buradaydı; okyanusun bir metre üzerinde, etrafında ruhlarla birlikte süzülüyordu. Ağzını açıp tüm gücüyle haykırarak içinde yükselen neşe ve haz dalgasını dışavurdu ama rüzgâr sesini yuttu. Ruhların şarkısı kahkahalara ya da sevinçli bir ilahiye dönüşmüştü ve gölgeler yanında yükselip alçalıyorlardı. Bir kısmı, işe gecikmiş yağmur bulutları gibi suyun üzerinde hızla uçuyordu. Diğerleri ise daha uzun ve insan formundaydı; bacakları dalgaların üzerinde hızlı adımlar atarken uzun kolları da iki yanlarında sallanıyordu. Hepsisi de parktaki gece içlerinde titreyen ışıkla parılıyordu ve sahilden uzaklaştıkça ışık daha da parlaklaşıyordu.

İleride, suyun ay ışığıyla aydınlanan kısmı sanki beklentiyle köpürüyordu. Sierra ona doğru hızla ilerlerken yansımanın onu çağırıldığını neredeyse duyabiliyordu. Sonra, aniden kendisini güröldeyen dalgalarla sarılı halde, ışıltılı yansımanın üzerinde süzülürken buldu. Gölge kafilesi etrafında geniş bir çember oluşturmıştı ve karanlık yüzleri beklentiyle ona dönüktü.

"Lucera!" diye seslendi Sierra. "Sana geldim! Yardıma ihtiyacım var!"

Birkaç martı gıklayarak tepelerindeki karanlık gökyüzünden geçti. Okyanus, Sierra'nın yakarışını umursamadan gürölüyordu.

Sierra yeniden, "Lucera!" diye seslendi ama sesi rüzgârda neredeyse hiç duyulmuyordu. Sanki su daha da parlaklaşıyor-

du ama kestirmesi zordu. Sierra yansımanın hareketli ısıltısına gözlerini kısarak ve görüşünü ayarlamaya çalışarak baktığında bundan emin oldu; altından bir parıltı yükseliyordu. "Lucera." Bu sefer sesi bir fısıltıydı.

Okyanustan parlak bir ışık çemberi yükselip Sierra'nın içini güçle ve sıcaklıkla doldurdu. Hâlâ çarpışan dalgaların üzerinde süzülürken suya doğru uzandı. Etrafındaki ruhlar mırıldanarak ahenkli ilahilerini söylüyor ve birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Parıltıları, karanlık sulardan yükselen ısıltıyla eşzamanlı titreşiyordu.

Okyanustan, parlak bir el çıktığında Sierra az kalsın şaşkınlıktan devrilecekti. El yukarı uzandı ve Sierra'nın elini bulup kavradı. Dokunuşu sıcaktı ve nazik bir elektrik akımıyla yüklü gibiydi. Sierra eli sıkıp çekti. Işık güçlenerek parlak bir patlamayla yüzeye çıktı.

Sierra yukarı fırladığını hissetti. Başta kendi feryatlarını duyabiliyordu ama sonra, daha da yükseldikçe sesi rüzgârın çığıyla boğuldu. Çok sıcak bir şey sırtına bastırıyordu ve altın rengi bir parıltı beline sıkıca sarılmıştı. Yavaşlarlarken Sierra gözlerini kapadı.

"Gözlerini aç." Lucera gülümsüyormuşçasma sesi çatallı ve sıcaktı.

Sierra başını iki yana salladı. "Böyle iyiyim."

"Sierra."

Sierra tek gözünü hafifçe araladı. Karanlık ve birkaç ışık parıltısı... İki gözünü de tamamen açtı.

Ve nefesi kesildi. Işıkları kırpışan caddeleri ve çapraz yollarıyla, Doğu Nehri'nin ve ardından New York Körfezi'nin kap-karanlık boşluğuyla bölünen Brooklyn önüne serilmişti. Önceki gece parkta duyularını arttıran o ruh büyüsü her neyse şu anda tüm gücüyle çalışıyor olmalıydı: Sierra'nın solunda kalan Manhattan yükselip alçalan kulelerden, kesişen araba farlarından, trafik işaretlerinden ve yanıp sönen reklam panolarından oluşan bir arapsaçıydı. Daha ileride Bronx ve Queens yerini yavaşça kuzey banliyölerine bırakıyordu. Hemen aşağılarında Coney Adası

parıldıyordu ve arkalarında Atlantik Okyanusu devasa bir karanlığa genişleyip geceye karışıyordu.

Yavaş daireler halinde dönüyorlardı ve Sierra tüm panoramayı izleyebiliyordu.

“Bana bak, *m’ija*.”

M’ija mı? Sierra başını çevirip kaldırarak Lucera’ya baktı.

“Büyükanne Carmen?” Yaşlı ruh, gözyaşlarından kurtulmak için gözlerini kırptırınca göz çevresi kırıştı. Lucera’nın, Sierra’nın büyükannesi olduğuna hiç şüphe yoktu. “Sen... sen o...”

Gölge ruhların zarif korteji eşliğinde yavaşça dönerek sahile doğru alçalmaya başladılar. Sierra ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. Bütün soruları, bütün umut ve korkuları... hepsi yok olmuş, tuzlu gece havasına savrulmuşlardı. Sierra ve büyükannesi, dans eden gölgelerle çevrili halde birkaç saniye birbirlerine baktılar.

“Sierra...” Carmen torununun ismini sanki dudaklarında un ufak olmasını istemiyormuşçasma yavaşça söyledi. “Sierra María Santiago.”

Sierra başını salladı.

“Geldin. Geleceğini biliyordum.”

“Nine...”

Büyükanne Carmen’in yüzünde muhteşem bir gülümseme belirdi. Altın rengi bir ışık sisi arasında Sierra’nın içini ısıttı.

“Sen Lucera’sın.”

Yaşlı kadın başıyla onaylarken parlak gözyaşları, yüzünü çevreleyerek süzülüyordu.

“Bunca zaman... kendimi bildim bileli...” Sierra’nın sesi titredi. Kendi gözyaşlarının biriktiğini hissetti ama onları bastırdı.

Carmen bir elini kaldırarak Sierra’ya doğru süzüldü. “Sol eline bakayım, *m’ija*.”

“Hayır!” Sierra geri çekildi. Ruhlar dönmeyi bırakıp onlara baktılar.

“Neden? Görmek istiyorum...”

Sierra yeniden, daha kısık sesle, "Hayır," dedi. Büyükanne-
sinin ihtiyar yüzüne bakıyordu. "Senin de Lázaro'dan bir farkın
yok. Sen... sen de beni bütün bunlardan bihaber halde... bu
dünyada tek başıma bıraktın. Hayatım boyunca... Geri dönmeli-
yim. Arkadaşlarıma yardım etmeliyim."

Büyükanne Carmen başını sallarken yüzü Sierra'nın çok iyi
bildiği o sert bakışlarla gerildi. Yanlarındaki gölge maiyetine
döndü. "*A la playa*," dedi hafifçe. Artık daha hızlı iniyorlardı ve
rüzgâr onlara çarparken iniliyordu. Ruhlar parıltının ritmiyle
titreşiyor, Sierra'yı sarmalayıp bütün geceyi aydınlatıyordu. Bü-
yükanne Carmen, kelimenin tam anlamıyla gölgebükücü dünya-
sının atan kalbiydi. Gölgelelerin birkaçı da seke seke önden sahile
doğru gidiyordu.

"Seni birazdan arkadaşlarına götüreceğim," dedi Büyükanne
Carmen. "Ancak ruhlar önden gidip onlara yardım edecek. Şim-
di, Sierra, *m'ija*, lütfen elini görmeme izin ver."

Sierra başını iki yana salladı. "Gölgebükücülerden bana ne-
den hiç bahsetmedin? Sonra birdenbire kayboldun... bizi terk
ettin. Hepimizi."

Carmen iç geçirdi. "Hayır, *m'ija*. Aslında o kadar istedim ki...
Anlaman mümkün değil."

"Haklısın. Anlayamam. Hiçbir şekilde. Zaten kimse de bana
anlatmaya niyetli görünmüyor, nine... Lucera."

"Bana nine diyebilirsin. Ben hâlâ senin ninenim Sierra."

"Ve şimdi buradayım ama ne kendime ve arkadaşlarıma ne
de başka birilerine nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yok.
Çünkü bana hiç anlatmadınız! Dedem, Wick'i gölgebükücülere
kattığı için kızdın ve sırf bu yüzden basıp gittin, değil mi?"

Carmen gözlerini kapayıp başını eğdi. "Hayır."

Sierra ifadesini bozmamaya çalıştı ama gözyaşları gözlerini
zorluyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Kavgamızın nedeni Wick değildi. Elbette, o adama güven-
memesi konusunda dedeni defalarca uyarmama rağmen onu

* (İsp.) Sahile. -çn

aramıza aldığı için çok kızmıştım ama gitmemin nedeni o değildi. *Sendin.*"

"Ben mi?"

"Elbette, *m'ija*. Doğduğun gün seni aramıza almak istedim ama Láz kabul etmedi."

"Neden?"

"Çünkü başka biriyle denemiştik ama pek iyi sonuçlanmamıştı..."

Gökyüzünde tatlı tatlı süzülürlerken Sierra birkaç saniye boyunca sadece şiddetle esen rüzgârın uğultusunu duyabildi. Gözlerini kapadı. "Annem."

"Evet, annen." Carmen başını iki yana salladı. "Belki çok küçükken eğitmeye kalkışmıştım, kim bilir... On dört yaşındaydı. Tam olarak bu sahildeydik; bütün atalarımızın ruhları şu an olduğu gibi etrafımızda dans ediyordu. Annenin onları görebildiğini biliyordum; gözleri ruhların su üstündeki dans adımlarını takip ediyordu. Ama annen bana sırtını döndü. Bana delirdiğimi ve bu konuda tek kelime daha duymak istemediğini söyledi. İnsanların uyum sağlamayı, *normal* olmayı arzuladıklarını bilirsin. Sarurım o günden sonra benimle ve Láz'la arasma bir mesafe koydu."

"Gölgebükme konusunu açtığımda bu kadar gerilmesine şaşmamalı."

Büyükanne Carmen iç geçirdi. "Tahmin edebiliyorum. Rosa daha da fenaydı; onunla şansımızı denemeye bile kalkışmadık."

Sierra, "İyi etmişsiniz," diye homurdandı.

"Sen doğduğunda... elbette María seni gölgebükücü yapma fikrini duymak bile istemiyordu ve Lázaro da kesinlikle karşıydı; aradan geçen zamanda gölgebükmenin erkek işi olduğuna karar vermişti. Üstelik bunu *bana* söylemekten de çekinmiyordu."

"Sonra ne oldu?"

"Láz tavsiyeme uymayıp Wick'i gölgebükücülere dahil edince sabrım taşıtı. Tamamen yabancı bir adamı aramıza almaya dünden razıydı ama kendi torununa aile mirası hakkında tek kelime etmiyordu. Tabii unutma ki bütün bunlar benim bedenim

öldükten sonra oldu. Ben de bir gece sen uyurken odana girdim ve sana gölgebükme büyüü verdim, *m'ija*."

Sierra artık gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Büyükannesinin anlattıkları zihnine yerleşip içine işlerken başını anlayışla yavaşça salladı. Sonunda gerçeği öğrenmişti. "Sonra da dedem ne yaptığını anladı mı?"

"Anlamak mı? Hah! Ona ben söyledim. Öfkeden kendini kaybetti ve beni sürgüne yolladı." Carmen gözlerini devirdi.

"Sürgün mü? Ama... sen ondan daha güçlüsün, bunu nasıl?.."

"Ah, Sierra. İyileşmek istemeyen birini iyileştiremezsin. Belki de kalıp savaşmalıydım ama... sonuçları korkunç olurdu. Gölgebükücüler arasında bir iç savaş çıktığını düşünsene, tarafların başında da bir karıkocanın olduğunu..." Başını salladı. "Geleneğimiz bundan sağ çıkamazdı. Deden yaşlandıkça inatçı bir adama dönüştü. Çok katılaştı. Ben de buraya kaçtım; okyanus tüm ata ruhları için bir sığınaktır."

"Yalnız kadınların dans ettiği yer..."

Carmen'in gülümsemesi, Sierra'nın o güne dek gördüğü en hüznü gülümsemediydi. "Annen küçükken her gece ona bu şarkıyı ninni diye söylerdim. Benim annem, senin büyük büyükanne Cantara Cebilín Colibrí de beni bununla uyuturdu. Onun annesi María da öyle yaparmış; annene onun adını vermiştik. Bu eski bir gölgebükücü duasıdır. Detayları kuşaktan kuşağa, zamana ve mekâna göre değişir ama derinlerde saklı gizemi hep aynıdır."

"Hepsi mi gölgebükücüydü? Yani annemin sülalesindeki bütün kadınlar?"

"Sadece gölgebükücü değiller; Lucera'nın rolü de nesilden nesle aktarılır. Şarkı, her yeni nesle armağan ettiğimiz bir ninni, bir bilmedir. Başıma bir şey gelirse, kendimi okyanusta bulacağımı biliyordum."

Sierra annesinin genç bir kız olduğunu, Büyükanne Carmen gölgebükücü bilmesini ona söylerken uyuduğunu hayal etti. María'nın yüreği hangi noktada böylesi bir büyüü reddetmişti? Etrafına ördüğü bütün o duvarlar... "Hiç bilmiyordum."

"Elbette bilmiyordun; annen bu konudan asla bahsetmezdi. Yanınızdan ayrıldığım gece, dedenin gölgebükücüleri bir erkekler kulübüne çevirdikten sonra çektiirdiği o aptal grup fotoğrafına büyü yaptım."

"Parmak izleri mi?"

Büyükanne Carmen başıyla onayladı. "Buna fotomarkaj diyor. Fotoğraftakilerden biri öldürüldüğü zaman yüzü karalanıyor. Wick henüz mücadelesine başlamamıştı ama niyetinin ne olduğunu görebiliyordum ve yakında harekete geçeceğini hissediyordum." Sierra bakıp kaşlarını çattı. "Kaç... kaçını öldürdü?"

"Şimdiye kadar en az dördünü," dedi Sierra. "Manny'yi de sayarsak."

Büyükanne Carmen gözlerini kapayıp ürperdi. Sierra bir an büyükannesinin gözyaşlarına boğulacağını sandı. "İşte, Jonathan Wick bunu bir türlü anlayamadı. Gölgebükücüleri yok ederse gücü kendine saklayabileceğini, benim gücün kaynağı olduğumu sanıyor."

"Değil misin?"

"Lucera olmazsa gölgebükme de olmaz ama gölgebükme olmazsa Lucera da var olamaz. Birbirimize bağlıyız. Ben, ruhlardan ve ruhlarla çalışanlardan güç alıyorum ve bu gücü onlara on misli geri veriyorum. Gölgebükücü büyüsunun esas kaynağı bu bağlantıda, topluluk bilincinde, Sierra. Birbirimize bağımlıyız."

Sierra, "*Donde los poderes se unen y se hacen uno,*" diye şarkıyı mırıldandı.

Büyükanne Carmen kocaman gülümsedi. "Evet, *m'ija!* Tekillik, eşsizlik anlamında *bir* değil; birlik anlamında *bir*." Gözlerini devirdi. "Şiiri bir kâğıda yazıp Lázaro'ya vermiştim ve ona, parmak izleri belirmeye başladığında sana vereceğine dair yemin ettirmiştim."

Sierra ceplerini karıştırdı ve Büyükbaba Lázaro'nun ona verdiği kâğıt parçasını çıkardı. "Bunu mu? Yırtmış olmalı."

* (İsp.) Güçlerin kavuştuğu ve bir olduğu o yere. -çn

Büyükanne Carmen başını iki yana salladı. "Comemierda."

"Demek bu yüzden özür dileyip duruyordu." Sierra, parmağını büyükannesinin yüzündeki derin kırışıklıkların üzerinde gezdirdi. Yaşlı hayaletin sessiz yırtıcılığını dikkatle inceledi ve fazlasıyla tanıdık geldiğini; aynaya baktığında zaman zaman yansımasında gördüğü türden bir ışıltısı olduğunu fark etti. "Lucera olma sırası bende, değil mi?"

Büyükanne Carmen hüzünle gülümsedi. "Elini uzat, m'ija."

Artık hareket etmiyorlardı. Sierra önlerindeki karanlık sahil şeridini hayal meyal seçebiliyordu ve artık dalgaların yalnızca bir-iki metre üstünde süzülüyordu. Gözlerini kapadı ve sol elini avcu açık halde büyükannesine uzattı. Elini sıcak, tatlı bir ürperti sardı. Sierra, Büyükanne Carmen'in hafifçe kıkırdadığını duydu. "Gölgebükmeyi çoktan denedin, değil mi?"

Sierra başını salladı. "Çok eğleneliydi." Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı.

Elindeki sıcaklık aniden Sierra'nın bütün bedenine yayıldı. Alev alev bir parıltı gözkapaklarının ardına kadar işledi. Büyükanne Carmen kulağına, "Çocuğum," diye fısıldadı, "seninle gurur duyuyorum."

"Ama..."

"Hem de çok."

Sierra'nın içinde bir şeyler, sarıp sarmalandığı bu ışıktaki eriyordu; tatlı bir teslimiyet dalgası bütün hücrelerine akın ediyordu. Hepsi, her ânı gerçekte ve ailesinin derin köklerine kadar uzanıyordu. Büyükannesi, çocukluğunda hem korkup hem sevdiği o tanıdık ihtiyar yüz, ruhlar dünyasının sürgün edilmiş güneşi Lucera'ydı.

Sierra hıçkırıkla kahkaha arasında bir ses çıkardı. Büyükannesi onu daha sıkı kucaklayarak sırtını okşadı. "Şişşt, evladım, sakın ol. *Está bien.*"

Sierra, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü Büyükanne Carmen'in

* (İsp.) Dangalak. -çn

** (İsp.) Her şey yolunda. -çn

omzundan kaldırdığında ruhların daha yakın daireler çizdiklerini fark etti. Bazılarının yüzünü, hem hüzünlü hem de heyecanlı dudaklarını ve gözlerini seçebiliyordu. Nasıl sırlar ve güçler taşıdıklarını merak etti. Ruhlar iki kadının etrafında yavaş bir yö-
rüngede dönüyor, ruh şarkıları söyleyip gözlerini ayırmaksızın onları izliyorlardı.

Bu ruhlar ona yardım edeceklerdi. Wick'e karşı onunla ayaklanacaklardı. Ve Büyükanne Carmen de onlara liderlik edecekti.

"Hadi o zaman," dedi Sierra. "Adaya dönelim ve hepimiz Lucera'lar olup Wick'in kışına tekmeyi basalım."

"Yapamam."

"Ne?"

"Dönemem."

Sierra büyükannesinin kollarından ayrıldı. "Neden?"

"Bir ruh bu âleme geçiş yaptığında dönüşü yoktur. Artık fani dünyanın bir parçası değilim, Sierra. Sen bana ulaşabilesin diye bu kadar dayandım."

"Ama sana daha yeni kavuştum, nine... Gerçekte... ne olduğunu yeni öğrendim. Duvar resimleri soluyor... Wick gölgebükücüleri birer birer öldürüyor. Onu kim?.."

Büyükanne Carmen'in yüzü sertleşti. "Onu sen durduracaksın Sierra."

"Ama bunu yapamazsın... Ben yapamam... Ben daha sadece..." Sierra etrafına bakındı. "Sadece" herhangi bir şey olduğunu söyleyemezdi; sonuçta Brooklyn'in güney ucunda kaban dalgaların birkaç metre üzerinde havada süzülüyordu. Yine de...

"Elbette yapabilirsin," dedi Büyükanne Carmen. "Sen çok zeki bir genç kadınsın; cesursun, tutkulusun ve maceraperestsin."

"Ama ben..."

Carmen'in sesi keskinleşti. "Sierra, kendinden şüphe etmeyi bırak. Buna vakit yok. Buraya kadar geldin ki ben de bunu umuyordum. Bütün ipuçlarını çözdün. Bunu hak ettin; bu uğurda az kalsın ölüyordun. Mirasımı ayakta tutabilmek için bu kadar fedakârlık yapmışken yok olmasına izin veremem. Hayır, olmaz.

Artık Lucera sensin, Sierra. Bunun ne anlama geldiğini zamanla çözeceksin ama şu anda Wick'in karşısında durmalısın."

"Tek başıma yapamam nine!"

"Tek başına yapman gerektiğini kim söyledi? Yanında sana yardım edebilecek, becerikli insanlar var. Ve evet, yardıma ihtiyacın olacak. Wick'in ne işler karıştırdığını bilmiyorum ama tüm ailemizin, bütün ruhlarımızın kökünü kazımayı planladığına hiç şüphem yok. Anlıyor musun?"

"Hayır, nine. Bizim *ne* olduğumuzu bile anladığımı söyleyemem..."

"Anlayacaksın. Dikkatli ol, *m'ija*."

Yaşlı ruh Sierra'yı sarıp sarmaladı ve bir anda tüm dünya kör edici bir ışıkla yıkandı. Parlaklık Sierra'nın gözbebeklerini deliyor, beynini kaplıyor ve omurgası boyunca yavaş, ağır bir patlama gibi infilak edip bütün bedenine yayılıyordu. Yenilmez, durdurulamaz sonsuz ışık damarlarında dolaşıp bütün organlarına doluyor, dudaklarının arasından akıp tenini örtüyordu. Ve Sierra *nabız gibi* attığını fark etti. Gölgelemin ve Büyükanne Carmen'in içinde dalgalanan yumuşak, sonsuz ritim şimdi Sierra'nın da içinde dalgalanıyordu. Ruhların ilahisi yükseldikçe yükselip Sierra'nın içinden fışkırdı ama bütün bunların da ardında bir sesin tatlı tatlı şarkı söylediğini işitebiliyordu. Sierra sözleri güçlkle duyuyordu.

Sonra her şey durdu; dalgaların gürültüsü, ruhların şarkısı, rüzgâr... Sierra sonsuz bir ışık denizinde süzülüyordu. Tek duyabildiği ses, yaşlı kadının şarkısıydı:

*Cuando la luna llena... mata al viejo sol...**

Bu Büyükanne Carmen'in değil, ondan da yaşlı birinin sesiydi. Sierra derin bir nefes aldı ve nemli toprak ile taze yağmurun kokusu onu sarmaladı. Ve bir koku daha vardı: sarımsak. Yakınlardaki bir ocakta pişen sarımsağın kokusu...

...a los cuatro caminos..."

* (İsp.) Dolunay öldürdüğünde köhne güneşi. -çn

** (İsp.) yolların kesişimine. -çn

Rüzgârın esintisi ve dalgaların gürültüsü yavaş yavaş geri gelip yaşlı kadının titrek sesini bastırdı.

Sierra gözlerini açtığında Büyükanne Carmen gitmişti.
"Gitme," diye fısıldadı Sierra. "Hazır değilim."

OTUZ ÜÇ

Sierra sahile döndüğünde bulanık iskele ışıklarına doğru güçlkle yürüyebildi. Büyükanne Carmen gitmişti ve artık güçleri hakkında nasıl bilgi edinebileceğini, Wick'i nasıl alt edeceğini bilmiyordu. Ancak ilerlemeye devam ederse oraya varacak ve Bennie'yi, Juan'ı ve... Robbie'yi bulacaktı!

Yanında sana yardım edebilecek, becerikli insanlar var. Robbie ruhlarla çalışan güçlü bir gölgebükücüydü. İskeledeki çatışma sırasında kabukcesedin bacaklarından tırmanan gölgebükülmüş dövmelerinin görüntüsü Sierra'nun zihninde dans ediyordu. Robbie, ilk birkaç seferinde kabukcesetler konusunda başarısız olsa da o anda Sierra'nun hayatını kurtarmıştı. Bütün sırlara ve bu yeni dünyanın derin gizemlerine hâkimdi. Sierra'ya yardım edebilirdi. Bu işi birlikte başarabilirlerdi. Sierra kendini toparladıktan ve Robbie'yle Wick'in hakkından geldikten sonra da gölgebükücü âlemlerinin merkezindeki ışıltı olma meselesine eğilebilirdi.

Sierra kaşlarını çatmış, zihni düşüncelerle dolu halde adımlarını hızlandırdı. Ruhlara biçim verme gücüne sahip bir gölgebükücüydü. Bütün bunlar ona çok yeni geliyordu ama aslında bu güç eskiden beri içindeydi. Güç. Bu tuhaf bir fikirdi; damarlarında tuhaf bir büyüün dolaşması... Robbie dövmelerini silah olarak kullanmıştı. Acaba daha neler yapabiliyordu?

Onunla konuşmam gereken çok şey var, diye düşünüp hafif bir koşu tutturdu. Gece geç saatlere kadar oturup kafa kafaya

vererek ruhlara biçim kazandırmak için yeni yöntemler geliştirebilirlerdi. Sonunda onu anlayan biriyle...

Sierra aniden durdu. İleride, Coney Adası'nın sokak lambaları gece gökyüzünde parıldıyordu. Sierra, Robbie'yi istiyordu; onun yanında olmasını, kokusuyla sarıp sarmalanmayı, şapşal gülümsemesinin onunkiyle buluşmasını. Onunla ipuçlarını incelemeyi, bu korkunç ve doğaüstü bulmacayı çözmeyi, her şey sona erdiğinde olanlara birlikte gülebilmeyi... Hemen oracıkta yanında olmasını istiyordu. Hiçbir şey ona bu kadar hakiki gelmemişti.

Artık çok yakındı. Ayakları kumsalı ağır ağır dövüyordu. Aniden çok hafiflediğini, bu labirentte yapayalnız olmanın dehşetinden kurtulduğunu hissetti. Robbie'yi bulacak, öğrendiklerini ona anlatıp dudaklarına yapışacaktı. Oğlanın, öpücüğüne karşılık verip vermeyeceğinden endişelenmiyordu bile; elbette verecekti. Robbie onun eşiydi: Kendisi gibi çocuk ruhluydu ve bu gizemli Brooklyn dolambacında kafa dengi bir gezgindi. Robbie bunu dile getirmemişti ama getirmesine gerek de yoktu; her buluşmalarında gözleriyle anlatmıştı. Öpüşüp koklaşacaklardı, sonra da Wick denen deliden nasıl kurtulacaklarına birlikte karar vereceklerdi.

İskeleyle çıkan basamakları atlaya atlaya tırmandı. Bennie bir sokak lambasının altında Tee ve Juan'la konuşuyordu. Sierra onlara doğru koşarken başlarını çevirip baktılar. Bennie'nin gözyaşlarıyla ıslanmış, korkuyla kasılmış yüzü Sierra'ya her şeyi anlatıyordu.

Bennie hıçkırıklarının arasından, "Onu yakaladılar," dedi. "Robbie'yi kaçırdılar."

OTUZ DÖRT

Metroyla eve dönüş yolu tam bir bulanıklık içinde geçti. Sierra, Lucera'yla buluşmasını kısaca anlatmaya çalıştıysa da pek içinden gelmiyordu. Juan, büyükannelerinin bunca zamandır Lucera olup bunu kendisine söylememiş olması düşüncesiyle afallamış halde, ağzı açık, öylece oturuyordu ama Sierra bu durumun ironisini onun yüzüne vuramayacak kadar yorgun ve korkmuştu.

Bennie ve Tee, sahilde olanları tüm detaylarıyla anlattılar. Sierra yanlarından ayrılınca Robbie de peşinden gitmişti ama başka kabukcesetler ortaya çıkıp onun etrafını sarmıştı. Juan, yaratıklardan en az dördünün Robbie'nin rengârenk dövmeleleriyle cebelleşmek zorunda kaldığını ama sonunda oğlanı yakalayıp kaçırdıklarını söyledi. Tee nereye gittiklerini görmek için gizlice onları takip etmeye çalışmıştı ama kabukcesetler hızlıca adanın karanlığına karışmışlardı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Robbie'ye yardım etmek için sahilden yalnızca bir, iki dakika sonra gelen gölgeler bile geç kalmışlardı.

Tee başını iki yana salladı. "Çok üzgünüm Sierra."

Sierra yarım ağızla, "Üzülme," dedi ve Q hattı Prospect Parkı'na doğru gümbürdeyerek ilerlerken hepsi kasvetli bir sessizliğe gömüldü.

* * *

Abisiyle Lafayette Caddesi'nden evlerine yürürken Sierra, "Juan," dedi, "Wick'in Robbie'yi nereye götürdüğünü bulmamıza yardımcı olacak herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

Juan omuz silkti. "Bilemiyorum ufaklık. Büyükanne Carmen'in de başından beri bu işin içinde olduğunu ama kimse- nin bana söylemediğini öğrenmek beni biraz sarstı."

"Hımm. Artık nasıl hissettiğimi anlamışsındır."

"Haklısın."

Sierra sabırsızlanıyordu. Robbie çoktan bir kabukcesede dö- nüşmüş olabilirdi. "Ya birileri Wick'e yardım ediyorsa?.. Belki başka bir gölgebükücü?"

"İyi de, kim böyle bir şey yapar ki? Gölgebükücülerin çoğu artık bununla uğraşmıyor, uğraşıyorlarsa da onları bulup yar- dım istemeliyiz. Gölgebükmeye devam edenlerse... onların ne- rede olduklarını bilmiyorum. Zaten bütün bunlara vaktimiz ol- duğunu sanmıyorum."

Evlerinin önündeki basamakları çıktılar ama Juan kapıyı aç- cakken Sierra onu durdurdu.

"Ne var?" diye diklendi Juan.

"Düşünmelisin, Juan."

"Düşünüyorum ya!"

"Bükenler arasmda tuhafına giden tipler olmuş muydu?"

"Hatırladığım kadarıyla, hayır."

"Peki dedemi kıskanan birileri?"

"Aradığın kişinin bir gölgebükücü olduğundan nasıl bu ka- dar eminsin Sierra? Wick'e senin arkadaşlarından biri de yardım etmiş olabilir."

Sierra karşı çıkmak için ağzını açtı ama sonra kapadı. Juan haklıydı.

"Bir düşünsene," dedi abisi. Kapıyı açıp eve girdi. "Coney Adası'na gittiğinden başka kimsenin haberi var mıydı?"

Sierra homurdanıp abisinin peşinden eve girdi.

"N'aber gençlik?" Neville Amca elinde dumanı tüten bir fin-

can kahveyle uzun bacaklarını uzatmış, mutfak masasının başında oturuyordu. "Geceniz nasıl geçiyor bakalım?"

Sierra'nın buna bir cevabı yoktu. Büyükbaba Lázaro'nun ağır, dayanılmaz varlığı ta dördüncü kattan üzerine bir gölge gibi çöküyordu.

Hızla büyükbabasının dairesine çıktı. Dilinin ucunda ona yöneltmeye hazır olduğunu binlerce talep, itham ve şikâyet vardı. Ancak kapıyı açtığı anda Lázaro'nun, yatağın yayılmış halde huzur içinde uyduğunu gördü. Başını iki yana sallayarak yanından geçip fotoğrafların olduğu duvara gitti.

Ve nefesi kesildi. Şimdiye dek yüzlerin yarısından fazlası mürekkebe bulanmıştı. Elbette Manny'ninki... ve Raconteur ile İhtiyar Vernon'un yüzlerinin yanı sıra Sierra'nın tanımadığı dört adamınki daha... Babalık Acevedo'nun dışında yüzü mürekkebe bulanmayanlar arasında boynundan yukarı tırmanan dövmeleriyle otuzlu yaşlarında, uzun boylu, açık tenli, kıvrıkcık ve kabarık kıvrık saçlı Caleb Jones; kollarını kavuşturmuş halde duran, kırışmış ihtiyar Theodore Crane; Marcy Caddesi'ndeki berber dükkanını işleten ikili, Delmond Alcatraz ve Sunny Balboa ile üzerinde eşofman ve kasket olan, asık suratlı, iriyarı Francis True da vardı.

Ancak bunun Sierra'ya bir yardımı olmuyordu. Birileri Wick'e yardım ediyorsa, bu, hayatta kalan gölgebükücülerden biri olabilirdi ama hangisi olduğunu Sierra nereden bilecekti? Büyükbabasına öfkeyle bir bakış attıktan sonra kendi odasına indi.

* * *

Sierra yanına ne alması gerektiğini bilmiyordu; nereye gittiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sadece evden çıkıp Robbie'yi araması gerektiğinin farkındaydı. Eşyalarını çantasına gelişigüzel koymaya başladı: bir el feneri, yedek pil, bir parça halat... Zihninde muğlak bir fikir, bir yanıt belirmeye başladı. Ne olduğunu açıkça kestiremiyordu ama oradaydı. Oradaydı ve rahatsızlık

veriyordu; bir şey tüm hesaplarını saptırıyordu. Sierra'nın her hareketini bilen birileri...

Neden? Çünkü ne zaman harekete geçse, her nereye giderse gitsin onu bekleyen kabukcesetlerle karşılaşılıyordu. Sanki gökte her şeyi gören bir göz onu takip ediyordu. Ya da bir casus.

Bir casus...

"Sierra?" Annesinin sesi, üç kat aşağıdan bile kulak tırmalıyordu. "¿Dónde estás, m'ija?"

Güvendiği biri.

Rahatsızlığının sesine yansımaya engel olmadan, "¡Aquí arriba!" diye seslendi. Masasına geçip yüzünü ovdu. Gerginliği yorgun bedeninde hiddetle titreşiyordu. Cevap ona kur yapıyor, algısının hemen kıyısında dolaşıyordu. Merdivenden María Santiago'nun ayak sesleri duyuldu. Sierra, annesi gelmeden yanıtın kendini göstermesini istiyordu.

"Sierra?" Kapı nazikçe tıklatıldı. María bir şeye cidden bozulduğunda konuya hep aşırı uysal girerdi. Sierra bu numaraya hazırlıksız yakalanmayalı yıllar olmuştu ama yine de sinir bozucuydu. María kapıyı yavaşça aralayıp başını içeri uzattı. Yorgun görünüyordu. "Neler oluyor tatlım? Konuş benimle, lütfen." İçeri girip yatağın ayakucunda durdu. Elleriyle ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyordu. "Eve acayip saatlerde girip çıkmalar, Rosa'ya bağırımlar... Kendinde değil gibisin kızım."

Sierra annesinin koyu, ciddi gözlerine baktı. "Ben... Durum..." Aklına gelen yalanların hiçbirisi mantıklı değildi. "Bu konuda... konuşamam."

"Sierra, uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

"Anne!" Sierra yumruğunu masasına, niyetlendiğinden daha sert indirdi. "Konuşmak istemediğimi söyledim ama peşini bırakmıyorsun. Bir yerden tanıdık geliyor mu? Habersiz bırakılmak nasıl hissettiriyor? Gerektiğinde çenemi güzelce kapalı tutmayı büyüklerimden öğreniyorum."

* (İsp.) Neredesin, kızım? -çn

** (İsp.) Yukarıdayım! -çn

María'nın bitkinliği aniden kızgınlığa dönüştü. "Bunca sorunun ortasında benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?.."

"Nasıl mı? Nasıl mı cüret ederim?" Sierra'nın öfkesini zapt eden baraj yerle bir oldu. Sandalyesini neredeyse devirecek kadar şiddetle ayağa fırladı. "Bütün hayatım boyunca ailemle ilgili gerçekleri benden sakladın! Esas sen buna nasıl cüret edersin?"

"Sierra..." María erdem timsali anne tavrına büründü. "Bu konuya girmenin sırası değil."

"Şu an kesinlikle tam sırası. Bir konuda sessiz kalınca kendiliğinden yok olacağımı mı sanıyorsun? Bizi..." Sierra kendini tutamayıp ağlayacağını hissedince buz gibi bakışlarını annesinden ayırmadan nefeslerini yavaşlattı. "Bizi koruduğunu mu sanıyorsun? Bak şimdi ne haldeyiz. Manny... Robbie..." Kendini kaybetmeden nasıl açıklayacağını bilemiyordu.

"Ne söylememi bekliyordun?" diye bağırdı María. "Bizim ihtiyarların kafadan kontak büyücüler olduklarını mı? Ölülerle konuşabildiklerini mi? Sierra, *es una locura*, sülalemizdeki bütün bu tuhaflıklar... Bunların seninle hiçbir ilgisi yok."

"Ne? Hiçbir ilgisi..."

"Bu delilik!"

Sierra sımsıkı yumruk yaptığı ellerinin titrediğini fark edip gevşetti. Düşünmeliydi; birilerinin Wick'e yardım ediyor olma olasılığı hâlâ zihninin bir köşesinde dans ediyordu. Gitmeliydi. Çantasını alıp sakince kapıya yöneldi.

María öfkeden kuduruyordu. "Öylece çekip gidemezsin Sierra María Santiago!"

Sierra hızla arkasına dönerek annesini hazırlıksız yakaladı.

"Gücümüze herkesten daha çok inandığını nereden biliyorum, söyleyeyim mi? Gözlerindeki dehşeti görebiliyorum. Ödün kopuyor. Bu konuyu açtığımдан beri korkuyorsun. Bir şeyler öğrenmemden korkuyorsun, evet, ama esas kendi annen ve babandan korkuyorsun çünkü güçlü olduklarını biliyorsun.

* (İsp.) Bu çılgınlık. -çı

Onlarda o büyüünün olduğunu biliyorsun. Bunu benim içimde de görebiliyorsun, değil mi anne? Ve bu seni dehşete düşürüyor.”

María’nın gözleri dolmuş, kocaman açılmıştı. Sierra onun kendisini, annesiyle babasının keçileri kaçırdığına inandırmak için senelerce çabalamış olduğunu fark etti. Özel yetenekleri olan, büyülü bir mirasa sahip biri değil de herkes gibi sıradan bir insan olduğuna inanmak için çok uğraşmış olmalıydı.

“Bir şey daha söyleyeyim mi?” diye devam etti Sierra. “Sende de olduğunu biliyorum. O büyülü dokunuş sende de var ama kullanmaya korkuyorsun anne. Okuldaki diğer öğretmenlerin ya da Rosa teyzenin öğrenmesinden ya da nasıl kullanacağını bilemeyeceğin kadar büyük bir güç olduğunu keşfetmekten korkuyorsun. Evet, muhtemelen ikincisi; içindeki güçten korkuyorsun.” Sierra’nın burnunun direği sızlıyordu ama gözyaşlarına izin vermeyecekti. Çenesi kararlılıkla kasılmış, gözleri kısılmıştı. “Ama ben korkmuyorum anne. Güçlerim beni dehşete düşürmüyor. Bu yeteneğimden utanmıyorum. Aile geçmişimden de ninemden de utanmıyorum. Anlıyor musun?”

María Santiago başını anlayışla belli belirsiz salladı. Sierra bir an annesinin oracıkta paramparça olacağını sandı.

Üst katta bir kapı açıldı ve Timothy tirabzanın üzerinden başını uzattı. “Polisi aramamı ister misiniz?”

Sierra ve annesi aynı anda, “Hayır!” diye bağırdılar.

María’nın gözlerinde bir şeyler yumuşadı. Hâlâ ağlamaklıydı ama gözündeki yaşlarda az önce orada olmayan bir huzur vardı.

Sierra arkasını dönüp merdivenden indi. Sadece konuşarak sırtından on kilo aattığını hissediyordu.

Koridora çıktı. Cevabı bulmak üzereydi, bundan emindi. Wick, Coney Adası’na gittiklerini öğrenmişti. Demek ki birileri ona...

İkinci katın sahanlığında donakaldı. Zihninde bulanık bir hareket, o idrak edemedi titreyerek kaybolan bir gölge gördü, daha doğrusu hissetti. Coney Adası’na gittiklerini arkadaşları ve Juan dışında yalnızca bir kişi biliyordu.

Sierra basamaklardan uçarcasına indi.

"Neville!"

Vaftiz babası kahve fincanından başını kaldırıp ona gülümse-
di. "Sierra, senin yattığını sanıyordum bebeğim."

"Neville, vaftiz kızına çok soru sormadan güzellik yapan o
kafa vaftiz babası olabilir misin yine?"

"Çarpıcı ve Aykırı göbek adlarımdır."

"Beni yine şehirdışına götürebilir misin?"

Neville daha da sırttı. "Maceraya bayıldığımı bilirsin."

OTUZ BEŞ

Ürkütücü şekilde mantıklıydı; Nydia başka neden bu kadar yardımsever davranmış olabilirdi? Sierra sadece mahallede yaşayan bir çocuktü, Columbia'da çalışan bir kütüphaneci neden onun için, ortadan kaybolmuş bir antropologla ilgili belgeleri araştırmaya vakit ayırırdı ki? Bir de kütüphanede tanışmalarının ardından Sierra'nın kaydettiği ilerlemeden haberdar olmak istemişti. Nydia, Wick'le üniversitede tanışmış olmalıydı, hatta belki de sırf onun peşine Columbia'ya gitmişti.

Ve Sierra da bütün gelişmeleri ona hevesle aktarmıştı. Yüzünü buruşturdu; üniversitenin kibir kaynayan yerleşkesinde kendisine benzeyen birini bulduğuna o kadar sevinmişti ki kadının oyununa geldiğini fark etmemişti bile. Muhtemelen Nydia, Robbie'yi kütüphanede tutuyordu; onu o kitap yığını labirentinde kolayca saklayabilirdi. Sierra, *O yığınları her şekilde dümdüz edeceğim*, diye düşündü ve arabanın camını açıp yüzünü taze gece havasıyla serinletti.

Neville, "Duman mı rahatsız etti?" diye sordu.

"Yok, sadece biraz hava almak istedim... Düşünüyordum da."

"Konusmak istersen çok iyi sır tutarım, biliyorsun, değil mi?"

"Keşke anlatabilsem, Neville Amca, gerçekten çok isterdim." Başını iki yana salladı. Güvendiği birilerinin casus olduğunu anladığından beri *herkesten* şüpheleniyordu. "Hiç ihanete uğradın mı?"

Neville güldü. "Ah, hem de kaç kere. Ama gittikçe kolaylaşmıyor."

"Ne yapıyorsun peki?"

"Ciddi ciddi mi?" Aheste giden bir cipten kurtulmak için direksiyonu sertçe kırarak sağ şeride geçti. "Kırda pazar gezisi yaptığını mı sanıyorsun be herif!" Güldü ve sigarasından bir nefes çekti. "Yani birkaç şeye bağlı ama beni üzen hayatımdan çıkarıp yoluma devam ediyorum. Tabii bütün hasarı atlattıktan sonra..." Arabayı bağırarak yeniden sol şeride geçirdi ve gaza bastı.

"İşte," dedi Sierra, "ben de o hasar kontrol kısmını çözmeliyim."

Neville acısını paylaşırcasına inledi.

"Biraz daha hızlı gidemez misin?"

"Oh be, hiç sormayacağım sandım."

* * *

Ahşap bastonlu, yaşlı bir İrlandalı olan gece bekçisi, elindeki yedi günlük ilaç kutusuna dikkatle bakıyordu. Sierra, Nydia'nın ona verdiği kimlik kartını adama hızlıca gösterdi ama ihtiyar ona bakmadı bile. Başını ilaç kutusundan kaldırmaksızın, "Geç saatlere kadar ders çalışacaksm ha?" diye mırıldandı.

"Onun gibi bir şey. İçeride kimse var mı?"

"Bir, iki yalnız kurt," dedi görevli. Sierra içeri girdi. "Bir de sürekli bodrumda takılan hanım, tabii."

"Nydia mı?"

"Hı hı, o. Senin gibi cici bir İspanyol *señorita*."

"Yanında birileri var mı? Rastalı, uzun bir oğlan falan?"

Yaşlı adam gözlerini kısarak Sierra'ya baktı. Sol gözü kataraktan matlaşmıştı. "Pek meraklısın, tatlım."

Sierra, "Unut gitsin," diyerek aceleyle uzaklaştı.

Hiçbir planı yoktu. Bunu düşünmek için aptalca bir zamandı; muhtemelen hayaletlere hükmetme gücüne sahip bir büyücünün peşinden sonsuz gibi gelen merdivenleri hızla iniyordu.

Yine de bu düşünceden kurtulamıyordu: Hiçbir planı yoktu. Sadece bir yanıt bulmuştu ve onu bekleyen karmaşaya bodoslama dalıyordu. Hayatta kalırsa ileride daha akıllıca davranacaktı. Tabii ancak Robbie aşağıda bir yerlerdeyse ve onu, Nydia kendisini bulmadan önce bulabilirse bir şansı olabilirdi. Belki... Ama belki de Nydia, Wick'e yardım etmiyordu.

Sierra bodrumdaki arşivin kalm, demir kapısına ulaştı ve kulbunu hafifçe çevirdi. Yığınların ortasından bir yerden gelen loş bir ışık dışında arşiv karanlıktı. Ceplerini karıştırıp yüzünü buruşturdu. Bir gölgebükücü olacaksa, yanında çizim malzemeleri taşımaya alışmalıydı. Kapının hemen yanındaki bir girintide tozlu bir yangın tüpü vardı. Sierra onu yerinden çıkarıp omzuna bazuka gibi yerleştirdi. Gülünçtü ama işler kızırsa diye elinde ağır bir şeyler olduğunu bilmek içini rahatlatıyordu.

Bu çok aptalca, diye düşündü ve elinden geldiğince ses çıkarmadan iki kitaplık arasındaki bir koridora girdi. Ancak tek düşünebildiği, Robbie'nin bir grup hortlaktan ölümüne işkence gördüğüydü. Ürperdi ve bu görüntüyü zorla zihninden atarak sessizce ilerledi.

Nydia iki kitap yığını arasındaki bir masanın başında duruyordu. Arkası Sierra'ya dönük halde, önüne saçlı Wick dosyasının üzerine eğilmiş, sayfaları karıştırıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. Sierra nefesini tuttu ve kadına bir darbe indirebileceği kadar yaklaştı. Yangın tüpünün ağzını iki eliyle de kavrayarak bedenini saldırıya hazırladı. Tek bir darbeye bu işi bitirebilirdi. En azından Nydia'nın işi bitmiş olurdu. Ancak bu durumda Robbie'nin yerini öğrenemezdi ve Wick de hâlâ dışarılarda bir yerlerde olurdu. Sierra duraksadı.

Nydia hızla arkasını döndü. Gözleri kocaman açılmıştı. "Sierra!"

"Ben... her şeyi biliyorum..."

"Ne?"

Sierra aniden nefessiz kalmıştı ama yangın tüpünü sımsıkı tutuyordu. "Neler döndüğünü... biliyorum."

Nydia tek kaşını kaldırdı. "O zaman bana da açıklar mısın?"
"Masum ayağına yatma, Nydia! Senin bir gölgebükücü olduğunu biliyorum..."

"Ben mi? Keşke!"

Sierra başını iki yana salladı. "Hayır, sus! Konuşma. Wick'e yardım ettiğini, ona casusluk yaptığımı..."

"Dur bir dakika." Nydia ona doğru bir adım attı.

"Kıpırdama! Yaklaşma! Robbie nerede? Wick'le onu nerede tutuyorsunuz?"

Nydia'nın gözleri daha da açıldı. "Sen neden bahsediyorsun? Wick'e yardım ettiğimi mi sanıyorsun? Sierra, hayır..."

"Elbette ediyorsun. Bu çok açık. Her hareketimden haberdar olup nereye gittiğimi ona bildiriyorsun."

"Sierra, beni dinle." Nydia'nın sesi kendinden emindi ve koyu gözlerini Sierra'nın kilerden ayırmıyordu. "Ben seni değil, Wick'i takip ediyorum."

Sierra yangın tüpünü indirdi, sonra yeniden kaldırdı. Baş dönüyordu. "Yalan söylemeyi bırak."

"Doğruyu söylüyorum." Nydia bir adım daha ilerledi.

"Yaklaşma yoksa beynini dağıtırım." Kendini bırakıp göz yaşlarına boğulmak istiyordu. Her şey çok hızla olup bitiyordu. "Kederler'i biliyorsun. Sana onları sorduğumda şaşırıydın, sanki... sanki sırrını çözmüşüm gibi."

"Sierra, ruhlar dünyasıyla ilgilendiğim doğru ama ben ondan öte, ruhlar dünyasıyla ilgilenen antropologlarla ilgileniyorum. Araştırmamın bir kısmı bu; araştırmacıların ruhlarla çalışan topluluklara nasıl girdiklerini ve o toplulukları iyi ya da kötü nasıl değiştirdiklerini inceliyorum."

Sierra yangın tüpünü yere bıraktı. "Süper antropolog casusu falan mısın yani?"

Nydia gülümsedi. "Öyle de denebilir. Wick'in hareketlerini bir süredir izliyordum. Niyeti gerçekten kötü değil. Ya da değil-di... ama ona güvenmiyordum. Sonra adam ortadan kaybolunca

daha derinlere inmem gerekti. Kederler'i de o zaman keşfettim. Son birkaç aydır onları araştırıyorum. Çok..." Başını iki yana salladı. "Bulduklarım çok korkunç."

"Ama..."

"Sierra, sana yardım etmek istiyorum. Güven bana."

"Nerede olduklarını biliyorsun, değil mi?" dedi Sierra yavaşça. "Kederler'in. Şehir dışında bir kilisede olduklarını söylemiştin."

Nydia'nın gözleri iyice açıldı. "Evet ama..."

"Beni oraya götür."

"Kederler'e mi? Olmaz, Sierra, bu çok kötü bir fikir. Kederler çok korkunç ve çok güçlü yaratıklar... Seni... İkimizi de öldürürler."

"Wick'i başka nasıl bulabiliriz? Nerede olduğunu biliyor musun?"

Nydia kaşlarını çatı. "Hayır ama..."

"Wick'in elinde... değer verdiğim biri var. Adam tüm ailemin peşine düştü..." Sierra'nın boğazı düğümlendi. "Arkadaşım Manny'yi öldürdü ve dedemi de ipe sapa gelmez bir adama dönüştürdü. Gölgebükücülerin neredeyse tamamını ortadan kaldırdı. Onu bulmalıyım. Hem de bu gece. Ona bu güçleri Kederler verdi ama artık pek iyi anlaştıklarını sanmıyorum. Sadece..."

"Sierra, Kederler kadar kadim ve güçlü varlıklarla uzlaşamazsın... Yapamazsın işte..."

"Bana yardım etmek istediğini söyledin. Wick'le çalışmadığını. Samimiysen kanıtla, Nydia. Benim buna ihtiyacım var. Yardım edemeyeceksen, sorun değil. Kiliseyi kendi kendime de bulurum." Arkasını dönüp kitap yığınlarının arasından geçti.

"Bekle," dedi Nydia.

Sierra durdu.

"Sen de gölgebükücüsün, değil mi?"

Sierra evet dercesine başını salladı. Aslında bir gölgebükücünden fazlasıydı ama Lucera unvanı ona henüz yeterince gerçek gelmiyordu; sadece tam olarak idrak edemediği, tuhaf bir mirastı.

"Gölgebükmenin Kederler üzerinde işe yaramadığını biliyor musun? Senin ruhların muhtemelen onların yanına bile yaklaşamaz, özellikle de kendi mekânlarında. Bütün güçlerini, kilisenin arkasındaki mabetten alıyorlar."

"Yani bana yardım edecek misin?"

"Sadece... ne tür bir belaya bulaştığını anlamanı istiyorum. Güçlerinin hiçbir işe yaramayacağını bildiğin halde yine de peşlerine düşecek misin?"

"Seçme şansım yok, Nydia. Kederler, Wick'in nerede olduğunu, onu... ve Robbie'yi nasıl bulacağımı biliyorlardır. Sevdığım insanların korkunç canavarlara dönüşmesine yeterince şahit oldum. Robbie'yi de kaybetmeyeceğim."

Nydia yine tek kaşını kaldırdı. "Kederler'i daha önce de gördün, değil mi?"

Sierra gülümsedi. "Yolda anlatırım."

Kitaplarla çevrili koridorlardan hızla geçtiler. "Kilise Manhattan'ın tepesinde," dedi Nydia. "Arabası olan hızlı bir sürecü tanıyor musun?"

Sierra sırtıttı. "Tanımam mı!"

OTUZ ALTI

Neville'in, Cadillac Seville'i ıssız bir sokaktaki eski, demir parmaklıklı bir çitin önünde cıyaklayarak durdu.

Nydia arka koltukta yüksek sesle soluklandı. "Tanrım."

Sierra dikiz aynasından bakarak onunla göz göze geldi. "İyi misin?"

"Olacağım." Titreyen eliyle Neville Amca'nın omzunu pışpladı. "Sizinle tanıştığıma çok sevindim bayım. Arabayı man-yak gibi kullanıyorsunuz. Saygılar."

"Esas ben tanıştığımıza sevindim," dedi Neville.

Nehirden çok uzak olmayan, West Side Otoyolu'nun arkasında saklanmış bu küçük köşe, Manhattan'ın en yüksek noktasındaydı. Çitin arkasındaki toprak patika karanlığa uzanıyordu ve ince işçilik eseri kapının kanatları ağır bir zincirle birbirine bağlanmıştı.

Sierra, "Bu zinciri nasıl açacağız?" diye sordu.

Neville sırtıttı. "Ah, onu ben hallederim."

"Ya bir güvenlik görevlisi gelirse?"

"Onu da hallederim."

"Sierra," dedi Nydia, "vaftiz babanı sevdim. Haydi, işe koyulalım."

Nydia ve Sierra kenardan izlerken Neville bagajdan uzun, ahşap saplı bir balta çıkarıp beş hızlı darbeyle zinciri kırdı. Kapı tiz bir iniltiyle ardına kadar açıldı. Neville, "Buyurun hanımlar," diyerek hafifçe önlerinde eğildi. "Size katılırdım ama burada ka-

lup etrafı kolaçan etmemin daha faydalı olacağını düşünüyorum. Dalaşmaya gittiğiniz fesatlıklar karşısında ben pek işe yaramam.”

Sierra, “Sen... biliyor musun?” diye kekeledi.

Neville göz kırptı. “Dedenle zamanında yakm arkadaş olduğumuzu unuttun mu?”

“Gölgebükücü değilsin, değil mi?”

“Yok. Ama deden sıkıntıya düştüğünde bir, iki kere yardımına koşmuştum. Ortalıkla bol gulyabanili iyi sıhhatte olsunlar kıyameti koptuğunda bunu anlayabilirim ve sağ olun ama ben almayayım. Canlıların dünyasında sert çocuk olmayı tercih ederim.”

“Vay be,” dedi Sierra.

“Ha, bir de,” Neville baltayı ona uzattı, “bunu yanma al.”

“Neville Amca, sanmıyorum ki...”

“Biliyorum, biliyorum. Sen yine de al. Orada neyle karşılaşacağın belli olmaz. Silahlı olursan *benim* içim rahat eder.”

“Sen silahsız kalmayacak...”

“Neville Amcan için endişelenme.” Sierra’yla yumruk tokuşturdu, Nydia’ya bir öpücük gönderdi, sonra kapının yanında nöbete durdu.

Sierra, Nydia’ya baktı. “Hazır mısın?”

“Vaftiz baban evli mi?”

“Nydia! Dikkatini buraya ver! Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?”

“Tamam! Seninleyim.”

Sierra baltayı omzuna yerleştirdi ve patikada yürüyüp gölgelerin içine girdiler. Nydia, “Planın ne?” diye sordu.

“Plan mı?”

“Sierra. Seni bilindik evrendeki en yozlaşmış, en güçlü hayaletlerin yanına götürmemi istedin, ben de seni sevdiğimden ve Wick’ten ailene yaptıklarının öcünü almanı istediğimden onların berbat inine getirdim. Bir planın var, değil mi?”

“Sadece bana nerede olduklarını göster,” dedi Sierra. “Geri-sini ben hallederim.” Sesinin, hissettiğinden daha emin çıktığını umuyordu.

Nydia başını iki yana salladı. "Gel haydi."

Karşılarında bir bina göğe yükseliyordu. Kuleleri, ay ışığıyla aydınlanan geceye uzanıyordu ve Sierra, her iki köşeden çıkıntı yapan çirkin gargoylların siluetlerini seçebiliyordu.

"Burası zamanında manastırmış," dedi Nydia. "Yetmişlerde uzunca bir süre akıl hastanesi olarak kullanılmış, sonra canki yuvasına dönüşmüş. Şimdi terk edilmiş durumda. Sanırım belediye binayla ne yapacağını bilemiyor."

"Harika."

"Bütün araştırmalarım, Kederler'in yuvası ve güç merkezi burası olarak buraya işaret ediyor."

Tepenin zirvesine ulaştılar. Eski katedralin işlemeli kapısı grafitilerle kaplıydı. İki yandaki heykellerin yüzleri kazınmış, elleri parçalanmıştı. Merdivenin basamaklarına yağınla çöp saçılmıştı.

"Haydi," dedi Nydia. "Kilise mezarlığı arka tarafta galiba."

Şapelin etrafından dolanan daha dar bir patikaya girip bir motosikletin yanık iskeletinin yanından geçtiler.

"Böyle bir şeyi nasıl araştırabilirsin ki?" diye sordu Sierra. "Yani bir kadim ruh çetesinin nerede takıldığını?"

"Cevapların birçoğu, akademisyenlerin göz ardı ettiği sözlü tarihte gizli. Şehir efsanelerini, karşıma çıkan dedikoduları ve tarihi belgeleri bir araya getiriyorum. Bir gün bir perili ev hikâyesi duyuyorum, başka bir gün köklü ve lanetlenmiş bir aile efsanesiyle karşılaşıyorum falan. Öyle şeyler işte."

"Çok muhte..."

Sierra aniden durdu. Patika ileride yaklaşık yarım metre yüksekliğinde bir taş duvarla sona eriyordu. Ardındaki salkımsöğütler matem tutan tanrılar gibi, küçük bir kilise mezarlığının üzerine dallarını sarkıtmışlardı. Mezarlığın sonunda daire halinde dizili çam ağaçlarının ortasından altın rengi bir ışık fışkırıyordu. Sierra, "Vay canına," dedi.

Nydia gözlerini kırptırdı. "Böyle bir şey beklemiyordum... Gerçekten vay canına..."

Altın sis, söğütlerin uçlarını ve başı kopuk bir melek heykelini aydınlatıyor, Sierra ve Nydia'ya doğru uzun, titrek gölgeler düşürüyordu. Bu manzaraya bakarak birkaç dakika beklediler.

Nydia, "Hazır mısın?" diye fısıldadı.

Sierra evet dercesine başını salladı.

"Hadi o zaman."

"Hayır," dedi Sierra. "Bunu... Bunu tek başıma halletmeliyim."

"Sierra..."

"Biliyorum, biliyorum. Delirdiğimi, bunun intihar olduğunu düşünüyorsun. Seni anlıyorum ama bunu kendi yöntemimle halletmeme izin vermelisin, Nydia. Beni buraya getirdiğin için minnettarım, inan bana. Ama seni çok da iyi tanıımıyorken ölüme sebep olmak istemiyorum."

Nydia başını iki yana salladı. "Bu durumdan hoşlanmadım Sierra. Filmlerde falan hep böyle saçma sapan laflar ederler ama sonunda her şey yoluna girer ya, bu öyle bir şey değil. Bunu tek başıma yapamazsın."

Sierra, "Biliyorum," dedi. "Yalnız değilim zaten." Nydia'ya sarıldı, arkasını döndü ve mezarlığa giden patıkaya girdi.

İki yanında da gölgeler yükseldi. Uzun, görkemli adımlarla süzülürlerken içlerinde Sierra'nın Coney Adası'nda gördüğü o yumuşak, hafif ısıltı titreşiyordu. Yolun sonuna kadar ona eşlik etmeyeceklerini biliyordu ama mezarlığa giden kısa yoldaki varlıkları bile Sierra'ya korunduğunu hissettirdi.

Sierra köhne bir çit kapısından geçip mezarlığa girdi. Gölge-ler önce tereddüt ettiler, sonra bir olup alçak taş duvardan geçtiler.

Üç devasa cüppeli, çamların arasından çıktılar. Sierra, altın bakışlarının ısınıp yüzünde hissediyordu. Arkalarındaki korusukta karanlık çam ağaçlarının altında mermerden üç kadın heykelinin havaya uzanmış elleri birbirine değiyordu ve bacakları, çoktan unutulmuş bir şarkıyla danslarının ortasında donakalmışlar gibi ileri uzatılmıştı.

Gölgeler, Sierra'nın iki yanına dizildiler. Sierra derin bir nefes aldı, sesinin titrememesi için korkusunu bastırdı ve "Ben, gölge-bükücü Sierra Santiago'yum," dedi.

Birkaç saniyelğine tek duyabildiği, söğütlerin arasında do-laşan ılık gece esintisinin hışırtısıydı. Ardından Kederler'in üçü birden ileri süzülerek Sierra'nın etrafını sardılar. Gölgeler geril-mişlerdi ama Sierra eliyle onlara geride durmalarını işaret etti. Kederler yavaş bir daire çizerek dönüyorlardı. Yüzleri sarkık başlıklarının ardında gizlenmişti ve parıltılı cüppeleri rüzgârda hafifçe salınıyordu.

Gölgeler kardeşliğinin çocuğu, öyle mi? Fısıltı Sierra'nın zihnini delecek kadar keskin ve pürüzlüydü.

Muhakkak. Ama hazır mı? dedi bir diğeri.

Şışşt, diye tısladı üçüncüsü, o bir çocuk değil, kardeşlerim; o, Lucera. Dönüşmüş.

Sonunda!

Evet ama hazır mı?

Yakında olacak.

"Yeter!" diye bağırды Sierra. "Bilgi almaya geldim; bana kötü kötü bakıp burada değilmişim gibi hakkımda konuşmanız için değil. Wick'in nerede olduğunu söyleyin."

Kederler dönmeyi bıraktılar ve üç ses bir olup konuştu: O, başından beri izliyordu.

Sierra gözlerini devirdi. "Bu da ne demek?"

O, başından beri izliyordu.

"Bana baksanıza; bilmecelerle uğraşacak zamanım yok. Wick'in nerede olduğunu, onu nasıl yok edebileceğimi söyleyin."

Wick yenilmez. Artık çok güçlü.

"Hayır!" dedi Sierra. "Size inanmıyorum."

Wick artık bizi alakadar etmiyor. O başarısız oldu.

"İyi ama sevdiğim her şeyi yok edecek."

Bizim sorunumuz değil.

Sierra ayağını sertçe yere vurdu. "Onu bu hale siz getirdiniz! Ondan siz sorumlusunuz."

Bizi artık sen ilgilendiriyorsun.

"Ne? Neden?"

Kederler'den biri öne çıktı. Yazgılarımız birbirine bağlı, Lucera. Geleceklerimiz ve geçmişlerimiz... Yakında, eskiden olduğu gibi bir olacağız ve o gün, Kederler Kardeşliği gücünün doruğuna ulaşacak. Kehanetler böyle söylüyor çocuğum. Wick'e o güçleri, gölge kardeşliğinize sızıp Lucera olması için verdik.

Ya da onun durumunda, Lucero olması için, diye ekledi diğer Kederler'den biri.

Böyle bir görevi üstlenebileceğini düşündük. Ancak yerine getirmesi için bu unvanın şimdiki sahibini bulması gerekiyordu ve bildiğin gibi, başarısız oldu. Ona bir yıl süre tanı mıştık. Ve vakti tükendi. Wick, Lucera'yı bulmak yerine bağlama büyüünün kudretiyle sarhoş oldu. Gölgebükücüler onu lider olarak kabul etmeyince gururu incindi, kafası karıştı. Geleneği kurtarmayı kendine görev bilip gölgebükücülerini yok etmeye başladı. Ve onda da başarısız oldu.

Kederler'den biri ileri çıkıp daha da yaklaştı. Sierra bir adım geriledi.

Diğer yandan sen Lucera'yı buldun ve gördüğümüz kadarıyla güçlerini sana aktarmış, çocuğum. Artık sen Lucera'sın ve Lucera da sen. Ve bir olmak Lucera ile Kederler'in yazgısında var. Büyükannen eski kuşaktı ve senin kadar açık fikirli değildi, Sierra Santiago.

"Bu asla olmayacak," dedi Sierra.

Sadece bizi dinlemeni ist...

"Hayır," dedi Sierra. "Asla sizden biri olmayacağım. Bana yardım etmeyecekseniz, düşün yakamdan. Kendi işimi kendim..."

İlk konuşan cüppeli öne atıldı. Sierra geri sıçradı. Kederler Kardeşliği'ne küstahlık edebileceğini sanan bu aptal da kim oluyor? Tiz sesi Sierra'nın kulaklarını tırmaladı.

Geri çekil Septima!" diye bağırды bir başkası. Ona dokunma. Çocuk lekeli.

"Lekeli mi? Siz neden... bu yüzden mi pis işlerinizi başkalarına hallettiriyorsunuz? Normal insanlara dokunamıyor musunuz?"

* (İsp.) Yedinci. —çn

Üç ses bir ağızdan, Sen saf değilsin, diye fısıldadı. Büyükanne de değildi. Bizi dinleyip arınmayı kabul edersen bir gün bizden biri olabileceğini düşünmüştük.

Sierra başını salladı. "Asla."

Karşılığında biz de sana arzuladığın cevapları verecektik.

"Ailemi, arkadaşlarımı yok etmesi için manyağın tekini üzerimize saldınız, şimdi de aptal kulübünüze katılmazsam Wick'in yerini açıklamayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

Kederler hiç kıpırdamaksızın ona bakıyorlardı.

"Cehenneme kadar yolunuz var," dedi Sierra. "Wick'i kendi başıma bulurum." Arkasını döndü ve gölgeler peşine doluşurken sert adımlarla mezarlıktan çıktı.

Nydia, "Ne oldu?" diye sordu.

"Wick'in başmdan beri bizi izlediğini söylediler," dedi Sierra. "Başka da bir şey söylemediler."

"Yani gizli kamera falan mı yerleştirmiş? Casusu mu varmış?"

Sierra başını iki yana salladı. "Bilemiyorum. Ama bu saçmalıklardan gına geldi. Baltayı ver."

"Ne? Sierra, yapamazsın..."

Sierra baltayı Nydia'dan alıp yeniden mezarlığa giden patikaya daldı. Gölgele de onunla süzöldüler ve mezarlık girişinde yine sıraya dizildiler.

Kederler, *Bize döndün Minik Lucera!* dedi.

Sierra aniden aralarına girdi ve cüppelilerin kaçışarak ondan uzaklaşmalarını keyifle izledi.

Nereye gidiyorsun Minik Lucera?

Sierra dosdoğru çamlığa daldı.

Minik Lucera! diye uludu Kederler. *Oraya giremezsin!*

"Daha fazla bilmece istemiyorum!" diye bağırdı Sierra. Baltayı savurdu ve dans eden kadın heykellerinden birine indirdi. Balta çınlayarak mermerde tatmin edici bir çatlak açtı ve heykelin cüppesinin dönen eteğinden bir parça kopardı.

Lucera! Kederler etrafında kabarıp dalgalanıyorlardı. *Dur!*

Delirmiş!

Hayalet Kraliçe'yi pisliğinle mahvedemezsin!

"Wick nerede?" Baltayı tekrar savurdu ve bir sonraki heyke-
lin elinden büyükçe bir parça kopardı.

Dur!

"Daha fazla," Sierra baltayı kafasının üstüne kaldırdı, "bilme-
ce," üçüncü heykele savurup ayağını parçaladı, "istemiyorum!"

Kederler hep bir ağızdan, *Kule!* diye bağıldılar. *Arkadaşlarının
keyif çattığı o çöplüğün yanındaki Kule'de. Açgözlü profesör pis işlerini
oradan yönetiyor.*

Sierra baltayı indirdi. Wick gerçekten başmdan beri izliyord
du. Zamanmı kolluyordu. Dinliyordu. Sierra ürperdi.

*Genç gölgebükücüyü oraya götürdü, güruh hortlak ordusunu da
orada canlandıracak. Çünkü o sadece bir gözlem adamı ve kendi yara-
tımları etkili değil. Dahası, senin de gördüğün üzere, ceset kullanımın-
da da sorun yaşıyor. Çürüyen insan bedeni, ruhun gücünü uzun süre
taşıyamıyor. Siz çok narinsiniz; kemik ve kanın çocukları. Gölgebükücü
oğlan, resimleriyle güruh hortlklara biçim verecek.*

Sierra mezarlıktan çıkmak için arkasını döndü.

Ancak orada harap olacaksın, Minik Lucera. Sierra yürürken
Kederler'den biri peşinden süzülüyor, diğer ikisi de hasar gör-
müş mabetleriyle ilgileniyordu. *Seni uyarıyoruz. Açgözlü profesör
devrilmeyecek. Ve ordusu da durdurulamayacak. Ailen yok olacak. Ve
hayatta kalsan bile, gölgebükücülerin hükümdarı Sierra Santiago, bu
gece burada yaptıkların unutulmayacak.*

Sierra aniden arkasını dönüp kadına uzandı. Cüppeli, tıslaya-
rak hızla kaçtı. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Sierra. "Şim-
di, dağılın. Sizden ihtiyacım olan her şeyi aldım."

OTUZ YEDİ

"İşte, burası." Sierra, Kule'ye bakarak ürperdi. Wick'in başından beri orada gizlendiğini, şimdi bile muhtemelen orada olduğunu ve her hareketini izlediğini düşünmek Sierra'nın tüylerini diken diken ediyordu. Neville onu ve Nydia'yı buraya bırakmış, sonra da herkesin güvende olmasını sağlayacağına söz vererek Sierra'ların evine gitmişti. Uzaklarda bir yerlerde polis sirenleri geceyi deliyordu. Yırtık bir çöp poşetinden çıkıp uzaklaşan bir sokak kedisi dışında sokak boştu.

Kule'den sarkan mavi inşaat brandaları, binanın beton kabuğunu hiddetle dövüyordu. Zemin kattaki pencereler kalaslarla kapatılmıştı ama en üst katlarda rastgele ışıklar yanıp sönüyordu. Robbie orada bir yerlerde olmalıydı. Olmalıydı...

Nydia, "O halde şimdi oraya..." diye lafa girdi.

"...çıkıp birkaç kışa tekme..."

"Sierra..."

"Pişşt!"

Sierra az kalsın korkudan altına edecekti. "Ne oluyor be?.."

"Benim, Bennie!" Bennie peşinde Juan ve Tee'yle gölgelerin içinden çıktı.

"Eh be çocuklar!" Sierra neredeyse bağırıyordu. "Burada ne arıyorsunuz? Gelmemeliydiniz..."

"Sierra," dedi Bennie. "Mesajını aldık."

"Ama onu sizi uyarmak, Kule'den uzak durmanızı sağlamak için yazdım..."

"Dangalaklık etme. Yalnız ölmek mi istiyorsun? Biz işleri öyle yürütmeyiz."

"Ama bu sefer yürütmeliyiz. İçeride neler olacağını bilmiyorum. Sizin de bulaşmanızı istemiyorum."

Tee gülümseyerek, "Bunun için biraz geç," dedi. "Neyse... Si-lah da getirdik." Ağır bir bahçe küreğini kaldırdı ve Sierra'ya da bir beyzbol sopası uzattı. "Bu fıstık da kim?"

"Kim? Haa..." Sierra, Nydia'nın hâlâ yanında durduğunu unutmuştu. "Millet, bu Nydia Ochoa. Columbia Üniversitesi'nde kütüphanecilik yapıyor ve bu meselede bir süredir bana yardım ediyor. Yani iyilerden."

"Selam çocuklar." Nydia el sallayıp çekingenlikle gülümsedi.

Juan, yanında getirdiği süpürge-nin sapını dizinde kırıp yarısını Nydia'ya uzattı. "Buyurun, hanımefendi."

"Şey, teşekkürler," dedi Nydia.

Tee, Juan'ın omzuna bir yumruk indirdi. "Uzak dur yerden bitme. O benim."

"Senin zaten bir hatunun var," diye tısladı Juan.

Nydia tüm gruba, "Hey," dedi, "durumun vahim olduğunu biliyorum ama oraya şimdi girmek istediğinizden emin misiniz? Gücümüzü toplayıp yarın mı gelsek?"

Tee, Bennie ve Juan, Sierra'ya döndüler. Sierra ise Kule'ye bakıyordu. Wick gerçekten Kederler'in dediği gibi gruh hortlakları Robbie'nin resimlerine yerleştiriyorsa onları öncelikle Sierra'nın ve ailesinin peşine göndereceğine şüphe yoktu. Bir yarınları olmayacaktı.

Kule'ye doğru yürümeye başladı.

"Bir gün bile mi bekleyemiyorsun?" diye seslendi Nydia. "Güçlerini biraz daha keşfetseydin?"

Sierra arkasına baktı. Tee, Bennie ve Juan ellerinde ağır silahları ve yüzlerinde çok sert ifadelerle yolun karşısına geçip ona doğru yürüyorlardı. Nydia etrafına bakındı, sonra o da arkalarından gitti. Sierra ellerinin titremesini bir türlü durduramıyordu ve zihni, korkunç ölüm biçimleri hayal edip duruyordu. Ama

arkadaşları yanındaydı. Yapayalnız ölmeyecekti, ayrıca ömründe değer verdiği tek oğlanı deli bir adamın insafına terk edip de hayatına devam edemezdi.

Sierra tekrar Kule'ye döndü, elini yepyeni önkapısına koydu ve iterek açtı.

Bu kadar kolay olmamalı, diye düşünüyordu ki binadaki bütün ışıklar titreşerek söndü.

* * *

İçeri adım attıklarında Juan fütursuzca, "İyi ki el feneri getirmişiz," dedi.

Nydia, "Bundan hiç hoşlanmadım," diye mırıldandı.

El fenerlerinin ışıkları huzmeler halinde binanın devasa antresinde dolaşırken bir, iki adım daha ilerlediler ve bir anda tepe ışıkları titreşerek yeniden yandı.

"Gördün mü?" dedi Juan. "O kadar da kötü değilmiş."

Sierra ikna olmamıştı. Kocaman, beton bir salondaydılar. Çeşit çeşit inşaat iskelesinden muşamba örtüler sarkıyordu. Yüksek tavanın içinde birbiriyle kesişen çıplak borular kıvrılarak ete benzeyen yapış yapış bir maddenin içine girip çıkıyordu. Hava ya boya ve talaş kokusu hâkimdi.

Ancak bir şey daha vardı. Havaya statigimsi bir ağırlık çökmüştü ve Sierra her nefesinde ciğerlerine dolduğunu hissediyordu. Ortalıkta onları karşılamaya gelmiş uzun gölgeler yoktu. Juan'a, "Ruh falan görüyor musun?" diye fısıldadı.

Abisi başını iki yana salladı. "Yalnızca terk edilmiş apartmanların standart korkunçluğu. Ama hayalet falan yok. Henüz."

Nydia onlara yetiştii. "Bir planın var mı, Sierra?"

"Ayrılısak iyi ola..."

Bennie, "Hayır, ayrılmayacağız," diye fısıldadı.

Tepe aydınlatması tekrar söndü. Birileri, "Hay lanet," dedi ve yine el fenerlerini açtılar.

Sierra iç geçirdi. "Düşündüm ki küçük gruplara ayrılırsak daha..."

"Hayır!" dedi Bennie. "Daha iyi bir plan yap. Ayrılırsak ve gruplardan biri saldırıya uğrarsa, diğerleri bunu nasıl bilecek? Hem neyle karşılaşacağımızı bile bilmiyoruz."

"Yani," dedi Juan, "bence Bennie haklı ama..."

Işıklar yine titreşerek yandı. Herkes homurdanarak el fenerlerini kaldırdı.

Juan, "Hey çocuklar, sesi duyuyor musunuz?" diye sordu.

Sierra abisinin omzuna bir şaplak attı. "Juan, şakanın sırası değil."

Abisi kaşlarını çatı. "Şaka yapmıyorum."

"Ben de bir şey duydum," dedi Tee. "Ama konuştuğunuz için ne sesi olduğunu çıkaramadım."

"Bastırılmış bir çığlık gibi mi?" diye sordu Nydia.

"Off," diye homurdandı Bennie. "Yapmayın çocuklar, bu çok korkunç."

Juan iç geçirdi. "Haklı olabilirsiniz."

"Haydi," dedi Sierra ve karşı duvara yöneldi. "Sanırım merdivenler şu tarafta."

Açıktaki metal merdivene doğru usulca ilerlediler. Yalnızca bir kere, Juan yanlışlıkla yerdeki bir boya raspasına çarpınca durdular. Juan, ona sinirli sinirli bakan dört yüze omuz silkerek karşılık verdi.

Merdivene yaklaştıkla hava daha da ağırlaşıyor gibiydi. Sierra sanki boğuluyordu, bir gerilim bütün hücrelerini kemiriyordu. Sierra gözlerini ovdu, derin bir nefes almaya çalıştı ama öksürdüğüyle kaldı, sonra merdivenden ikinci kata çıkmaya başladı. Ayakları her basamakta hafif bir tıngırtı çıkarıyordu ve kısa süre sonra arkadaşlarının adımlarının tıngırtıları da arkasından gelmeye başladı.

Yarı yola geldiklerinde Juan, "Yaklaştılar," dedi.

Sierra elindeki demir sopayı daha sıkı tuttu ve son basamakları da çıkıp ikinci kata ulaştı. Pencereilerin çoğuna cam takılma-

mıştı, bu sayede oda serin gece esintisiyle doluyordu. Muşamba örtüler sallanıp kirli zemini süpürüyor, pürüzlü fısıltılar çıkarıyordu. Juan, Sierra'nın hemen arkasından geldi.

Gördükleri ilk kabukceset kısmen bir örtünün arkasına gizlenmiş, bakışları önüne sabitlenmiş halde tamamen hareketsiz duruyordu. Sierra nefesini tuttu, sopasını havaya kaldırıp beklemeye koyuldu ama kabukceset hareket etmiyordu. Yaratığın yüzünü seçmeye, fotoğraftaki gölgebükücülerden biri olup olmadığını anlamaya çalıştı ama ortam çok karanlıktı. Arkadaşlarının da sahanlığa ulaştığını ve yarattığı fark ederek donakaldıklarını duydu. Gözüne anlık bir hareket takılınca hızla döndü ve birkaç adım ötede başka bir örtünün ardındaki ikinci kabukcesedi gördü. Onun hemen arkasında üçüncüsü de doğruldu.

Juan yanmda titriyordu. Sierra, abisinin içinde yükselen öfke ve dehşeti açıkça hissediyor ve çok iyi anlıyordu. Abisi haykırarak ileri atıldı ve üç kabukceset onlara doğru fırlarken elindeki süpürgeyi savurdu. Tee bir anlığına Sierra'nın yanında soluklandı, sonra Juan'm peşinden gitti. Sierra beyzbol sopasını daha sıkı kavrayıp, üzerine gelen cesetlerden birine yaklaştı, kolunu geri attı, sopayı savurdu ve yarattığı kolunun altından vurdu. Kabukceset sopayı yakaladı ve sertçe çekip Sierra'nın dengesini kaybetmesine neden oldu. Sierra bir çığlık attı ama tökezlerken bile hayatta kalmak için tek umudunun silahı olduğunu belli belirsiz fark ettiğinden sopayı bırakmadı. Sopayı yarattığı ellerinden kurtardı, bir ayağını arkaya basıp dengesini sağladı ve kabukceset tekrar üzerine atılırken silahını tüm gücüyle savurdu.

Bir anda sert bir şeyler çatırdadı ve demir sopanın gövdesinden Sierra'nın koluna yayılan bir titreşim yarattı. Sierra dehşet dolu bir anlığına ne olduğunu anlayamadı. Arkadaşlarının çığlıklarını ve etrafındaki boğuşmaları duydu. Toz ve gri parçacıklar sanki yavaş çekimde tavana doğru patladı ve yüzüne bir şey çarptı. Sierra geri çekildi ve kabukcesedin dizlerinin üstüne çöküp yere yığıldığını gördü. Yaratığın yüzü ezilmişti ve sol gözünün üstünde kurumuş eti tamamen parçalanmıştı.

Sierra ölü adamın kuru deri parçalarını yüzünden sildi. Dengesini sağlayıp arkadaşlarına döndüğünde başka bir kabukcesedin ona doğru koştuğunu gördü. Bu seferki Bellamy Grey'di, daha doğrusu onun cesediydi; fotoğrafta yakın zamanda yüzü mürekkebe bulanmış adamlardan biriydi. Kabukceset aradaki mesafeyi çok hızlı kapadığından Sierra'nın sopayı savurma şansı olmayacaktı, bu yüzden kendisini yaratığın üzerine doğru attı.

Birlikte yere devrildiklerinde kabukceset yapış yapış, buz gibi yumruklarını Sierra'nın sırtına indirmeye başladı. Sierra bir an ıstırap dolu bir kaosa sürüklendi; yüzünde acı verici bir darbe patladı ve az kalsın bilincini yitiriyordu. Tee, kulağının dibinde bir şeyler haykırıyordu. Kabukceset, altında kıvrandı, bedenini sertçe yukarı itip Sierra'yı üzerinden fırlattı, sonra tepesine bindi ve bileklerini kavrayıp bütün ağırlığını vererek onu nefessiz bıraktı. Panik Sierra'nın boğazını tıkadı ve zihnini ele geçirdi. Buraya kadardı. Denemiş ve başarısız olmuşlardı. *Çırpınıyordu ama her nefeste içi daha da ağırlaşmış onu baş döndüren bir boşluğa çekiyordu. Bitmişti.*

Ama sonra birden bitmediğini fark etti. Kabukcesedin bednine eller dolandı; esmer eller. Tee'nin elleri. Sierra soluklanmaya çalıştı. Yaratık Tee'yi üzerinden atmaya çabaladı ama başaramadı. Ardından başka eller de görüldü; muhtemelen Bennie ve Nydia'nunkilerdi. Bilekleri aniden serbest kalmca başparmaklarını kabukcesedin gözlerine bastırdı. Yaratığın içinde bir ruh vardı; Wick'in sırf Sierra'ya zarar vermek için çağırıp köleleştirdiği, zavallı bir ruh. Ona ifadesizce bakan ölü yüzün sahibi değildi. Başka biriydi. Sierra daha sert bastırdı ve kurumuş, solgun etin içe göçtüğünü, *gözlerin parçalandığını hissetti.*

Ve yaratık geri çekildi. Sierra nefes nefese doğruldu. Kabukceset birkaç adım ötelerinde kollarını sallayarak arkaya sendeledi. Nydia öne çıktı, küreğini şiddetle savurdu ve yaratığın göğsüne tok bir patırtıyla indirdi. Kabukceset geriye devrilip basamakların kenarından aşağıya kayd ve birkaç saniye sonra berbat, vıcık vıcık bir

çatırtıyla yere çarptı. Nydia keyifle aşağıdaki zemin kata baktı ve eliyle işin bittiği işaret etti.

Sierra ayağa kalkıp yaratığın yapışkan kalıntılarını üstünden silkeledi ve sendeleyerek Tee ile Bennie'ye doğru yürüdü. "Juan nerede?"

Bennie başıyla muşamba örtülerden birini işaret etti ve Sierra tökezleyerek o tarafa giderken örtünün ardından gelen tiksindirici patırtıları umursamamaya çalıştı. Juan, yerde büzüşmüş bir kabukcesedin tepesinde dikiliyordu. Nefes nefeseydi ve ter içindeydi. Sağ yanağı şişip çok kötü morarmıştı.

"Juan."

Abisi gözlerini kapadı ve gözyaşları yanaklarından süzüldü.

"Ne oldu?"

"Onu tanıyordum," diye fısıldadı Juan. "Adı Arturo'ydu. O... Onunla çocukken tanışmıştım."

Sierra abisinin titreyen omzunu tuttu. "O artık Arturo değil Juan. Başka bir şey. Ve artık bir hiç."

Juan sopayı indirdi ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü Sierra'ya döndü. "Onu ben yok ettim."

"Hayır. Sen bedenini yok ettin. Ruhu çoktan gitmişti. Bunu biliyorsun. Hadi Juan." Kolunu abisinin omuzlarına doladı. "Yolumuza devam etmeliyiz."

Juan başını salladı ve Sierra'nın onu diğerlerinin yanına götürmesine izin verdi.

Sierra ve Juan gruba yeniden katılınca Nydia, "Herkes iyi durumda mı?" diye sordu.

Tee, "Ufak tefek çizikler. Kırık çıkık yok," dedi.

Bennie başını sallayarak ona katıldı. "Bende de." Ancak gözleri kocaman açılmış ve yaşarmıştı.

Nydia, "Geri dönmek için çok geç değil," dedi. "Gittikçe kolaylaşacağını sanmıyorum."

Bennie başını iki yana salladı. "Geri dönmek yok. Sen iyi misin Sierra?"

"Her tarafım feci ağrıyor ama evet, iyiyim."

Ona sormalarına fırsat vermeden Juan, "Ben de iyiyim," dedi.
"Bunlardan daha başka var mıdır sizce?" diye sordu Bennie.
"Hiç şüphem yok," dedi Nydia.
Ancak Sierra'yı endişelendiren, kabukcesetler değildi.

OTUZ SEKİZ

Sessizlik içinde yukarı çıktılar. Sadece bir kere, Juan durmalarını söylediğinde duraksadılar. Juan huzursuzca boş kata bakındı, sonra isteksizce, ilerlemelerini işaret etti. Sierra kalbinin, nabzını doğrudan kulaklarında zonklatmak için beynine kaçtığından emindi. Oynayan her gölge, her türlü çatırtı ve gıcırtıda zihninde binlerce korkunç görüntü canlanıyordu. Odağını kaybetmeden ilerlemeye çabalıyordu ama hafta boyunca yaşadıklarının duygusal birikimi onu rahat bırakmıyordu.

Sierra yakınlarda bir yerde ani bir devinim olduğunu hissetti. Hava birdenbire ağırlaşmıştı. Bir kalabalık toplanıyordu; sanki kırılmadan önce kabaran azgın bir dalgaydı.

Sessizce merdivenleri çıkarlarken, "Bir şey var..." dedi. "Bir şeyler... oluyor." Herkes donakaldı. "Ama ne olduğunu... bilemiyorum." Konsantrasyonla suratını buruşturmuştu. Gözlerini kapayarak başını iki yana çevirdi. "Siz de hissediyor musunuz, çocuklar?"

Juan başıyla onayladı. "Evet ama tarif edemiyorum. Sanki şimdiye dek hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor."

"Bir şeyler mi yaklaşıyor?" diye sordu Bennie.

"Evet. Ama... bizim peşimizde değiller," dedi Sierra. "Sadece geliyorlar. Çok kalabalıklar."

"Yüzlercesi," dedi Juan. "Hatta belki binlerce."

Tee merdivenin tepesinden, "Gelenler beyaz ve tozlu mu?"

diye sordu. "Çünkü bu tarafta bir şey hareket etti ama sadece o kadarını görebildim."

Sierra basamakların geri kalanını hızla tırmandı ve üçüncü kata göz attı. "Nerede?"

Tee başıyla odanın diğer ucunu işaret ederek, "Şu duvardan kaydı," dedi.

Bu katın kaba inşaatı biraz daha ilerlemişti; çelik sütunları birbirine bağlayan alçıpan bölme duvarları kısmen tamamlanmıştı ve tavandaki boruların arasında elektrik kabloları görünüyordu. Ancak Sierra'nın görebildiği kadarıyla hiçbir hareket yoktu. "Emin misin?"

Bennie yanlarına gelmişti ve gözlerini kısarak karanlığa bakıyordu. "Ben bir şey göremiyorum."

"İnanın bana çocuklar," dedi Tee. "İnsan boyutlarındaydı. Karşı duvardan kayarak indi ve gözden kayboldu. Beyaz bir toz bulutu gibi."

Tebeşir... Robbie bir şekilde kaçmayı başarıp onlara yardım etmesi için ruhlar göndermiş olabilir miydi? Bu düşünceyle Sierra'nın içinde bir umut yeşerdi ve kata adım attı. Bennie ona uzandı. "Sierra..."

Her ne söylemeye niyetlendiyse içinde kaldı. Beyaz, tozla kaplı bir silüet, sürünerek katın diğer ucundan onlara doğru geliyordu. Şekli bulanıktı; tebeşir kimi yerlerde daha yoğundu ama kimi yerlerde de neredeyse yok gibiydi ama Sierra insan biçiminde olduğunu seçebiliyordu.

Yaratık onara ulaşmadan önce tamamen gözden kayboldu. Ardından Sierra'nın tek görebildiği mat bir beyazlıktı; dalgalar halinde yükselip çığlık atan bir yüze dönüşen bir bulut... *Robbie'nin* çığlık atan yüzüne. Ağzı kocaman açıldı; gözleri ise girdap gibi dönen tebeşir tozuyla çevrili iki delikti. Hayalet korkunç bir an boyunca tozumsu elleriyle Sierra'ya uzanarak tersi çevrilmiş bir gölge gibi havada asılı kaldı.

Ardından saldırıya geçti.

Sierra kollarını körlemesine havaya sallayarak arkaya sendeledi. Sanki birileri yüzüne kaynar su sıçratmıştı ve binlerce minik bıçak vücuduna saplanıyordu. Yanındakiler haykırdılar. Eller üzerindeydi, her yerindeydi ve Sierra bunların arkadaşlarının elleri olduğunu umuyordu çünkü gözlerini açamıyor, acının ortasında doğru düzgün düşünemiyordu. Birileri ona vurdu, sonra yine etrafında insanlar gördü. Telaşla onun yüzünü, kıyafetlerini kavıyorlardı. Onu yere indirdiklerini hissetti, ardından çılglık attığını fark etti. Tüm gücüyle çılglık atıyordu.

Eller üzerini silkelemeye devam ettiler ve o binlerce bıçak hissi yavaş yavaş tüm bedenine yayılan sert bir yanma hissine dönüştü. En azından daha kötüye gitmiyordu ki bu da iyi bir şey sayılırdı. Gözlerini hafifçe açtı. Tee, Nydia, Bennie ve Juan, yüzlerini korkuyla buruşturmuş halde ona bakıyorlardı.

"Ne... oldu?" Sierra'nın suratı güneşte feci şekilde yanmış gibi zonkluyordu.

Bennie gerginlikle etrafa bakınırken, "O yaratık..." dedi.

Sierra soluklanıp, "Robbie'ydi..." dedi. Robbie'nin hayaletimsi, korkunç yüzü zihninde canlandı. "O... şey..."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Nydia. Aşağıya uzanıp Sierra'nın ayağa kalkmasına yardım etti.

"Tebeşir hayalet... O... Robbie'nin yüzüydü ve... çılglık atıyordu. Nereye gitti?"

"Tebeşir tozunu üzerinden silkelediğimizde dağılıp gitti," dedi Juan. "Sen iyi misin?"

Sierra kaşlarını çatı. "Sayılırım." Juan'a baktı. "Bu... Robbie'nin... şey olduğu anlamına mı geliyor?"

Juan başını iki yana salladı. "Öyle olmayabilir. Ama iyiye işaret de sayılmaz."

"Millet," dedi Tee. "Başkaları da geliyor."

Hepsi hızla arkaya döndü. Dört... hayır, beş tebeşir tozu hayalet karşı duvardan kayarak yere indi. Hepsi de ilkinе benziyordu; yüzleri Robbie'nin o sessiz çılgılıyla gerilmişti.

Nydia merdiven boşluğuna doğru döndü. "Koşun!"

Sierra sırtını bir ahşap kasaya dayayıp yere kaydı. Peşinde tebeşir tozu hayaletler olduğu halde dördüncü kata ulaşabilmişti. Yorgunluktan ya da korkudan zorlukla nefes alabiliyordu. Sol tarafından metalik bir tıkırtı gelince yerinden sıçradı.

Kısa bir sessizlik oldu. Sierra bu sırada nefesini düzene sokmaya ve sıkışmış göğsünü rahatlatmaya çalıştı. Aniden telaşlı ayak sesleri duydu ve birileri çılgılık attı; Bennie miydi? Yoksa Tee miydi? Ardından sessizlik... Nefesleri yine ağırlaştı. Sanki görünmez eller, ciğerlerini içeriden sıkıp söndürmeye çalışıyordu. *Sakinleş, lanet olasıca! Gözlerini kapadı ama sadece titreşen tebeşir tozu hayaletler hayal edince yeniden açtı. Telaşlandığına işe yaramaz oluyorsun.*

Keşke bir an soluklanabilse ve gölgebükücü büyüüne odaklanabilseydi. Tam olarak anlayamadığı bu silah, içinde bir yerlerde çalkalanıyordu. Gerçi Kule'ye girdiklerinden beri tek bir gölge ruh görmemişti. Biçimlendirebileceği hiçbir şey yokken gölgebükme becerilerinin ne kıymeti olabilirdi? Arkadaşlarıyla ayrı düşmekten de nefret ediyordu. Kim bilir, belki de hepsi çoktan ölmüştü, hatta daha kötüsü olmuştu. Ve bu tamamen kendi hatasıydı. Artık demir sopası yoktu ve olsaydı bile, uçan bir toz bulutuna karşı bir işe yaramazdı.

Odanın diğer ucunda bir şey yere düştü. Sierra seslenirse hayaletler yerini keşfedebilirdi. Ama hareket etmezse de onu bulacaklardı. Yaklaştıklarına şüphe yoktu.

Sierra parmaklarını dikkatlice yanındaki kasanın üstüne atılmış muşambaya doladı ve örtüyü üzerine çekti. Koşup kaçacaktı. Başka çaresi yoktu. Bir üst kata ulaşım yine saklanacaktı ve Robbie'yi bulana kadar böyle ilerleyecekti yoksa...

Dörtten geriye sayıp fırlayacaktı. Kalın muşamba pek bir işe yaramazdı ama en azından tebeşir tozu hayaletler onu yakalarlarsa onları geri püskürtebilirdi.

Dört. Dosdoğru merdivenlere koşacaktı.

Üç. İyi bir koşucuydu. Bunu başaracaktı.

İki. Nefeslerinin yavaşlamasını istiyordu ama her solukta hızlandıkça hızlanıyordu.

Bir...

Bir elini yere koydu, muşambanın ucunu göğsüne bastırdı ve bir koşucu gibi ileri fırladı. Hayaletlerin arkasında olup olmadığını anlamak için dönüp bakmasına gerek yoktu; odanın her köşesinde ani hareketler olmuştu.

"Sierra, koş! Geliyorlar!" Seslenen Bennie'ydi. Sierra en yakın arkadaşının hâlâ hayatta olduğunu öğrenince neredeyse ağlayacaktı. Elbette, seslenmesi, hayaletlerin dikkatini dağıtmak için yerini açık ettiği anlamına geliyordu. Sierra'nın kararlılığı daha da arttı ve bacaklarına korkudan titremeyi bırakmalarını emrederek merdivene doğru koştu.

Sonra *bir şey*... belki de altıncı hissi ya da devreye giren gölgebükücü büyüğü ona arkasını dönmesini söyledi. Tebeşir tozu hayaletlerden biri kollarını öne uzatmış halde ona neredeyse yetişmişti. Yaratık üzerine atılırken Sierra da muşambayı tüm gücüyle ona doğru savurdu. Muşambanın devinimi bir an sanki belirsiz bir şeklin etrafını sararcasına yavaşladı, sonra hayaleti delip geçerek tozunu etrafa saçtı.

Sierra şaşkınlıkla kalakaldı. Bu kadar basit miydi? Yeniden acil durum vaziyetine geçerek, "Bennie!" diye bağırdı. "Muşambaları kullan! Parçacıkları dağıtabilecek herhangi bir şey de olur!" Arkadaşını görme umuduyla odaya bakındı ama hiçbir hareket göremedi. Hayaletler onu yakalamış mıydı?

Tebeşir tozu hayaletler odada ona doğru süzülüyorlardı. Dört... beş... altı tane. Tek bir hamleyle kaçının hakkından gelebileceğini hesaplayarak muşambayı başının arkasına savurdu. Bacakları artık titremiyordu. En azından bu yaratıklarla başa çıkmanın bir yolunu bulmuştu ve savaşmaya hazırdı.

"Sierra, git Robbie'yi bul!" Juan odanın karşı tarafında bir yerlerden bağırmıştı. Hayaletlerin ikisi dönüp sesin geldiği tarafa yöneldi. "Bu tebeşir puştları biz hallederiz!"

Bennie elinde kırbaç gibi doladığı bir naylon örtüyle odanın ortasına geçip hayaletlere, "Hey!" diye seslendi. "Haydi, gelsene enayi! İşte, buradayım!" İki hayalet daha onun meydan okumasına karşılık vermek için geri döndü.

Sierra'nın bir an dili tutuldu, sonra geriye kalan iki hayalet üzerine atıldı. Sierra muşambasını savurup birini dağıttı, diğerine de darbe indirdi.

Bennie de kendi hayaletlerine saldırdı ve ikisini birden tek hamleyle parçaladı. "Git Sierra!" diye bağırdı.

Sierra'nın hasar verdiği tebeşir hayalet sersemleyerek yere yığılmıştı ve yaralı bir köpek gibi sürünerek ilerliyordu. Sierra merdivene doğru geriledi. Üç hayalet daha duvarlardan yere süzüldü. Juan ve Bennie'nin onlarla başa çıkabileceğini umuyordu. Arkasını dönüp basamaklardan yukarı fırladı.

OTUZ DOKUZ

Oradaydı, onu bekliyordu. Sierra beşinci kata adım atar atmaz hissetti; o kadar ani olmuştu ki az kalsın yere yığılıyordu. Güruh hortlağm kokuşmuşluğu, bozuk sütün bıraktığı tat gibi ağzına dolmuştu.

Hayır. Sierra başını iki yana sallayıp dizlerinin titremesini dindirdi. Sadece korkunun onu mahvetmesine izin vermeyecekti. Ağzındaki o acı tadın ya da Flatbush'ta ve Coney Adası sahilinde peşine düşen yaratığın dehşetinin de... Pes etmeyecekti. Titrek birkaç adım attı, sonra duruşunu sağlamlaştırdı.

Beşinci katın karşı tarafında çatıya çıkan metal basamaklar vardı. Köşelere yığılmış ahşap kasalar ve odanın ortasında üç metre genişliğinde, yerden tavana uzanan duvar parçası dışında kat boştu. Sierra belli belirsiz sürüme ve kazıma sesleri duydu. Duvarın diğer tarafında bir şey vardı.

Sierra sessizce oraya yönelirken, *Herhangi bir şey olabilir*, diye düşündü. Robbie olabilirdi. Güruh hortlak olabilirdi. Ya da başka tebeşir hayaletler. Belki de daha feci bir şeyler... gelişini hissettiği o ruh tsunamisi. Sierra korkunç olasılıkları dert edemeyecek kadar yorgun ve hassastı. Duvara ulaştı ve köşesinden arka tarafına baktı.

Robbie, titreyen elinde bir boya fırçasıyla gözler kocaman açık halde ayakta dikiliyordu. Onu görünce gözleri daha da irileşti. "Sierra?"

Elindeki fırça yere düştü. Uzun bir adımla aralarındaki mesafeyi kapayıp kollarını Sierra'ya doladı ve ona hiç kucaklanma-

dığı kadar sıkı sarıldı. Sierra'nın nefesi kesildi. "Robbie," dedi. Onu kol mesafesine itip yüzünü inceledi. Burnu kırılmıştı. Bir burun deliğinin etrafında kurumuş kan vardı ve yüzü ile kıyafeti beyaz tebeşir tozuyla kaplanmıştı. Yorgun ve korkmuş görünmesinin dışında iyi durumdaydı.

Robbie'ye kendine çekti, dudaklarını bulup kana kana öptü; tebeşir tadında, pis bir öpücüktü ama çok iyi gelmişti. Robbie yaşıyordu! Onu tekrar tekrar öptü, kendi yanaklarından süzülen gözyaşlarını fark edip sildi, sonra Robbie'yi bir daha öptü.

"Yaşıyorsun," diye fısıldadı.

Robbie başını iki yana salladı.

"Ve sen benim hayatımı kurtardın. Juan'inkini de. Adadaki iskelede."

Sierra belli belirsiz omuz silkti.

"Senin dövmelemin sayesinde Robbie." Oğlanın kolunu kaldırdı ve bir zamanlar oradaki şaheserden geriye sadece solmuş izler kaldığını gördü. "Olamaz!"

"Sorun değil." Robbie hafifçe gülümsedi. "Hemen olmasa da geri gelecekler."

"Sana ne oldu?"

Robbie yine ürperdi. "Anlatamam... Çok korkunç Sierra. Wick geri gelmeden buradan çıkmalısın."

"Sen de benimle geliyorsun."

"Hayır!"

"Nasıl ya?.."

"Ben gidersem, hepimizi öldürür Sierra. Seni kesinlikle öldürür. Bütün gece bundan bahsedip durdu. İnan bana! Bütün bunları bana o yaptırdı." Robbie duvarları gösterdi.

Sierra'nın ağzı açık kaldı. Robbie'yi bulmanın heyecanı ile duvarı fark etmemişti. Arkasındaki duvarda boyası hâlâ ıslak olan uzun, çirkin yaratıklar vardı. Resimlerdeki canavarların kambur omuzlarından sarkan uzun ve ince kolları, jilet gibi keskin tırnaklarla sonlanıyordu. Yüzleri kötücül sırtışlar ve çığlıklarla çarpılmıştı.

Sierra onlara bakarken bile ürperdi. "İnsan cesetleri çürüdüğü için güruh hortlaklara yeni taşıyıcılar istiyordu."

Robbie başıyla onayladı.

"Neler olduğunu anlat dostum."

"Tepeden tırnağa tebeşir tozuna bulanmış halde uyandım." Duraksadı ve ağlamamak için hıçkırığını bastırdı. "Wick şu köşede durmuş, kendi kendine konuşuyordu. Sürekli, 'Bu yetmiyor; yetmiyor işte,' diyip duruyordu. Onunla dövüşebilirdim ama kaçmaya çalışmadan önce neler olduğunu çözmek istedim. Uyandığımı fark ettiğinde beni kaldırıp duvara fırlattı. Tebeşire bulanmış yüzümün izini çıkarmak için. İçine bir ruh sokup senin peşinden gönderecekti. Üçüncü ya da dördüncü fırlatışından sonra bilincim kapandı. Hayatımın en berbat baş ağrısıyla uyanmışımda kanamam vardı. Wick de hâlâ buradaydı ve mırıldanmaya devam ediyordu."

"Ah be, Robbie..." Sierra ona uzandı ama oğlan geri çekildi.

"Hayır, hayır... Bırak da anlatayım. Bana bir sürü boya getirdi ve ne çezeceğimi söyledi. İstediklerini yapmazsam seni, beni ve ailelerimizi öldürmekle tehdit etti. Sana ulaşabileceğini de anladım. Adını, adresini, her şeyi biliyordu. *Her şeyi* biliyor Sierra!" Robbie öfkeli canavar resimlerinin önünde çılgınca volta atıyordu. "Bunlardan birinin içine bir ruh yerleştirecektim ama ortalıkta hiç ruh yok."

Sierra sesinin sakın çıkmasına çabalayarak, "Robbie, bizi öyle ya da böyle öldürecek. Anlamıyor musun? Onun önünde duran engelleriz. Başta sadece Lucera'nın ardında bıraktığı boşluğu doldurmak istiyordu ama artık gölgebükücülerin peşinde. Senden istediğini aldığı anda seni de öldürecek," dedi.

"Sierra, bunu yapamayız..."

Sierra'nın sesi buz kesti. "O nerede?"

"Çatıya çıktı," dedi Robbie. "Şey dedi... eee... güruh hortlaklar yaratacakmış."

"Hadi gel." Odanın köşesindeki merdivene gidip sessizce yu-

karı çıktılar. Çatının kapısı aralıktı ve ardındaki gece göğü kısmen görünüyordu. Sierra aralıktan dışarı baktı.

Wick çatının kenarında duruyordu ve kollarını gökyüzüne uzatmıştı. Üzerinde sıradan bir tişört ve kot vardı. Arkasında Manny'nin zavallı, gri bedeni duruyordu. İçindeki güruh hortlağın hırıltılı nefesleri Sierra'nın zihnine kazınıyordu.

"Zamanı geldi," diye seslendi Wick. "Ruhlar, bana gelin! Bu gece gölgebükücüleri kurtarıp temiz bir sayfa açacağız."

Çok büyük bir kalabalığın ortasında kalmışlar gibi hava ağırlaştı. Sierra, "Hissediyor musun?" diye fısıldadı.

Robbie evet dercesine başını salladı. "Bütün gece boyunca gelip gitti. Bir hissediyorum, bir kayboluyor. Şimdi geri geldi ama öncekinden daha gürültülü. Tabii buna gürültülü diyebilirsiniz."

Neredeyse sağır edici derecede şiddetli bir akına benzeyen bu his sanki bir tür zirveye tırmanıyordu.

"Peki, ne bu?"

"Ruhlar," dedi Robbie. "Hem de bir sürü."

"Neden?"

"Bilmi..."

"Geldiler." Sierra, Kule'nin tepesindeki gece göğüne baktı.

Hava yüzlerce ruhla doldu. Çatının üzerinde uzun, gölgemsi adımlarla, ince kolları yanlarında sallanarak dolaşıyorlardı. Bir kısmı kendi yaşamlarından kalma yüzler ve hikâyelerle kaynayan, kabarık, kara bulutlar halinde çatının zemininden süzülüyordu. Diğerleri ise gökyüzünde sonbahar yaprakları gibi uçuyordu.

Sierra, "Ben hiç..." dedi ama gerisini getiremedi.

Robbie başını iki yana salladı.

"Çok fazlalar!"

Robbie bu sefer başını onaylarcasına salladı.

"...Çok güzel!..."

Yine başını salladı.

Wick kolları açık halde yavaş yavaş kendi etrafında dönüyordu. "Bu benim istediğimden bile fazlası," dedi. "Aranızda

bu âna şahit olmaya gelenler olduğunu görüyorum. Pekâlâ...” O döndükçe kollarında gölgeler toplanıyordu. Ruhlar çaresizce ileri uzanıyor, ondan kurtulmaya çalışıyorlardı ama boşunaydı.

Bağlama büyüsü, diye düşündü Sierra. Wick, Kederler’in ona verdiği güçle ruhları zorla elinde tutabiliyordu.

Kısa süre sonra Wick’in iki yanında da devasa birer ruh külesi oluşmuştu. Antropolog gözlerini kapayıp bir şeyler mırıldandı. Ruhlar birleşip şekle girerken yumruklarını sıktı. Yeni yarattığı güruh hortlaklar uzun, ince kollarını iki yana esnetip kükrediler. Sierra dehşetle izlerken, yaratıkların gölgemsi derilerinden, dişlerini sıkıp çırpınarak ani esaretlerine sessizce isyan eden ağızlar çıktı.

Wick yeniden döndü ve kollarında yeni gölgeler toplandı. Ruhların kabaran öfkesiyle etraflarını saran hava ağırlaştı. Sanki bir fırtına kopmak üzereydi. Antropoloğun yanında iki güruh hortlak daha belirip hırıltılı nefesleriyle dikilirken Wick, “Gelin, çocuklarım,” dedi, “sizi yeni taşıyıcılarınıza yerleştirelim.”

Wick, Manny ve hâlâ gölge formundaki güruh hortlaklar kapağıya yönelirken Sierra ve Robbie de sessizce alt kata inip hızla odanın diğer ucundaki kasaların arkasına saklandılar.

KIRK

Wick ve guruh hortlakların önünden beşinci kata akın eden diğer ruhların arasında dehşet verici bir mırıltı yükseliyordu. Sierra bir vahşi köpek sürüsü gibi sırtlarını kabarttıklarını hayal etti. Wick ona doğru alçalan gölgeleri eliyle iterek odanın içinde ilerledi. *"Yolların kesişimine gel, gel yolların kesişimine,"* diye fısıldadı. *"Güçlerin kavuştuğu ve bir olduğu o yere."* Robbie'nin çizdiği ilk canavara ulaştı, elini üzerine koydu ve yeni guruh hortlaklara döndü. *"Zamanı geldi."*

Bir guruh hortlak öne çıkıp Wick'i bir anlığına sarmaladı, sonra gözden kayboldu. Robbie'nin canavarı canlanıp kıpırdadı, hırladı ve duvardan ayrıldı. Taze boyayla parlayan, devasa, üç boyutlu bir yaratıktı. Uzun kollarını uzatıp ileri geri süzölmeye başladı.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi Wick.

Canavar hortlak kükredi, sonra hızla merdivenden inerek gözden kayboldu.

Robbie, *"Bizimkileri bulmaya gidiyorlar,"* diye fısıldadı.

Manny'nin guruh hortlağı duvara yaklaştı. İri gölge Manny'nin açık ağzından çıkarken Sierra az kalsın çığlık atacaktı. Zavallı adamın cesedi yere yığıldı ve hortlak, Robbie'nin canavar resimlerinden birinin içine girip ona can verdi. Yaratık hızla odanın karanlık bir girintisine dalıp gözden kayboldu.

Sierra tuhaf şekilde sakin olduğunu fark etti, sanki vahşi savaşçı büyükannesi orada, hemen yanındaydı. *"Robbie,"* dedi

kısıık sesle. Oğlan başını kaldırıı baktı. "Lucera mirasını devretti." Bunu söylemek iyi gelmişti, doğru hissettiriyordu. "Yeni Lucera benim." Robbie başını takdirle salladı. İfadesi şaşkınlıktan hafif bir hayranlığa dönüştü. "Bunu durdurabiliriz. Durdurmalıyız. Tebeşirin var mı?"

"Tabii ki." Ceketinden bir tebeşir parçası çıkardı ve Sierra'ya uzattı. "Ama tebeşir ruhlar bu canavar hortlakların karşısında dayanamaz Sierra."

"şansımız varsa dayanması da gerekmeyecek. Sadece biz pencereye ulaşana kadar dikkatlerini dağıtması yeter." Sierra başıyla karşı taraftaki duvara işaret etti. Ruhlar içeri doluştuğu sırada aklına gelmişti: Kule'nin dışındaki freskler, yani ejder ile gitar çalan zarif iskelet beşinci kata kadar uzanıyordu. Henüz tamamlanmamışlardı ama Sierra işe yarayacak durumda olduklarını umuyordu. Robbie o pencereye ulaşıp birkaç saniye güvende olabilirse freske dokunabilir ve bütün resme ruhlar doldurabilirdi. Çok riskliydi ama bu sayede belki bir şansları ve destek güçleri olabilirdi.

Sierra tebeşirle ellerinde palalar olan uzun pelerinli iki kadın karaladı, birinin üzerinde durdu, sol kolunu kaldırdı ve sağ elini resme dokundurdu. Hiçbir şey olmadı. Ruhlar hâlâ etraflarında uçuşuyor, Wick'e ve genişleyen ordusuna dik dik bakıyorlardı. Sierra, "Hadi ama," diye fısıldadı. Midesi korkuyla kasılmaya başlamıştı. "Haydi!" Derin bir nefes aldı, bir ruhun içinden geçtiğini hayal etti, nefesini verdi ve elini tebeşir resme sertçe indirdi.

Ve aniden hissetti... damarlarına ani bir serinlik yayıldı. Bir an bayılacağını sandı ama his geldiği kadar hızla geçti ve tebeşir savaşçı titreyerek canlanıp zeminde koşturdu.

Robbie, "Başardın!" diye fısıldadı.

Sierra gülümsedi. Diğer savaşçıyı da gölgebükecekti ki devasa güruh hortlaklardan biri kamburunu çıkararak onlara doğru atıldı.

Sierra kendisini topladı. Tanıdık, lanet korku damarlarında parçalarcasına dolaşıyor ve kalbini sarıp bir mengene gibi sıkış-

tırıyordu. Çığlık atmayacaktı ama bütün bedeni ani korku patlamasını dışarı atmak için yalvarıyordu.

İlk tebeşir savaşı, güruh hortlağın üzerine atıldı ve çarptığı gibi parçalandı. Sierra gölgelerine daha sağlam bir taşıyıcı bulmalıydı.

Wick'in o şiiri, *Sierra'nın* şiirini mırıldandığını hatırladı. "Güçlerin kavuştuğu ve bir olduğu..." *Bir olmak. Bir olmak.* Büyükanne Carmen, bu geleneği daha iyi anlayabilmesi için şiiri ona aktarmıştı. *Bir olmak.* Ruhlar etrafında bir gölge girdabı oluşturdu. Onun nefesiyle eşzamanlı parıldıyorlardı. Sierra, Wick'in iğrenç yaratıklarına duydukları öfkeyi ve havada süzülürlerken titreşen anılarının âdeta tadını alıyordu. Bir olmak.

Sierra, Lucera'ydı; ninesi gibi güçlü bir ruhani savaşıydı. Kaderini kabulleniyordu. Ruhların niyetleri onunkiyle bütünleşti. Bu ruhlar erdemli ve güçlüydü. Dünyalarının Wick gibi kart bir aptalın elinde mahvolmasına göz yummayacaklardı. Hayır. Sierra ve ruhlar buna alet olmayacak, taciz edilmeyecek ve bastırılmayacaklardı. Yıllarca süren mücadelelerden sonra buna izin vermeyeceklerdi.

Sierra hangi düşüncelerin kendine, hangilerinin ruhlara ait olduğunu ayırt edemiyordu. Ölümün her yerde olduğunu, üzerine doğru koşan devasa güruh hortlak gibi kadim bir tanrı misali tepesinde dikildiğini biliyordu. Sol elini kaldırdı. Eğer ruhları aktarabileceği bir taşıyıcı bulamıyorsa, taşıyıcı kendisi olurdu.

Canavar fırtına gibi üzerine geliyordu; yalnızca birkaç metre ötesindeydi. Sierra derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve sağ elini alnına koydu.

Sanki güneş patlamışçasma her şey aniden parladı ve dünya ışıkla boyandı. Sierra'nın kolları belli belirsiz hareket ediyordu; kadim nehirler bedeninden taşıyor, kalbinde bir okyanus köpürüyordu. Süzülüyor olabilirdi. Ayaklarının bir zemine basmadığı kesindi. Ve bu hafiflik hissi... Belki de tamamen ağırlıksızdı.

Yavaş yavaş etrafındaki her şey belirginleşti: Geniş ve boş oda, canavar resimlerinin olduğu duvar ve yüzünde şok ifadesiyle

yakınında dikilen Robbie. Üzerine gelen uzun kollu güruh hortlak, geniş ağzı şaşkınlıkla çarpılmış halde, yeniden ayağa kalkmak için çırpınıyordu. Ne olmuştu? Wick neredeydi? Ruhlar nereye kaybolmuştu? Birkaç saniye öncesine kadar yüzlerce gölge ruhun çılgınca uçuştığı hava şimdi boştu.

Resim canavar ayağa kalktı ve Sierra'ya doğru atıldı. Sierra bir kolunu başının üzerinden savurup hortlağın yüzüne indirdi. Yaratığın fiziksel varlığının biçare direnişini hissetti ve eli onu delip geçti. Hortlak şaşkınlıkla soluğunu tutup, geriye sendelerken ve un ufak olurken Sierra bakakaldı.

Nefes almayı kendine hatırlatması gerekti. *Bir olmak.* "Bir" bir insan değildi; bir durumdu. Ruhlarla birleşmekti. Niyetleri, enerjileri, vahşilikleri ve güçleri Sierra'nın bedeniyle bütünleşmişti. Artık bir araç değil; biçimdi, taşıyıcılarıydı. O, yani onlar, bir olmuşlardı.

"WICK!" Sierra'nın sesi, ampulsüz aydınlatmalar ve tozlu bolarlarda yankılanıp bütün binayı inletti. Yüz binlerce ruhun sesini taşıyordu; Sierra çok köklü, devasa bir direniş ve öfkenin efanesi içinde dolaşıyordu. Muhteşem bir histi. Az önce haşatını çıkardığı canavarın büzüşmüş bedeninin üzerinden geçti. Wick denen sürüngen yakınlarda olmalıydı. Ve onun icabına bakacaktı. Bu meseleyi derhal sonlandıracaktı.

Duvarda yalnızca bir tane canavar çizimi kalmıştı. Yani dördü ortalıklarda dolaşıyor; bir kısmı Sierra'nın ailesini ve arkadaşlarını arıyordu. Sierra içinde yükselen ölçsüz öfkeyle homurdandı. Onun da kendi ordusunu kurması gerekiyordu. Birkaç ruh o canavarlarla baş ederken kendisi de... Elbette! Birden az önceki planını hatırladı. Yanında duran oğlana döndü. "Robbie."

Robbie ona endişeden kocaman açılmış gözlerle bakıyordu. "Sierra?"

Yaralı oğlana sakince yaklaştı ve elini yüzüne koydu. Minik ışık tanecikleri parmaklarından onun hücrelerine sızdı ve sinir ağlarına işledi. Robbie'nin yüzündeki morluklar, Sierra'nın gözlerinin önünde yeniden kahverengiye döndü.

“Ruhları duvar resmine yönlendireceğim, sonra Wick’ın peşine düşeceğim,” dedi Sierra. “Onlarla benim evime git ve ailemin güvende olmasını sağla. Lütfen.”

Robbie başıyla onayladı.

“Bir de, dikkatli ol Robbie. Resimlere giren güruh hortlakların birkaçı hâlâ binada olabilir.”

Oğlanın yüzünde gülümsemeyle sırıtma arasında tuhaf bir ifade belirdi. İyi olacaktı. Sierra ona gülümserken bütün bedeninin doğaüstü bir ışıkla parıldadığının belli belirsiz farkındaydı. “Git,” dedi. Robbie de ona gülümsedi ve merdivene yöneldi. “Ben Wick’le hesaplaşacağım.”

KIRK BİR

Sierra, yüzüne çarpan gece havasıyla tazelendiğini hissetti. Işıltılı kolunu pencereden dışarı uzattı ve duvardaki ejderin başına sertçe elini koydu. Gökyüzüne bakarak, "Hadi Manny," diye fısıldadı. Onun ruhu da Sierra'ya katılmış olmalıydı.

Elini duvardan ayırmadan ve resimle bağ kurmak için ihtiyaç duydukları zamanı tanımaya özen göstererek ruhların bir kısmının içinden geçip resme akmasına izin verdi. Girdap gibi dönen enerjinin yarattığı karıncalanma harika bir histi; sanki şehrin yanıp sönen tüm ışıkları damarlarında dolaşıyordu. Resim yavaşça canlandı: Ejder, bin yıllık bir uykudan uyanırmışçasına, uzun boynunu esnetti ve sokak lambasının ışığına karşı gözlerini birkaç kere kırptırıp sonra doğruca Sierra'ya baktı. Bir anlığına bakışları kilitlendi, sonra ejder hafifçe gülümsedi. Sierra o gülümsemede Manny'yi gördü. Ruhu resme girmişti ve dizginleri ele alıyordu.

Ejderin yanında gitar çalan iskelet kadın da ayağa kalktı. Onun müzik notalarından çıkan kıpır kıpır şehir havaya uçtu.

Sierra ruh sesiyle, *Gidin*, diye fısıldadı. *Hortlakları bulun. Onları dağıtıp yok edin. Ailemi kurtarın.*

Resimler duvardan kayarak indiler ve dolgun, üç boyutlu ruhlara dönüşüp göğe yükselerek gecenin içinde gözden kayboldular.

Sierra arkasını dönüp odaya baktı. Birkaç gölge hâlâ binanın içinde oradan oraya uçuşuyordu. Sierra gözlerini kapadı ve ken-

disine yardım eden bütün ruhların hemen farkına vardı; onların görüşü, kendi görüşü olmuştı. Büyük güvenlik odalarındaki ekranlara bakmaya benziyordu: Üçüncü katın merdiveninde Bennie bir kasanın arkasında çömelmiş, soluklanıyordu. Başka bir görüntüde Juan ve Tee sırtlarını bir sütuna dayamışlardı. Peki, Nydia neredeydi?.. Bennie'nin birkaç kasa uzağında nefes nefese, acı içinde kolunu tutuyordu.

Robbie merdivenden hızla zemin kata iniyordu. Henüz bir zorlukla karşılaşmamıştı ve Sierra buna minnettardı zira kendisi birazdan çok meşgul olacaktı.

Hafif bir panik duygusuyla dikkati yeniden beşinci kata yönelmişti anda Robbie'nin resmettiği devlerden birinin bir kirişin üzerinden ona doğru atladığını gördü. Upuzun, pençeli kollar ve bacaklarla yaratık çok heybetliydi ve Sierra onun varlığının ani yoğunluğuyla bile geriye sendeledi. Canavar çömelir pozisyonda yere indi ve pençelerini uzatarak Sierra'nın üzerine atladı.

Sierra âdeta süzülerek yeniden ayağa kalktı. Bunu yaptığını hatırlamıyordu bile; sadece ayaktaydı ve ürkütüldüğü için sinirlenmişti. Işıltılı sol elini savurup hortlağın yüzüne indirdi ve koşmuş yaratık sere serpe arkaya düştü.

WICK!

Ruh sesi, normal sesinden daha uzaklara ulaşıyordu. Brooklyn göğünde yankılandı ve tüm Manhattan yukarıda neler olduğunu merak ederek duraksadı.

Çık dışarı!

Resim canavar, devasa bir suböceği gibi ayağının dibinde çırpınıyordu. Sierra, Wick'in yakınlarda olduğunu hissediyordu ama binadaki herkesi görebilirken yaşlı adamı bulamamak onu çok sinir ediyordu. İçinde hiddetle köpürüp fırıl fırıl dönen ruhlar, kendilerinden yüzlercesini esir eden bu kibirli insanı bulma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Odanın karanlık bir köşesinde bir şeyler titreşti; yine üzerine atlamaya hazırlanan bir gölge olmalıydı. Sierra kaşlarını çatı,

ayağının dibindeki canavarın üzerine sertçe basarak geçip köşeye yöneldi.

Peşindeyim Wick.

Sierra'nın zihninde panik dolu bir görüntü tetiklendi. Dikkatini binaların çatılarına, dar ara sokaklara ve son olarak kendi sokağının iyi bildiği bir köşesine çevirdi. Güruh hortlaklardan biri boş gözlerini Sierra'nın evine dikmiş, sokağın ortasında kıpırdamadan duruyordu.

Acele et Robbie! Lütfen...

Tam da kendi bilincine döndüğü sırada, titreşen gölgenin üzerine doğru savrulduğunu gördü. Başka bir tanesi de Sierra'nın arkasından geliyordu; hücumunun korkunç sarsıntısını hissedebiliyordu. Bu ikisi kuvvetliydi. Wick en güçlü canavarlarını sona saklamış olmalıydı. Onu aralarında ezecek, parçalayacak ve bedenini tozlu kasaların ortasında sere serpe bırakacaklardı. Sierra ertesi günün gazetesindeki taziye köşesinde yas dolu iki satıra dönüşecekti.

Hayır. İstediklerini elde edemeyeceklerdi. Sierra kenara çekildi ve arkasından gelen canavar takla atarak yanından geçti. Beklediğinden daha iriydi ve pençelerinden biri Sierra'nın yüzünü çizdi. Yanağından kan süzülüyordu ve mide bulantısıyla içi titredi. Zehir. Yaratığın dokunuşu bile ruhu hasta ediyordu.

Sersemlemiş halde bir iki adım gerilerken diğer güruh hortlak da üzerine atıldı. Bir anlığına karşı duvarın dibinde, gözleri çaresizlikle kocaman açılmış Wick'i gördü. Her şey bir anda üst üste gelmişti. İçindeki öfkeli ruhları odaklayarak sağ elini aniden savurdu ve üzerine çullanmaya hazırlanan canavar hortlağın yüzünün ortasına indirdi. Çarpışmanın etkisiyle Sierra da, hortlak da geriye savruldu. Yaratığa, kokuşmuşluğu içine sızıp yaşam gücünü tüketmeden vuramıyordu bile. Ayağa kalkıp güçlükle bir adım attığı sırada içindeki ruhlar da bedeninin hasar alan kısmına üşüşüp iyileştiriyordu.

Wick'i alt edebilirse resim canavarlar yeniden cansız kalırdı.

Hortlak, Wick'ten gelen bir işaretle gerildi ve pençeli ayağını yere sertçe basıp dengesini sağlayarak saldırıya hazırlandı. Sierra'nın gözünde zaman yavaşladı. İçindeki ruhani güç öyle bir tutuşmuştu ki sadece ileri atılarak hortlağı delip geçebileceğini ve Wick'i yok edebileceğini, moleküllerine ayırıp duvarda izini çıkarabileceğini hissediyordu.

Ama bu doğru gelmiyordu. Bu, kesinlik gerektiren bir andı.

Güruh hortlak uzun, ince kolunu Sierra'ya savurdu.

Sierra ellerini öne uzatarak yaratığın bedenine *çullandı*.

Hortlak şaşkınlıkla haykırdı ama kendisini çabucak toparlayıp pençelerini ezici bir hızla Sierra'nın sırtına indirdi. Sierra darbeleri... omurgasına yayılan şiddetli sarsıntıları hissediyordu ama onu yavaşlatmaya yetmiyordu. Elleri hortlağın iğrenç, lastiğimsi etine gömülü halde, ölümün ve boyanın leş kokusunda boğularak itmeye devam ediyordu. Bedenindeki her hücre bırakması için yalvarıyordu ama ne içindeki savaşa aç ruhlar ne de Sierra pes etmeyeceklerdi.

Büyükanne Carmen'in şiirini hatırladı. *"Düşüşünü izle düşmanlarımın,"* diye fısıldadı. Güruh hortlak tekrar ama bu sefer acıdan haykırdı. Boyalı bedeninde ağızlar açıp kapanıyordu. Sierra parmaklarının arasında yaratığın bedeninin pes etmeye başladığını, onu bir arada tutan çarpık büyü'nün gevşediğini hissetti. Ağzından iğrenç bir sıvı akıyordu. Darbeleri yavaşladığında Sierra yaratığın fazla zamanı kalmadığını anladı. Ayağını da yaratığın bedenine bastırıp ileri itti. Wick hâlâ yaratığın arkasında dikiliyor, yaratımı gözlerinin önünde parçalanırken dehşetle izliyordu.

LUUUUUUUUUUUU...

Sierra atalarının mücadelelerinin, neşesinin ve çabalarının ışıltılı bir zirvesiydi. Ruhların ışıyan bir evladiydi. Tek bir diri beden içinde titreşen yüzlerce farklı ruhtu. *"Ruh sesim çağırırken..."* diye fısıldadı.

SEEEEEEEEEEEEEEE...

"Ve güç..." Sierra derin bir nefes aldı, dengesini toparladı, sonra son bir kez tüm gücüyle iterek içinde birikmiş ruhani öfkenin küçük ama hiddetli bir parçasını serbest bıraktı. *"Binlerce güneş misali yükselirken!"*

RRAAAAAAAAAAHHHHHHHHHHHHH!!!!!!

Sonunda onu saran gürh hortlak tamamen pes edip param-parça olarak Wick'in üzerine yağdı ve karşı duvarı kalm, iğrenç bir tabaka halinde sıvadı.

KIRK İKİ

Sierra ani boşlukta tökezleyerek ileri sendeledi. Titreyen gölgelerin birkaçı dağılıp geceye karıştı. Sierra onlara doğru tükürüp Wick'e döndü. Adam tepeden tırnağa yoğun, çamurumsu hortlak cerahatiyle kaplanmış halde duvarın dibinde çömelmişti.

"İlk başta bu geleneğin cazibesine kapılmıştım," diye kekeledi. "Ne yaptımsa se-sevgimden yaptım. Bu ilmi yaymak için. Geleneğin bilgisini. Senin büyükbaban da bunu ya-yaymak..."

Sierra, "Dedemi bu işe karıştırma," diye hırıldadı.

"Sierra." Wick titreyen elini havaya kaldırdı. "Ben sadece... sadece açıklamak..."

"Açıklamalarınla ilgilenmiyorum." Sierra bir saniye gözlerini kapadı ve anmda annesinin çılgık attığını duydu. Ruh görüşüyle sokakları tarayıp annesini buldu ve María Santiago ile Neville Amca'nın evden panikle çıkıp karanlık sokakta koşturmasını dehşetle izledi. İki grup hortlak kapıdan dışarı fırladı ve vakit kaybetmeden son hızla onların peşine düştüler.

Ardından renk girdabından oluşan kocaman bir saldırı bloku sokağın diğer ucundan yaratıklara doğru süzüldü. Resim savaşılar, gitar çalan iskelet ve ejder Manny'nin teknikolor hücumunun arkasındaki ufak tefek, rastalı komutan ise Robbie'ydi. María ve Neville, canavar hortlaklar yalnızca bir, iki metre arka-larında olduğu halde renk cümbüşüne doğru kaçıyordu.

Korkunç bir patırtıyla iki kuvvet çarpıştı ve María ile Neville karmaşanın ortasında gözden kayboldu.

Sierra, sertçe Wick'e doğru döndüğünde bütün kasları adamın soluk borusunu ezmek için yanıp tutuşuyordu.

"Sierra," diye fısıldadı.

Sierra sessizce yanına gitti ve elleri adamın boğazını sardı. Çok kolay olurdu. Birdenbire vahşileşmiş parmaklarını hafifçe kıpırdatması yeterdi. Ellerinin arasında çırpman adama gözlerini kısarak bakarken kendi sokağında süren ve annesinin ortasında kaldığı büyük çatışmanın şiddetle farkındaydı.

Ama hayır... Ölüm, Doktor Jonathan Wick için çok basit bir son olurdu. Ahiretten alçakça yeniden doğması çok olasıydı. Sierra adamın titreyen dudaklarına ve yaşlarla dolu gözlerine uzun uzun baktı. Ölümünden daha iyisini yapabileceğine karar verdi. Sierra bir kasap değil, bir cerrahtı. Yarım saniye kadar odaklandı, sonra içinde köpüren bütün ruhları kolayca Wick'in üstüne saldı.

Ruhlar, ellerinden akarken geride anılarını bırakıyorlardı. Kokular, anlar, duygular ve özlemlerin baş döndürücü bir kolajı Sierra'nın tüm bedenini hızla dolaşıyordu. Bir yağmur ormanında, at sırtında özgürlüğe dörtnala koşuyordu. Bir hapishane hücrelerinde dört yüzüncü kez, yakında onu bulacak ölümü ve şimdiye dek kendi ellerinde gerçekleşen ölümleri kabullenmeye çalışıyordu. Aşkla kendinden geçiyordu. Utanıyordu. Beyni leylak kokusu, puro dumanı, ter, kaçırılmış bir fırsatın bezginliği, açlık sancılarıyla kaynıyordu. Ancak hepsinin ötesinde Sierra kendini hayat dolu hissediyordu. Ölüler o kadar canlıydı ki! O uzun, hareketli gölgelerin içinde bütün hayatlarını taşıyor; her saniyelerini, her heyecan ve trajedilerini gittikleri her yere götürüyorlardı.

Başını eğip Wick'e baktı. Ruhlar içine doluşurken ve özünün en mahrem köşelerine girerken adam çığlıklar atıyordu. Sierra zihnini açtı ve görüşünün, yaşlı antropoloğun sisteminde fırtına gibi esen ruhlarla dolaşmasına izin verdi. Onlara, *Bütün güçlerini alın*, dedi ama ruhlar çoktan işe koyulmuşlardı. Ruhlar adamın damarlarında ve iç organlarında hızla dolaşp sinapslarından ve

hücre zarlarından geçerken minik ışıklar halinde parlayıp sönüyorlardı. *Bütün gücünü...* Sierra arınmayı, Wick'in ruhani güçlerinin son kalıntıları da muson yağmuruna yenik düşen, köhne bir kulübe gibi çökerken oluşan muazzam boşluğu hissedebiliyordu.

Boşluk, adamın dışına da yansıyordu. Teni kuruyup lime lime oldu ve buruşup kat kat sarktı. Açık kalan ağzından salyası akıyordu; dişleri kararıp bir anda un ufak oldu. Sierra adamın boynunu bırakıp geri çekildi. Ruhlar artık Wick'i terk ediyor, gölgeleri ağır inşaat havasında titreyerek gözden kayboluyordu.

Wick buruşuk ve harap bir yığın halinde dizlerinin üstüne çöktü. "Beni... öldürdün..."

Sierra gözlerini devirdi, sonra onları kapayıp annesinin durumunu kontrol etti. Evinin sokağı onlarca renge bürünmüştü. Sierra'nın ejderi, Club Kalfour'daki iskeletler ve denizkızlarıyla bir aradaydı. Robbie'nin canavarları ise artık kaldırıma saçılmış boya gölcükleriydi ve güruh hortlakların içindeki ruhlar dağılıp kaybolmuştu. María Santiago soluk soluğa Robbie ve Neville'in yanında duruyordu.

Sierra rahatlayarak iç geçirdi ve gözlerini açtı. Hortlakla lekelenmiş duvarlara son kez baktı, sonra bir adımla Wick'in inildeyen bedeninin üzerinden geçip merdivenden indi. Juan, Bennie, Tee ve Nydia saklandıkları yerlerden bitkinlikle çıkıp üstlerindeki tozları silkeliyorlardı. Beş arkadaş gözyaşları içinde kucaklaştılar, birbirlerine soluk kesen hikâyelerini anlatıp gülüştüler, sonra hep birlikte zemin kata indiler.

Sierra ruhların hâlâ kutsal melodilerini mırıldandıklarını ve onun yeni adıyla çağırdıklarını duyabiliyordu. Etrafında yavaş daireler çizerek dönüyor, yaz esintisi hafifliğiyle nefes alıp veriyorlardı. Sierra çok uzun zamandır ilk defa gülümsediğini fark etti ve arkadaşlarıyla birlikte lacivert Brooklyn sabahına adım attı.

SONSÖZ

Sierra, "Nasılım?" diye sordu.

"Tam, bir olmalıksın," dedi Robbie.

"Yuh! Yavaş ol çapkın." Gülümsemesinin yüzünü yarıp ge-
çeceğini hissediyordu. Etekleri uçuşan, askısız, beyaz bir elbise
giymişti ve omzuna sardığı beyaz şalı okyanus esintisiyle kanat
gibi kabarıyordu. Robbie onu arzu, huşu ve merakla, ya üzerine
atlayıp onunla yiyişmeye çalışacak ya da kendini yere atıp çıplak
ayaklarını öperek tapmacakmışçasına izliyordu. Aslında bu tavır
ona yakışıyordu.

"Pardon," dedi Robbie. "Sadece... cidden çok güzel görünü-
yorsun."

"Hah, bak bu efendi gibi bir iltifat; çok zorlanmadın ya? Te-
şekkür ederim."

Robbie de hiç fena görünmüyordu. Rastalarını gevşek bir at-
kuyruğu yapmıştı ve beyaz bir *guayabera* gömleğinin altına keten
pantolon giymişti.

Sierra parmaklarını onun kolunda gezdirerek, "Atalarının
dövmeleri geri geliyor!" dedi.

Robbie gülümsedi. "Her zaman geri gelirler." Elini Sierra'nın
elinin üzerine koydu, sonra onun kolunu kendi bileğine doladı
ve birlikte Coney Adası sahilinin تنها bir köşesine doğru yürü-
düler. Robbie, "Lázaro nasıl?" diye sordu.

Sierra başını iki yana salladı. "Henüz yanına çıkmadım. Onun-
la yüzleşebileceğimden emin değilim. Ona... ne söyleyebileceğimi

bile bilmiyorum. Ama bir ara onu göreceğim, evet.” Derin bir nefes aldı. “Ama şimdi bunu bir kenara bırakalım; bugün kutlama günü. Gel haydi.”

María da üzerinde hoş, beyaz bir elbiseyle kıyıda bekliyordu. Sierra ve Robbie bir kum tepeciğinden inerken, kadın yüzünde Sierra’nın görüp gördüğü en hüzünlü ama içten gülümsemeyle onları karşıladı. Juan, Tee, Bennie, Jerome, Izzy ve Nydia da iki dirhem bir çekirdek giyinip onlara katılmışlardı. Jerome ve Izzy, çatışmayı Tee’den dinlemiş, sonra Sierra’yı arayıp gönlünü almışlardı. Hepsi okyanusa bakan bir yarım daire halinde duruyordu.

“Hadi Sierra,” dedi Maria. “Bizi buraya sen çağırdın.”

Gölgeler loşlaşan ışıktaki yükselip Sierra’ların yarım dairesinin etrafında tatlı tatlı dönmeye başladı.

“Bugün sizi buraya,” dedi Sierra, “ninem Büyükanne Carmen Siboney Corona’nın anısını yaşatmak için çağırdım. Dilerim ki huzur içinde uyusun. Ninemi aslında çok iyi tanı mıyordum ama bana hayata dair çok şey aktardı ve kimliğime sahip çıkmanın ne demek olduğunu öğretti. Bu nedenle ona sonsuz saygılarımı sunuyorum.”

Bir an duraksadı. Ruhların adımları daha da uzadı ve mırıltıları açık gökyüzüne ulaşarak Sierra’nın içini hüzünlü bir ferahlıkla doldurdu. Onlar da Lucera’nın yasını tutuyorlardı. Eski Lucera’nın yasını tutup yenisine kucak açıyorlardı. Bir süreliğine herkes kendi düşüncelerine ve anılarına daldı.

“Ayrıca Manuel Gomez, namıdiğer Domino Kralı için de buradayız,” dedi Sierra.

Ölenlerin bedenleri bulunmuştu ve son birkaç gün, cenazelerle ve Manny ile diğer gölgebükücülerin onuruna düzenlenen törenlerle geçmişti. María sıcak eliyle kızının elini tuttu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu ama o hüzünlü gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi.

Bennie, “Ben de abim Vincent Charles Jackson’ı anmak için buradayım. Huzur içinde uyusun,” dedi.

“Ben,” dedi Robbie, “akıl hocam ve dostum Babalık Mauricio Acevedo’nun yaşamını ve ruhunu onurlandırmak için burada-
yım.”

Yarım dairede sırayla söz alarak hepsi kaybettikleri sevdiklerini andılar. Ruhlar etraflarında daha da hızlı dönüyor, gittikçe kararan gökyüzünde dört bir yana uçuşuyorlardı. Sierra onları izliyordu. Her ruhun hareketindeki ince farkları görmeye başlamıştı; göğe yükselmek için sıkılan gölge yumruğu, ağır işçilikle geçen bir ömürle kamburlaşmış bir omurganın eğimini... Yalnızca birkaç gece önce Sierra’nın içini kaplayan hikâyelerini hâlâ kimliklerinin temel taşı olarak içlerinde taşıyorlardı.

Herkes sevdiklerini anmayı bitirdiğinde Sierra aile ve arkadaşlarının yüzlerine tek tek baktı. Bennie gözyaşlarının arasından gülümsüyordu. Juan saçlarını düzleştirmişti, üzerinde babalarının beyaz üniforma gömleklerinden biri vardı ve belki de ilk defa huzurla gülümsüyordu. Tee, bütün bunlar gayet doğalmışçasına sırtıyordu. Nydia’nın gözleri, okulun ilk günündeki bir çocuğun gözleri gibi kocaman açılmıştı ve Jerome ile Izzy ağızları açık halde hayretle bakakalmışlardı. María ve Robbie de gülümseyerek Sierra’nın yanında duruyordu.

Herkes ona başla selam verip el ele tutuştu. Sierra derin bir nefes alıp gözlerini kapadığında tepelerindeki ruhlar da hafifçe titreşmeye başladılar. Sierra hepsinin sevdiklerini, tutkularını ve korkularını hissedebiliyordu. Her biri zihninde bir renk parlaması olarak belirliyordu. Sierra nefesini verdi ve bedeninin merkezinden çıkardığı bir enerji huzmesini teni boyunca yayıp annesine ve Robbie’ye doğru gönderdi. Renkleri daha da parlaklaştı. Sırada Bennie ve Nydia vardı; parıltı sonra Juan, Tee, Jerome ve Izzy’ye doğru aktı.

“Bu kadar,” dedi Sierra. “Gölgebükücü dostlarım; yeni bir sayfa açıyoruz.”

Sierra, annesinin, elini sıktığını hissetti. Birbirlerine gülümседiler, sonra Sierra başını kaldırdı ve kararan gökyüzünde çılgınca dönerek dans eden ruhlara baktı.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı devasa bir roman okyanusun içinden tutup çıkaran, ona inanan ve her düzeltisiyle gerçek ruhunu biraz daha açığa çıkaran Cheryl Klein'a müteşekkirim. Ayrıca *Gölgebükücü*'nün son halini almasına yardımcı olan Arthur A. Levine yayınevindeki tüm ekibe de teşekkürler. Yayın hakları temsilcim Eddie Schneider ve JABberwocky'deki ekibe harika bir iş çıkardıkları için minnettarım. Nathan Bransford, ilk taslaklarımda bana sabırla ve ustalıkla yardımcı oldu; onun inceliği ve yaratıcılığı bu kitabın sayfalarında yankılanmaya devam ediyor. Başta Ashley Ford, Anika Noni Rose, Justine Larbalestier, Dr. Lukasz Kowalic, Sue Baiman, Troy L. Wiggins, Marcela Landres ve Emma Alabaster olmak üzere *Gölgebükücü*'yü okuyup fikir ve şüphelerini paylaşan, destek veren herkese teşekkür ederim.

Crossed Genres yayınevinden Bart Leib ve Kay Holt ile *Long Hidden: Speculative Fiction from the Margins of History* kitabının editörlüğünü birlikte üstlendiğimiz Rose Fox'a teşekkürler.

Harika aileme; Dora, Marc, Malka, Lou ve Calyx'e teşekkür ederim. Iya Lisa, Iya Ramona, Iyalocha Tima ve tüm Omi Toki aileme destekleri için minnettarım; ayrıca Oba Nelson Rodriguez, Baba Craig, Baba Malik ve Ile Ase'deki harika dostlarıma da teşekkürler. Başta Connie Henry, Inez Middleton, Charles Aversa, Ron Gwiazda, Lori Taylor, Mary Page, Tom Evans, Brian Walker, Orlando Leyba, Warren Carberg, Gloria Legvold, Michael Lesy, Lara Nielsen, Vivek Bhandari, Yusef Lateef, Ro-

berto García, Alistair McCartney, Jervey Tervalon ve Mat Johnson olmak üzere hayatım boyunca bana ilham ve cesaret verip yeteneklerimi bileyen bütün öğretmenlerime teşekkür ederim. VONA/Voices yazar topluluğuna teşekkürler. Bana muhteşem bir internet sitesi hazırlayan internet dâhisi Stefan Malliet'ye de teşekkür borçluyum. Nisi Shawl, Andrea Hairston ve tüm Carl Brandon Cemiyeti'ne minnettarım. Ayrıca Doğu Harlem'deki La Casa Azul Kitabevi'nden Aurora Anaya-Cerda'ya ve tüm çalışanlarına da teşekkürler.

Beni kanatlarının altına alan iki muhteşem yazara canugönülünden müteşekkirim: başından beri benim yeteneğime inanan She-ree Renée Thomas ve yol boyunca bilgeliğiyle bana yol gösteren Tananarive Due.

Bu süreçte çıktığımız onlarca yürüyüş ve yediğimiz güzel yemekler için Jud, Tina ve Sam'e; bir yazarın isteyebileceği en iyi akıl hocası ve dost olan Sorahya Moore'a; puro eşliğinde uzun sohbetlerimiz ve harika müzikleri için Akie'ye; hep tam da hızımı almışken yazmayı bırakıp onunla oynamamı isteyen Nina'ya teşekkür ederim. Lenel Caze, Carlos Duchesne, Rachelle Broomer, Rudy Brathwaite, Walter Hochbrueckner, Derrick Simpkins'in yanı sıra Brooklyn, Beth Israel, Montefiore ve Mount Sinai Hastanelerinin acil servis ve ambulans istasyonlarındaki acil müdahale ekiplerine, sağlık görevlilerine, yöneticilere, hemşirelere, doktorlara ve çalışanlara, ayrıca New York İtfaiye Teşkilatı'nın 57 ve 39. müfrezelerine teşekkürler.

Brooklyn'deki en muhteşem baharatlı tavukları yapan Pattie Hut & Grill'e ve en lezzetli körili lavaşları yapan A&A Bake & Doubles Shop'a teşekkürler.

Tıkandığımı hissedip nasıl ilerleyeceğimi bilemediğim zamanlarda Twitter'da bana meydan okuyan, alkış tutan, cesaret veren ve benimle gülen neşeli, cesur, çılgın, inanılmaz insanlara teşekkürler.

Nastassian, benim her şeyim, hayatımın kadını, gerçekleşen hayalim... Sen olduğun için teşekkür ederim.

Bizden önce var olan ve yolumuzu aydınlatan herkese şükranlarımı sunuyorum. Tüm atalarıma; Deniz'in Anası, tanrıça Yemaja'ya, *gbogbo* Orişa'ya ve tanrıların tanrısı, yaratıcı Olodumare'ye şükranlarımı sunuyorum.